

CURIERUL

MISIONAR

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“.

Anul X.

București 1930.

No. 12.

Prelegeri

pentru

Săptămâna de Rugăciune

dela 5 până la 13 Decembrie, 1930.

—◆—
*„Cereți dela Domnul ploaie
în timpul ploiei târzii“.*

Zah. 10, 1.

*Tip. Edit. „CUVANTUL EVANGHELIEI“
București IV, Str. Labirint 116.*

Către presbiterii Comunităților.

Acest an a fost caracterizat prin bogate binecuvântări și progrese. Misionarii și delegații cari s'au adunat la ultima Conferință Generală din San Francisco, au prezentat din toate țările rapoarte mișcătoare despre progrese, în timp ce mulți tineri noi au primit pregătirea necesară spre a putea răspunde la cele mai urgente chemări; și în timpul ultimelor săptămâni acești misionari s'au îmbarcat, plecând spre câmpurile misionare, iar unii dintre ei vor începe chiar lucrarea în locuri noi.

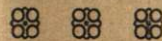
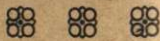
În timp ce această înaintare umple inimile noastre cu curaj, trebuie să ne aducem aminte că fiecare dintre noi suntem personal responsabil, pentru ca misionarii noștri să poată fi trimiși până la marginile pământului. Toate acestea recer daruri mai mari, o mai mare parte din averea noastră trebuie consacrată pe altarul credinței noastre. În timpul acestui an, mai mult decât oricând — căci nici un Adventist credincios n'ar putea să se împace cu idea, ca unii dintre misionarii noștri să se întoarcă, din lipsa de mijloace — darurile Zilelor de Rugăciune trebuie să întrecă cu mult sumele din anii trecuți. Pentru ca așteptarea noastră să fie înfăptuită, conducătorii Comunităților trebuie să facă planuri pentru ziua străngerii darurilor, adică pentru Sabatul din 13 Decembrie, încurajând pe toți, chiar și pe copii să se pregătească în vederea acestei zile. Ar fi mai bine, dacă ne-am exercitat în lepădare de sine, și în loc să ne cheltuim banii pentru daruri cu ocazia Crăciunului, i-am consacra pentru înaintarea lucrării Domnului Hristos!

S'au pregătit studii foarte potrivite pentru a veni în ajutorul aceluia cari vor conduce adunările copiilor. Aceste prelegeri s'au tipărit aparte de cele majore, rezervându-se câte una sau două pentru câte o zi din Săptămâna de Rugăciune. Presbiterii Comunităților ar trebui să aleagă de vreme și cu multă băgare de seamă acele persoane cari să conducă adunările copiilor, pentru ca astfel să aibă timp de pregătire temeinică.

Cutoatecă lucrătorii Conferinței vor ajuta Comunitatea în cursul Săptămânii de Rugăciune, responsabilitatea cea mare pentru plănuirea adunărilor va fi suportată totuși de conducătorii Comunității. În acest scop trebuie aleși cetitori buni, hotărînd fiecăruia o parte, pentru ca să se poată pregăti cu îngrijire. Se dă sfatul ca întreaga lectură să fie citită fără a o întrerupe spre a da lămuriri proprii; căci fiecare cetindu-și partea fără a mai intercală lămuririle sale, adunarea va avea un folos mai mare. Citirea n'ar trebui să dureze mai mult decât 20 de minute, lăsându-se mai mult timp pentru rugăciuni și mărturisiri. Dacă de față este vreun predicator, atunci se recomandă ca el să cetească prelegerea respectivă.

Unindu-ne rugăciunile, mărturisirile și imnurile noastre de laudă, în timpul acestei Săptămâni de Rugăciune, ca o mare familie de credincioși adventiști pe întreaga suprafața pământului, inimile noastre vor fi aduse într'o legătură mai strânsă cu Domnul Hristos, și unul față de altul.

COMITETUL UNIUNII ROMANE.

PROGRAM

Vineri, 5 Decembrie.

Prelegerea întâia: FAGADUINȚA SPIRITULUI SFANT PENTRU INCHEIEREA LUCRĂRII.

Sâmbătă, 6 Decembrie, a. m.

Prelegerea a doua: HRISTOS — AJUTORUL IN ORICE NEVOIE.

Sâmbătă, 6 Decembrie, p. m.

Prelegerea a treia: RASPANDIREA EVANGHELIEI.

Duminică, 7 Decembrie.

Prelegerea a patra: LUCRAREA MARELUI TAMADUITOR.

Miercuri, 10 Decembrie.

Prelegerea a cincea: APELUL OREI PREZENTE CATRE TINERETUL NOSTRU.

Vineri, 12 Decembrie.

Prelegerea a șasea: AVEM UN ALTAR.

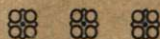
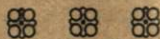
Sâmbătă, 13 Decembrie, a. m.

Prelegerea a șaptea: STRANGEREA UNUI POPOR PENTRU DOMNUL.

Sâmbătă, 13 Decembrie, p. m.

Prelegerea a opta: SPIRITUL SFANT IN VIEȚA ȘI EXPERIENȚA CREDINCIOSULUI.

Făgăduința Spiritului Sfânt pentru încheierea lucrării

De C. H. Watson.

În toată Sfânta Scriptură este înfățișată poporului ales al Domnului încheierea lucrării lui Dumnezeu. Prima profeție, care a fost rostită vreodată de buze omenești, după câte găsim scrise, se referă deasemenea la încheierea lucrării. „Și pentru ei a proorocit Enoh, al șaptelea patriarh dela Adam, când a zis: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor“. Iuda 14. 15. Ultimele cuvinte ale Bibliei sunt o rugăciune pentru grabnica încheiere a lucrării Domnului. Profețiile Bibliei cer ca să se facă o deosebită lucrare de încheiere și ca această lucrare să fie încredințată unui popor chemat, arătând în mod hotărît timpul când va începe această lucrare de încheiere. Ele arată în mod amănunțit solia care trebuie vestită de acest popor, desemnând câmpul în care această solie trebuie predicată și numind popoarele, națiunile, semințiile și limbile cari trebuie să o audă. Ele merg și mai departe, descriind puterea cu care această lucrare, în ciuda oricărei piedici puse, va fi terminată într'un triumf mare și glorios.

Scopul încheierii acestei lucrări este să aducă cu sine un sfârșit absolut în stăpânirea crudă a păcatului, dând început domniei nesfârșite a dreptății și adevărului.

Advenștii de Ziua-Șaptea au afirmat totdeauna, că această lucrare de încheiere le-a fost lor încredințată în mod deosebit. Ca popor, ei s'au ivit tocmai în timpul pe care-l desemnă profeția pentru ivirea lor. Ei au de îndeplinit o datorie, care se aseamănă în totul cu încheierea lucrării lui Dumnezeu pe acest pământ. Ei predică solia timpului sfârșitului. Această solie desvoltă în ei însușiri, cari servesc apoi spre recunoașterea lor. Ei umple repede tot locul cu această solie, și nu vestesc nici un cuvânt nesigur între atâtea popoare, națiuni, seminții și limbi din lumea întreagă.

Niciodată n'a fost încredințată oamenilor o lucrare mai importantă. Niciodată, n'a recerut vreo lucrare o seriozitate mai adâncă, o predare mai deplină și o devoțiune mai sinceră. Nici o fază a lucrării încredințată de Dumnezeu oamenilor n'a cerut mai multă credință neclintită și încredere statornică în puterea divină. Dacă succesul în această minunată lucrare ar depinde numai de puterile

noastre, atunci am desperă în curând, însă Acela care termină această lucrare este însuș Domnul. „Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Lui (după alte traduceri: lucrarea Sa)“. Rom. 9, 28. Faptul că El vrea să o termine prin noi, este una din intențiunile Sale mărețe, însă reușita și desăvârșirea ei depinde de puterea Sa. „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, — zice Domnul oștirilor!“ Zah. 4, 6.

DOMNUL A PREVĂZUT MIJLOACE PENTRU ÎNCHEIEREA LUCRĂRII SALE.

„Dumnezeu nu cere ca noi să facem în puterea noastră lucrarea încredințată nouă. El a prevăzut ajutor divin pentru toate împrejurările în cari se dovedesc mijloacele omenești ca insuficiente. El ne dă Spiritul Sfânt spre a ne ajuta în orice luptă, spre a întări speranța și încrederea noastră, spre a lumina mințea noastră și a ne curăți inimile“. — „Mărturie“, Vol. 8, p. 19.

În aceste cuvinte constă într'adevăr nădejdea și încrederea noastră. Dumnezeu a prevăzut ajutor divin, și în puterea acestui ajutor divin se va încheia această lucrare. Spiritul Sfânt ne este dat pentru ca să ne sprijinească în orice luptă. Însă să nu uităm niciodată felul ajutorului pe care-l primim din partea Spiritului Sfânt. El întărește nădejdea și încrederea noastră. El ne luminează mințile și ne curăță inimile. Pentru încheierea lucrării Sale, Dumnezeu vrea să Se folosească de un popor încrezător, plin de speranță, luminat și curățit, și pentru aceasta El a promis darul Spiritului Sfânt.

Să cetim însă mai departe cuvintele Spiritului Profetic:

„Domnul Hristos S'a îngrijit, ca Biserica Sa să fie asemenea unui corp schimbat, luminată prin lumină cerească și având strălucirea lui Emanuel. Este intenția Sa, ca fiecare creștin să fie înconjurat cu o atmosferă spirituală de lumină și pace. Nu există limită în ajutorarea aceluia care se uită pe sine însuș, și făcând loc pentru lucrarea Spiritului Sfânt asupra inimii sale, trăește o viață pe deplin predată lui Dumnezeu“.

„Făgăduința Spiritului Sfânt se referă la noi cei de azi, cum s'a referit odată la cei dintâi

ucenici. Dumnezeu vrea să îmbrace astăzi pe bărbați și femei cu putere de sus, după cum a îmbrăcat în ziua Rusaliilor pe aceia cari au auzit cuvântul mântuirii. Tocmai în zilele noastre Spiritul și harul Său este oferit tuturor aceloră cari au nevoie de El și cari vor să-L ia, după Cuvântul Său. . . . Atunci a fost revărsat Spiritul Sfânt și mii s'au convertit într-o singură zi.

„Tot astfel se poate întâmpla și acum. Faceți ca creștinii să îndepărteze orice neînțelegeri și să se predea lui Dumnezeu pentru mântuirea celor pierduți. Faceți ca ei să se roage cu credință după binecuvântările promise, și ele vor veni. Revărsarea Spiritului Sfânt în zilele Apostolilor eră „ploaia timpurie”, și cât de minunată a fost urmarea ei. Însă „ploaia târzie” va fi mult mai bogată. Ce făgăduință este făcută aceloră cari trăesc în zilele din urmă? — „Întoarceți-vă în întărire, voi încetușați cu speranță! Da, astăzi o spun, îndoit îți voiu răsplăti”. „Cereți dela Iehova ploaie în timpul ploiei târzii, dela Iehova, urzitorul fulgerilor; și El vă va da ploaie îmbelșugată pentru toată verdeața câmpului”. Zah. 9, 12; 10, 1.

„Domnul Hristos a zis, că influența divină a Spiritului Sfânt va fi cu urmașii Săi până la sfârșit. Însă această făgăduință nu este prețuită așa cum ar trebui; și deaceia împlinirea ei nu se vede astfel, cum ar putea să fie văzută. Făgăduința Spiritului Sfânt este un fapt prea puțin luat în seamă; și urmarea este — secetă, întunecime, decădere și moarte spirituală. Chestiuni mai puțin importante ocupă atențiunea, și puterea divină, care este necesară pentru creșterea și propășirea Bisericii, și care ar aduce cu sine toate celelalte binecuvântări, lipsește, cutoatecă este oferită în plinătatea ei nemărginită”. *Id.*, pp. 20, 21.

„Dacă ne unim cu Domnul Hristos pentru terminarea lucrării Sale pe acest pământ, atunci ne-am unit cu o putere, care nu se întemeiază pe înțelepciune omenească, și care nu poate fi învinsă de nimic. Domnul zice: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uită cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare”. „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă și-ți zic: „Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!”. Isa. 41, 10, 13.

IN SENINATATE ȘI INCREDERE VA FI TARIA VOASTRA.

„Fărădelegea și-a ajuns aproape culmea. Lumea se află într-o mare încurcătură, și o spaimă mare va veni curând asupra oamenilor. Sfârșitul este foarte aproape. Noi cari cunoaștem adevărul am trebui să ne pregătim

în vederea evenimentelor surprinzătoare ce vor veni peste această lume, pe neașteptate ... Domnul Isus cheamă lucrători plini de abnegație, pentru ca ei să pășească pe urmele Sale, să pornească și să lucreze pentru El, să-și ia crucea și să-I urmeze, pe drumul unde îi conduce El”. — *Id.*, p. 28.

Domnul a zis: „Și o voi semăna pentru Mine în țară, și Mă voi îndura de cea fără îndurare; și voi zice către nepopul Meu: „Poporul Meu ești!” și el va zice: „Dumnezeul meu ești!”” Osea 2, 23.

În felul acesta Domnul a descris intenția Sa prin vestirea adevărului Său. Însă la nici o altă ocazie din trecut nu s'a putut aplica această hotărîre a lui Dumnezeu, decât la lucrarea pe care o facem în Numele Său. Mii cari n'au fost poporul lui Dumnezeu, sunt aduși la El, devenind poporul Său. Însă pretutindeni se simte cea mai mare nevoie de o stăpânire mai desăvârșită a Spiritului Sfânt asupra fiecărui membru al Bisericii și asupra fiecărui lucrător din via Domnului. Ceeace a fost făcut ar putea să fie mărit repede de o sută de ori, printr'un popor mai mult condus și împuternicit de Spiritul Sfânt.

DUMNEZEU PRIVEȘTE CU IUBIRE ASUPRA CELOR NEȘTIUTORI.

În vederea pregătirii pentru evenimentele cari au să vină în curând asupra pământului, și spre a fi în stare să împlinim partea noastră în planul lui Dumnezeu, care vrea să facă o scurtă lucrare pe pământ, să medităm cu seriozitate asupra unor sfaturi minunate, date nouă de Domnul prin serva Sa credincioasă:

„Pe zi ce trece se arată tot mai lămurit, că judecățile lui Dumnezeu sunt în lume. Prin incendii, inundații și cutremure de pământ El avertizează pe locuitorii pământului despre apropiata Sa revenire. Timpul este aproape, când va veni criza cea mare în istoria lumii și când orice mișcare în cârmuirea lui Dumnezeu va fi așteptată cu un mare interes și cu o atențiune încordată. Într'o repede succesiune vor urmă judecățile lui Dumnezeu una după alta — incendii, inundații, și cutremure de pământ, însoțite de războiu și vărsări de sânge.

„O, de-ar cunoaște oamenii timpul cercetării lor! Trăesc încă mulți, cari încă n'au auzit adevărul avertizator pentru acest timp. Cu mulți Se luptă Spiritul lui Dumnezeu. Timpul judecăților distrugătoare ale lui Dumnezeu este timpul îndurării, pentru acei cari n'au avut ocazia să cunoască adevărul. Domnul va privi cu iubire asupra acestor oameni. Inima Sa compătimitoare este mișcată; mâna Sa este încă întinsă pentru a salvă, în timp ce

ușa se închide pentru cei ce nu vor să intre.

„Indurarea lui Dumnezeu se dovedește prin îndelunga Sa răbdare. El reține judecățile Sale, așteptând ca solia de avertizare să ajungă la urechea tuturor. Ce lucrare minunată s'ar putea face, dacă poporul nostru ar simți așa cum ar trebui, răspunderea care zace asupra sa, de a duce ultima solie de avertizare lumii întregi!“ — „*Mărturie*“, Vol. 9, p. 97.

„În acest timp — timpul când predomină fărădelegea — trebuie să se nască o viață nouă, venind din Izvorul oricărei vieți, în inimile acelor care iubesc pe Dumnezeu, și ei trebuie să pornească pentru a proclama cu putere solia despre un Mântuitor răstignit și înviat. Ei trebuie să facă eforturi serioase și neobosite pentru a salvă suflete... O profundă seriozitate trebuie să ne stăpânească acum. Energiile noastre adormite trebuie să fie trezite spre un efort neobosit. Lucrători consacrați trebuie să pornească în câmp, pregătind calea pentru Regele măririi, și câștigând biruințe în ținuturi noi.“ — *Id.* p. 44.

„Dumnezeu dorește să învieze pe poporul Său prin darul Spiritului Sfânt, botezându-l din nou în iubirea Sa. Nu este nevoie, ca Comunitatea să rămână lipsită de Spiritul Sfânt... Pământul va fi luminat de mărirea lui Dumnezeu. O influență sfântă se va revărsa peste lume, pornind dela acei cari au fost sfințiți prin adevăr. Pământul va fi înconjurat de o atmosferă de har. Spiritul Sfânt va lucra asupra inimilor omenesți, luând dintr'ale lui Dumnezeu și desfășurându-le înaintea oamenilor.“ — *Id.* p. 40.

„Cei ce iubesc lucrarea adevărului trebuie să se roage după revărsarea Spiritului Sfânt. Și atât cât ne stă în putere, trebuie să îndepărtăm orice piedică, care s'ar opune lucrării Sale. Spiritul Sfânt nu va putea fi revărsat niciodată în timp ce neînțelegeri și amărăciuni sunt nutrite de membrii Comunității. Invidia, gelozia, bănuiala și vorbirea de rău sunt dela Satan și ele închid într'adevăr drumul pentru lucrarea Spiritului Sfânt... Domnul ne îndeamnă să golim inimile de egoism, cauza îndepărtării noastre. El dorește să reverse asupra-ne Spiritul Său cel Sfânt în măsură bogată, și El ne arată lămurit drumul, prin lepădare de sine.“ — *Id.*, Vol. 6, pp. 42, 43.

ADEVARUL VA FI PROCLAMAT SUB CONDUCEREA SPIRITULUI SFANT.

Oameni, îmbrăcați cu puterea Spiritului Sfânt, în spiritul iubitor al umilinții și având în inimile lor iubirea arzătoare și adâncă a lui Dumnezeu pentru suflete, trebuie să pornească în toate părțile pământului pentru

a aduna sufletele prețioase, cari așteaptă să audă această ultimă solie de mântuire.

„Dumnezeu nu mai poate răbdă. Judecățile Sale chiar au început să cadă în unele locuri, și semnele disgrafiei Sale vor fi simțite în curând și în alte locuri.

„Se vor desfășura numeroase evenimente, cari vor dovedi, că Dumnezeu este Stăpânul suprem. Adevărul va fi vestit într'o limbă clară și ușor de înțeles. Ca popor trebuie să pregătim drumul pentru Domnul, sub conducerea Spiritului Sfânt. Evanghelia va fi prezentată în curățenia ei. Râul apei de viață se va adânci și lăți în cursul său... Prin cele mai minunate fapte ale providenței divine munți de greutate vor fi înlăturați și aruncați în mare. Solia care este atât de însemnată pentru locuitorii pământului, va fi auzită și înțeleasă. Oamenii vor cunoaște ce este adevăr. Înainte, mereu înainte va merge lucrarea, până când pământul întreg va fi avertizat; și apoi va veni sfârșitul.“ *Id.*, Vol. 9, p. 96.

„Noi așteptăm marele și teribilul eveniment, cu care se va încheia istoria acestui pământ. Însă nu trebuie doar să așteptăm, ci trebuie să și lucrăm cu luare aminte având înaintea noastră acest eveniment solemn. Comunitatea vie a lui Dumnezeu va aștepta, va veghea și va lucra. Nimeni să nu rămână într'o poziție neutrală. Toți trebuie să reprezinte pe Domnul Hristos lucrând cu hărnicie și seriozitate pentru a salvă suflete din peire.“ „*Mărturie pentru predicatori și lucrători*“, p. 163.

„Avem nevoie mai mult de lucrarea Celui nemărginit, având mai puțină încredere în ajutorul omenesc. Noi trebuie să pregătim un popor, care să stea în ziua cea mare a lui Dumnezeu; noi trebuie să atragem atențiunea oamenilor asupra crucii depe Golgota, lămurindu-le cauza ce a determinat pe Domnul Hristos să aducă acest mare sacrificiu. Trebuie să arătăm oamenilor, că este posibil pentru ei să intre iarăș în legături cu Dumnezeu și să păzească din nou poruncile Sale... Faceți ca păcătosul să înțeleagă, că Hristos este ispășirea pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci deasemenea pentru păcatele lumii întregi. Incurajați-l să caute înțelepciunea dela Dumnezeu, căci prin rugăciune serioasă el va cunoaște drumul Domnului mai bine decât ar fi instruit de vreun sfātuitor omenesc. El va vede că Fiul lui Dumnezeu murì din cauza călcării noastre de lege și el va urî păcatele, cari au rănit pe Domnul Isus. Privind spre Domnul Hristos ca un Mare Preot, plin de compătimire și iubire, inima sa va fi mișcată de căință.

„Dacă cel ce conlucrează cu Domnul Hristos, prezintă inimii păcătosului mai de aproa-

pe adevărul în umilință și cu iubire, atunci glasul iubirii vorbește prin scule omenești. Ființe cerești lucrează împreună cu oameni consacrați și Spiritul Sfânt influențează sufletul celui necredincios. Puterea credinței se coboară dela Dumnezeu în inimă și păcătosul primește mărturisirea Cuvântului divin. El este schimbat prin influența de har a Spiritului Sfânt, devenind una cu Domnul Hristos, în spirit și intenții". *Id.*, pp. 220. 221.

PLOAIA TARZIE ADUCE CU SINE ULTIMUL SECERIȘ.

Să nu uităm niciodată, că numai prin revărsarea ploiei târzii din ferestrele deschise ale cerului, se va putea încheia lucrarea pe pământul întreg.

„Cereți dela Iehova ploaie în timpul ploiei târzii, dela Iehova, urzitorul fulgerilor, și vă va da ploaie îmbelșugată' . . . Ploaia târzie căzând înainte de a se termina anotimpul, face să se coacă grâul, pregătindu-l pentru secere . . . După cum roua și ploaia sunt date cu scopul de a aduce încolțirea sămânței și să contribuie apoi la coacerea secerișului, tot astfel este dat Spiritul Sfânt, pentru că ia parte la creșterea spirituală . . . Ploaia târzie, care face să se coacă secerișul pământului reprezintă harul care pregătește Comunitatea pentru venirea Fiului omului". *Id.*, p. 506.

„Să ne rugăm cu inimi umilite și cu multă seriozitate, ca acum, în timpul ploiei târzii, torente de har să cadă asupra noastră. Cu ocazia oricărei adunări la care luăm parte, am trebui să cerem în rugăciunile noastre, ca tocmai în acest timp, Dumnezeu să ude și să încălzească sufletele noastre, umplându-ne cu mai mult zel. Dacă vom ruga pe Dumnezeu după Spirit Sfânt, El ne va face blânzi, smeriți cu inima, și noi ne vom da seama, că depindem de Dumnezeu în ceea ce privește ploaia târzie desăvârșitoare. Dacă ne vom ruga cu credință după binecuvântare, noi o vom primi, după cum a și făgăduit Dumnezeu . . . Să nu fim mulțumiți cu ploaia ce cade de obicei. Rugați-vă după ea . . . Lămpile sufletului trebuie să fie gata. Ele trebuie aprovizionate cu untdelemnul harului. Trebuie să ne îngrijim în deaproape, pentru a preveni orice decădere spirituală, ca astfel ziua cea mare a Domnului să nu ne surprindă ca un fur în timpul nopții". *Id.*, pp. 508. 509. 510.

„Fraților, uniți-vă cu Domnul, Dumnezeul oștirilor. Faceți ca numai de El să vă temeți și

pe El să-L respectați. A sosit timpul, când lucrarea Sa să fie mărită. Înaintea noastră sunt timpuri pline de turburări, însă dacă ne vom uni pentru a urma pe Domnul Hristos, necerându-ne după întâietate, atunci Dumnezeu va lucra în mod puternic pentru noi.

„Să fim plini de speranță și de curaj. Descurajarea în serviciul lui Dumnezeu este un păcat și n'are nici un motiv. El cunoaște fiecare lipsă a noastră. El are toată puterea. El poate să reverse asupra servilor Săi plinătatea puterii, de care au ei nevoie. Iubirea și compătımirea Sa nemărginită nu se va termina niciodată. El unește cu maiestatea atotputerniciei, blândețea și purtarea de grijă a unui păstor plin de iubire. Noi nu trebuie să ne temem că El nu și-ar împlini făgăduințele. El este adevărul veșnic. Niciodată nu va schimba legământul încheiat cu cei ce-L iubesc. Făgăduințele Sale față de Comunitatea Sa rămân pentru totdeauna în vigoare. El vrea să o curățe și să o umple de bucurie pentru toată veșnicia". „Mărturi", Vol. 8, pp. 38. 39.

„Iehova, Dumnezeul tău, numai El este Dumnezeu, Dumnezeu credincios, care legământul și îndurarea Sa le ține până într'a mia generațiune către acei, cari-L iubesc, și-I păzesc ordinele Lui". Deut. 7, 9.

Iubiți frați și surori, cu ocazia acestei Săptămâni de Rugăciune să ne ridicăm privirile către binecuvântările promise, și să ne rugăm cu un suflet smerit după revărsarea ploiei târzii. Nu vă părăsiți încrederea, ci întăriți-vă sufletele, gândindu-vă că Domnul vine în curând.

„Ne găsim în drum spre casă . . . În curând aceste haine ale durerii vor fi schimbate cu haine de nuntă. În curând vom lua parte la încoronarea Regelui nostru . . . Nu va mai dura mult timp, și vom vedea pe Acela în care se concentrase speranța noastră într'o viață veșnică . . . Ridicați-vă privirile; ridicați-vă privirile și faceți ca credința voastră să crească neîntrerupt. Lăsați ca credința aceea să vă conducă dealungul cărării celei înguste, care duce prin porțile Cetății lui Dumnezeu în viitorul cel grandios și nemărginit al mării, pregătite pentru cei mântuiți. „Deci fiți îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată plugarul așteaptă pentru dânsul rodul prețios al pământului, fiind îndelung răbdător până ce primește ploaia timpurie și târzie". *Id.*, Vol. 9, pp. 287. 288.

Hristos — Ajutorul în orice nevoie.

De W. W. Prescott.

Pavel, misionarul, depindea cu privire la întreținerea sa, de propriul său câștig și de generozitatea Comunităților pe cari le înființase. Frații din Filipi i-au trimis în câteva rânduri ajutor pentru nevoile sale, și plin de mulțumire, recunoscând purtarea lor de grijă pentru el, a arătat dărnicia cea minunată a lui Dumnezeu prin următoarele cuvinte: „Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos“. Fil. 4, 19. Voi încercă acum să redau sub forma unei prelegeri pentru aceste Zile de Rugăciune unele din meditațiile mele, cât și din experiențele mele proprii cu privire la această asigurare încurajatoare.

Noi toți știm ce înseamnă a fi sub păcat. Mulți dintre noi au trăit poate cele scrise în capitolul 7 al epistolei către Romani, și se poate ca unii dintre noi să mai trăească în această experiență. Din cauza durerii noastre sufletești, pricinuită de neputința noastră de a face lucrurile pe cari într'adevăr am vrea să le facem, am fost determinați să exclamăm: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de noarte?“ Sper însă, că o altă experiență ne va face să mărturisim cu bucurie: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!“ Romani 7, 24. 25. Fiind astfel mântuiți prin har, și intrând cu Domnul Hristos într'o viață nouă, noi putem primi cu recunoștință asigurarea binecuvântată: „Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus“. Rom. 8, 1. Va fi însă de folos, dacă totuș vom observa întrucâtva, care este într'adevăr nevoia noastră, și cum a devenit Domnul Hristos ajutorul nostru în orice nevoie.

MANȚUIREA DE PACATĂ, CEA MAI MARE NEVOIE A OMULUI.

Eu zic, că cea dintâi nevoie este iertarea păcatelor noastre, și vreau să dovedesc de ce este așa și ce se cuprinde în această iertare. De ce avem nevoie de iertarea păcatelor noastre? Fiindcă „plata păcatului este moartea“ (Rom. 6, 23), și astfel suntem condamnați la moarte veșnică, dacă nu ar fi luată o măsură de precauțiune spre a întâmpina pedeapsa păcatului. Dumnezeu însă iubește, și această iubire a exprimat-o prin fapte. El n'a putut să ierte sau să treacă cu vederea păcatul și să rămână în acelaș timp un Dumnezeu drept și sfânt. Păcatul este răsvrătirea premeditată împotriva unui Dumnezeu sfânt, și statornicia cârmuirii

lui Dumnezeu ar fi în primejdie, și caracterul lui Dumnezeu ar fi compromis înaintea universului întreg, dacă pedeapsa inevitabilă a unei astfel de răsvrătiri de nescuzat ar fi iertată, fără a îndeplini cerințele dreptății în totul. Intreaga familie omenească a fost trasă în păcat prin Adam, după cum cetim lămurit în Sfânta Scriptură: „După cum printr'un om intră păcatul în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea străbătu la toți oamenii, pentru că toți păcătuiră“. Rom. 5, 12. Toată familia omenească eră reprezentată prin Adam, și ceea ce făcuse el, eră privit ca și cum ar fi fost făcut de către toți, și fiindcă toți au păcătuit, deaceia toată lumea a devenit „vinoată înaintea lui Dumnezeu“. Rom. 3, 19. Astfel întreaga familie omenească fu condamnată la moarte, iar luarea de măsură pentru iertarea unuia trebuia să fie îndestulătoare pentru iertarea tuturor. Păcatul este păcat, fie că se arată prin unul, fie că se manifestă în mulți, și păcatul trebuie luat în considerare, iar nu o mulțime de fapte, cari sunt produsul păcatului. Păcatul devenise una cu natura omenească și luarea unei măsuri pentru iertarea păcatelor trebuia să aducă cu sine o schimbare radicală a acestei naturi.

Nici o ființă creată nu putea să găsească sau să se folosească de o asemenea măsură, încât să poată oferi fiecărui păcătos o iertare deplină și liberă, sau o modalitate, care i-ar face posibil aceasta. O înțelepciune nemărginită a fost întrebuițată, o îndurare nemărginită a fost folosită și o iubire nemărginită a lucrat la întocmirea planului divin de mântuire pentru omenirea pierdută.

Primul Adam a păcătuit, și prin el toată omenirea a devenit vinoată. Al doilea Adam a suferit pedeapsa pentru acest păcat, și nici un membru al familiei omenești nu va fi chemat să îndure pedeapsa pentru păcatul primului Adam. Această datorie a fost plătită pe Golgota. „Isus a plătit totul, deaceia eu îi aparțin cu totul“. Evanghelia este vestea îmbucurătoare, că păcatul omenirii a fost șters prin Domnul Hristos pe cruce și că o viață nouă de dreptate este oferită fiecăruia, care vrea să o primească. Nu poate să existe o veste mai binecuvântată decât aceasta.

Însă trebuie să ne rugăm și mai departe. Iertarea păcatelor nu este desăvârșită, dacă se aseamănă numai cu deschiderea unei porți de credit într'o carte. Noi am fost despărțiți de Domnul Hristos, fără speranță

și fără Dumnezeu în această lume. Ne aflăm în întunerecul morții. Firea noastră a fost mânjită și niciunul dintre noi n'am fost în stare să ne eliberăm singuri. Fiind creat după asemănarea lui Dumnezeu, încoronat cu mărire și slavă și fiind reprezentantul lui Dumnezeu în cârmuirea acestei lumi, printr'o faptă premeditată, omul a pângărit acest chip, a pierdut această coroană, devenind robul dușmanului fățiș al lui Dumnezeu, al lui Lucifer care fu aruncat din cer, al lui Satan care a început lupta cea mare, și al zeului acestei lumi. Astfel omul s'a unit cu căpetenia răsvăririi, devenind însuș un rebel și primind aceeaș natură stricată ca și conducătorul său și fiind cu totul neputincios să schimbe situația sa. Apoi s'a făcut însă legătura între natura divină și cea omenească prin persoana Fiului lui Dumnezeu, care a devenit Fiul omului, primind aceeaș carne și acelaș sânge ca și noi, și ca om El a învins păcatul și pe Satan pentru noi, și dându-Se pe Sine însuș *pentru noi și nouă*, ne-a curățit de păcate și ne-a adus în stare să devenim părtași ai naturii divine. Toate acestea erau cuprinse în iertarea păcatelor. Am purtat războiul împotriva lui Dumnezeu, însă prin sângele vărsat pe lemnul crucii s'a încheiat pacea. Prin Mântuitorul, noi cari am fost departe am fost apropiați prin sângele Domnului Hristos. „Pe când eram vrăjmași, ne-am împăcat cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său“. „În care avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greșelilor noastre, potrivit bogăției darului Său“.

SALVAREA PACATOSULUI A COSTAT VIEȚA MANTUITORULUI SAU.

Iertarea păcatelor este așadar cel mai însemnat punct al Evangheliei harului lui Dumnezeu. Notați ce a dat Dumnezeu și Hristos prin această deplină iertare. Dumnezeu a dat pe Fiul Său, și pe Sine însuș în persoana Fiului Său, „pentru că Dumnezeu eră întru Hristos și a împăcat lumea cu Sine însuș“. Fiul S'a dat pe Sine însuș pentru păcatele noastre. „Acum dar la sfârșitul veacurilor S'a arătat o singură dată spre desființarea păcatului prin jertfirea Sa“. Ebr. 9, 26. El „fu dat pentru greșelele noastre și fu înviat pentru îndreptățirea noastră“. Rom. 4, 25. „Căci pe Cel care n'a cunoscut păcat, L-a făcut pentru noi păcat, ca să fim noi îndreptățire dela Dumnezeu într'ânsul“. 2 Cor. 5, 21. „Pentru că suntem păcătoși și nesfinți noi nu putem împlini cererile Legii sfinte ale lui Dumnezeu. Dar Domnul Hristos a făcut cu puțință scăparea noastră. El veni și trăi aici pe pământ în mijlocul cercărilor și ispitelor, la cari și noi suntem expuși. El trăi însă o vieță fără de pă-

cat. Hristos muri pentru noi, iar acum El Se oferă să ia asupra-Și păcatele noastre și să ne dea dreptatea Sa. Dacă noi ne încredințăm Lui și îl primim pe El ca Mântuitor al nostru, atunci, oricât de păcătoasă ar fi fost vieța noastră, noi suntem socotiți drepti din cauza Lui. Caracterul lui Hristos înlocuește atunci pe al nostru, iar noi suntem primiți și priviți de Dumnezeu, ca și cum nici nu am fi păcătuit niciodată“. — „*Calea către Hristos*“, p. 79. Noi suntem îndreptățiți „prin dăruire cu al Lui dar, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus; pe care Dumnezeu L-a pus la privire ispășitor prin credință în al Său sânge, spre arătare a dreptății Lui, pentru trecerea prin îngăduirea lui Dumnezeu a păcatelor săvârșite mai înainte, spre arătarea dreptății Lui în timpul de acum, pentru ca să fie El drept și îndreptățind pe cel din credință în Isus“. Rom. 3, 24—26. Sângele mielului pascal depe prag și cei doi stâlpi ai ușii din casele Izrailiților eră scutul lor, și Domnul îi asigurase: „Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi“. Tot astfel și sângele Mielului lui Dumnezeu, care a purtat păcatul lumii, „sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană“, este darul ispășitor prin care obțin dreptatea cerută de Dumnezeu cei ce cred în Acela care a murit pentru păcatele lor și S'a sculat din morți, și care „trăește pururea ca să mijlocească pentru ei“.

Judecătorul unui tribunal pământesc poate să privească și să trateze numai pe acela care nevinovat, care n'a părăsit felul de traiu prescris prin lege, însă el nu poate să o facă față de acela care prin propria sa faptă a devenit un criminal. O trăsătură deosebită a Evangheliei harului lui Dumnezeu constă în faptul că Domnul socotește ca fiind drept pe cel nelegiuit, dacă crede în Isus, păstrând totuș dreptatea proprie a caracterului Său. Nelegiuitul care crede în Isus schimbă atitudinea sa față de Dumnezeu. El primește moartea Domnului Hristos ca ispășirea păcatelor sale; însă Domnul Hristos n'a rămas după moarte în mormântul lui Iosif. El este Cel viu, și primirea morții Sale pentru iertarea păcatelor cuprinde în sine primirea vieții Sale pentru ca să trăim, după cum a trăit și El. Aceasta doriam să accentuez; și acum să ne ocupăm cu o altă fază a nevoiei noastre, în care deosemena numai Domnul Hristos ne poate ajuta.

PUTEREA PENTRU A DUCE O VIEȚA DE BIRUINȚA SE GASEȘTE NUMAI ÎN ISUS.

Noi nu avem nevoie numai de iertarea păcatelor, însă ne trebuie și putere pentru a trăi o vieță de biruință asupra păcatului. Aceasta însă nu înseamnă că vom fi liberi de ispită.

Nicidecum. Domnul Isus „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat“. Nu este un păcat, dacă suntem ispițiți. Condamnarea vine abia atunci când consimțim a face ceea ce știm că este împotriva voinței celei sfinte a lui Dumnezeu. Trebuie să vrem totdeauna a face voia Sa, și apoi El va lucra în noi atât voința cât și înfăptuirea. „Imbrăcând firea omenescă, Hristos S'a legat cu omenirea prin legături de iubire, cari nu pot fi rupte de nici o putere, fără numai de propria alegere și voință a omului. Satan va căuta mereu să încerce tot felul de ademeniri, ca să ne facă să rupem singuri această legătură, și din propria noastră voință să ne despărțim de Hristos. Dar tocmai în privința aceasta să veghiăm, să luptăm, și să ne rugăm, ca nimic să nu ne facă să alegem a servi altui stăpân decât Domnului. Noi avem în privința aceasta deplina libertate de alegere. Dar, tocmai de-a-aceia, să ne îndreptăm ochii numai spre Hristos, și El ne va feri și ne va ține. Cât vom privi spre Isus, vom fi în siguranță. Nimeni nu ne poate smulge din mâinile Sale“. — „Calea către Hristos“, pp. 89. 90.

O astfel de experiență vom putea face, dacă vom trăi în legătură personală cu Hristos, care a murit pentru păcatele noastre, care a înviat și a trăit pentru a ne asigura puterea biruinței. Principalul creștinismului este „o viață în strânsă legătură cu viața lui Isus“. Mărturisirea Apostolului Pavel ar trebui să devină experiența fiecăruia dintre noi: „M'am răstignit împreună cu Hristos, și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește întru mine. Și viața mea de acum, în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, Cel ce m'a iubit și S'a dat pe Sine însuși pentru mine“. Gal. 2, 20. Pavel, înainte de întâlni pe Isus în drumul său spre Damasc, a fost un formalist, și cutoatecă eră serios și sincer, căută totuș să scoată în evidență propria sa dreptate. El zicea despre sine: „Cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea“ am fost găsit „fără prihană“. Inșă deși făcea cele mai mari eforturi, totuș conștiința sa eră neliniștită. El aveă nevoie de ceva, ceea ce nu posedă pe atunci, și această dorință a fost satisfăcută când a primit pe Domnul Hristos. El declară: „Lucrurile, cari pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere din pricina lui Hristos“. Fil. 3, 7. Acest schimb a fost de cel mai mare folos. Viața Apostolului Pavel, trăită în deplină consacrare și muncă zeloasă, serviă ca o mărturie continuă, că lipsa care a simțit-o ca Fariseu, a fost satisfăcută prin primirea Domnului Hristos în înțelesul deplin al unei asemenea

experiențe. O asemenea experiență poate să facă fiecare dintre noi.

BOGAȚIILE MARIRII INTRUPATE IN DARUL FIULUI LUI DUMNEZEU.

Insuș Domnul Hristos este întruparea binecuvântărilor Evangheliei, după cum cetim: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos“. Efes. 1, 3. Domnul Hristos nu dă nici cel puțin o singură binecuvântare ca un dar în afară de El, ci El ne dă toate de cari avem nevoie, dându-Se pe Sine însuși. Noi avem nevoie de pace, însă El este pacea noastră. Avem nevoie de putere, însă numai prin Domnul Hristos găsim puterea lui Dumnezeu. Avem nevoie de înțelepciune, însă primind pe Domnul Hristos, dobândim înțelepciunea lui Dumnezeu. Avem nevoie de îndreptărire, însă El a fost făcut spre îndreptățirea noastră, și El este Domnul dreptății noastre. In alte cuvinte: Hristos este totul, Hristos este creștinismul.

„O, Isuse, Tu-mi ești totul,
Mai mult chiar în Tin' găsește“.

Și acum, ca încheiere, câteva cuvinte cu privire la menirea darurilor cari au fost prevăzute prin Domnul Hristos pentru împlinirea nevoilor noastre. Noi trebuie să păstrăm simplitatea Evangheliei, după cum ne este prezentată în Sfintele Scripturi. Aici învățăm că a crede în Domnul Hristos înseamnă a-L primi: „Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“. Ioan 1, 12. A crede în Domnul Hristos înseamnă să ne încredințăm lui pe deplin printr'o desăvârșită supunere a ființei noastre, pentru ca El să ne poată curăți prin harul și îndurarea Sa de păcate, întărind prin puterea Spiritului Său omul nostru cel lăuntric, și descoperind viața Sa în carnea noastră muritoare. Astfel părsim totul, eul nostru păcătos, slăbiciunile noastre, plăcerile și poftele noastre, pentru ca să putem dobândi totul, iertarea, curățirea, înțelepciunea și puterea de slujire, primind pe Domnul Hristos să locuească în inimile noastre în persoana Spiritului Sfânt sau Mângâietorului. El stă la ușă și bate; numai dacă vom deschide ușa, El va intra, spre a rămâne la noi. Astfel vom putea dovedi prin neconținuta noastră experiență, că Domnul Hristos poate să satisfacă orice nevoie. Lui se cuvina toată lauda și mărirea acum și în veci.

Răspândirea Evangheliei.

De E. E. Andross.

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede“. Rom. 1, 16. Aceste text este menit să deștepte în inima noastră cea mai adâncă recunoștință, cât și o sfântă bucurie. Cum poate să-i fie rușine unui om, de Evanghelie, care „este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia“, după ce a simțit harul mântuitor al Domnului Hristos?

Totuș, mai înainte însă ca această putere a lui Dumnezeu prin Evanghelie să poată mântui din păcat, trebuie să se facă legătura între Mântuitorul și păcătos, — acel Mântuitor a cărui iubire și putere o descoperă Evanghelia. Pentru ca să se poată face o asemenea legătură trebuie ca cerul să se unească cu pământul prin Fiul lui Dumnezeu. „Și-I vor pune numele Emanuel, care, tâlmăcit, înseamnă: „Dumnezeu este cu noi“. „Mare este taina creștinătății: „Dumnezeu S'a arătat în trup“. „Și Cuvântul S'a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“. Mat. 1, 23; 1 Tim. 3, 16; Ioan 1, 14.

Cu brațul omenesc Domnul Hristos cuprinde omenirea, iar prin cel divin El e legat cu tronul lui Dumnezeu. Prin propria Sa persoană El a aruncat un pod peste prăpastia întunecoasă deschisă de păcat între Dumnezeu și om, făcând astfel posibilă reînnoirea omului la Părintele său ceresc. Dar deși este adevărat, că „oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit“, totuș „cum vor chema pe Acela în care n'au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n'au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?“ Rom. 10, 13, 14.

Evanghelia, vestea cea bună, solia îmbucurătoare, trebuie făcută cunoscut acelor cari se găesc în întunec, pentru ca și aceștia să se bucure de binecuvântările ei. Dumnezeu n'a dat îngerilor însărcinarea să vestească „Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu“, în schimb însă a încredințat această mare onoare oamenilor. Bărbați și femei, cari au fost odată robiți prin păcat, și cari au ajuns să fie liberați de cătușele lor prin Evanghelie, sunt trimiși pentru a aduce păcătoșilor vestea despre puterea mântuitoare și liberatoare a Evangheliei, propovăduită de Fiul lui Dumnezeu.

După cum a fost necesar ca Mântuitorul să

unească în propria Sa persoană dumnezeirea cu omenirea, pentru ca mântuirea să fie adusă oamenilor păcătoși, tot astfel Dumnezeu Și-a ales ca mijloc, pentru a transmite oamenilor pierduți vestea îmbucurătoare despre salvarea lor, tocmai pe acei în cari, prin nașterea din nou, se întâlnește dumnezeirea cu omenirea, anume cei ce au devenit fiii și fiicele lui Dumnezeu, împărțându-se de natura divină.

„Domnul Hristos primește cu bucurie orice serviciu I-am aduce. El unește ce e omenesc cu ce e dumnezeesc, spre a putea transmite lumii tainele iubirii întrupate. Vorbiți despre aceasta, rugați-vă pentru aceasta, cântați despre aceasta, umpleți lumea cu solia adevărului Său, ducând-o cu grabire în toate părțile“. „Mărturii“ Vol. 9, p. 30.

Astfel, firea omenească fiind unită cu cea dumnezească, templul sufletului este curățit de păcat și stăpânirea lui înfrântă; o bucurie mai adâncă și mai dăinuitoare decât oricare alta din trecut, va umplea atunci inimile noastre. „Credeți în El, fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită“. 1 Pet. 1, 8. Implântând Spiritul lui Dumnezeu o asemenea iubire în inimile noastre pentru toți oamenii, atunci orice sacrificiu am face pentru mântuirea lor devine o adevărată plăcere. Apropiindu-se sfârșitul tuturor lucrurilor, efortările pentru salvarea celor pierduți vor crește în mod corespunzător.

COMUNITATEA INTREAGA CHEMATA LA SERVICIU.

Porunca: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură“, nu s'a referit numai la o clasă anume din Comunitate, ci ea este adresată oricărui membru. Ni se spune, că: „Comunitatea este mijlocul hotărît de Dumnezeu pentru salvarea oamenilor. Ea a fost organizată pentru a servi, și misiunea ei este să ducă Evanghelia lumii întregi... Fiecare, în a cărui inimă locuște Domnul Hristos și care vrea să dovedească iubirea Sa față de această lume, este un conlucrător cu Dumnezeu spre binecuvântarea omenirii. Primind din partea Mântuitorului har spre a-l împărțși și altora, din ființa sa întregă se vor revărsa valuri de vieață spirituală“. „Faptele Apostolilor“, pp. 9, 13.

Oricine bea într'adevăr din izvorul vieții, devine însuș un izvor, din care vor curge

râuri de apă vie. El devine un evanghelist în sensul cel mai adevărat al cuvântului. Poate că nu va avea darul deosebit al Spiritului, care l-ar face în stare să vestească Evanghelia înaintea mulțimii, însă în fiecare zi el poate să treacă spre binecuvântarea altora. Dintr'o inimă plină de iubire dumnezească, el poate să povestească despre harul mântuitor. El poate să vestească apropiata revenire a Mântuitorului nostru, putând să ajute la pregătirea pentru această mare zi.

Într'o asemenea servire personală stă ascunsă taina biruinței Evangheliei din orice timp și orice țară. Când Evanghelia, în simplitatea ei, după cum o găsim în întreita solie îngerească, e vestită cu puterea care-o însoțește totdeauna, dacă este dusă de cineva, care a cunoscut influența sa mântuitoare în propria sa viață, atunci va avea mari rezultate. Bărbați și femei, cari fuseseră mult timp legați cu cătușele întunerecului și superstiției păgânești, o vor primi cu bucurie ca unica lor speranță de eliberare de sub robia păcatului. Văzând în acel sol o viață schimbată și înobilată, în inimile lor se va naște o încredere simplă ca de copil, în minunata istorisire adusă lor, și în Autorul ei divin care le vestește această măreață mântuire într'un mod atât de iubitor, plătind El însuș un preț atât de mare.

IN CAMPURILE MISIIONARE MULȚI DINTRE CREDINCIOȘI DEVIN MISIIONARI ACTIVI.

În câmpurile misionare, solia fiind vestită oamenilor de către un indigen, care chiar dacă n'ar cunoaște carte, are experiența de a fi început o viață nouă în Domnul Hristos, vestea minunată mișcă inimile lor, și mulți se supun puterii ei mântuitoare. Apoi aceștia, la rândul lor devin solii luminii pentru poporul lor. Cu fețe pline de lumină și într'o devotare sfântă ei pornesc spre a duce această veste plăcută și altora. Deseori ea este redată în mod nedesăvârșit, însă cu o inimă înflăcărată și cu o iubire nou-născută față de marele lor Liberator. Cu inimi pe deplin dispuse să facă voia Mântuitorului lor, acești umili câștigători de suflete fac experiența împlinirii făgăduinței care zice: „Și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră“.

Însă „Dumnezeu nu este părtinitor“. El va face pentru fiecare dintre noi, care I se supune în toate, încrezându-se pe deplin în El, totul ce ar face și pentru unul salvat din cel mai des întunec păgân. Dumnezeu va însoți cu putere și astăzi, mărturisirea oricărui credincios adevărat și umil, după cum a făcut-o și cu ocazia vestirii soliei de către ucenici

la Rusalii. O putere de neînving va însoți cuvintele lor, dacă vor mărturisii despre puterea, bunătatea și iubirea lui Dumnezeu, cum o găsim descoperită în viața, moartea, învierea, înălțarea la cer și slujba preotească a marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos. N'am trebui deci să vorbim despre aceasta, să ne rugăm pentru aceasta, să cântăm despre aceasta și să umplem lumea cu solia adevărului Său?

Scriind aceste rânduri, mă gândesc la o mică Comunitate pe care am vizitat-o împreună cu fr. C. K. Meyers și E. W. Thurber la Cincelejo, în America de Sud. Această Comunitate avea douăzeci de membri și treizeci de elevi în Școala de Sabat. La o depărtare de nouă mile se găsea o altă Școală de Sabat cu opt membri. La aceeași depărtare, însă în altă direcție, a fost organizată o a treia Școală de Sabat cu doisprezece membri. La o distanță de douăzeci și cinci de mile se aflau nouă păzitori ai Sabatului și toți erau activi. O soră bătrână dar cu o inimă plină de iubire pentru Mântuitorul ei, a mers patruzecișicinci de mile spre a duce poporului său solia mântuitoare; și urmarea a fost că s'a înființat o grupă de opt păzitori ai Sabatului. Un frate, membru al aceleiași Comunități a mers deasemenea patruzecișicinci mile în altă direcție, și după scurt timp acolo s'a înființat o grupă și s'a organizat o Școală de Sabat cu douăzeci de membri. În felul acesta a fost deșteptat pentru solie un mare interes, care crește mereu.

Reprezentanții acestor diferite grupe luară parte la serviciul de Sabat, în timp ce noi ne aflam acolo; unii dintre ei erau chiarbotezați. Lucrarea în toate aceste locuri a pornit dintr'un centru comun, Cincelejo, ca rod al stăruințelor unor credincioși devotați—și toate acestea fiind săvârșite într'un timp foarte scurt. În același timp s'a arătat un viu interes în alte locuri, ca rezultat al aceleiași însămănțări. Faptul cel mai încurajator a fost manifestarea devoțiunii acestor noi credincioși și zelul lor sfânt pentru a răspândi lucrarea lor bună în orice direcție, până la cea mai mare depărtare dela casele lor pe care ar fi putut-o ajunge, fie pe jos, fie călare pe un catâr sau asin,—singurele lor posibilități de călătorie. Un tânăr lucrător columbian devotat a fost stabilit aici pentru a conduce pe indigeni în lucrarea lor evanghelică.

Astfel ar trebui să lucreze credincioșii noștri în toate părțile. Și pentru a pune la lucru acest spirit de consacrare, se cere a duce și altora cunoștința adevărului din această solie, care face progrese atât de minunate în toate părțile pământului. Acesta a fost spiri-

tul pionierilor din această mare mișcare. Și acelaș spirit se va găsi arzând pe altarul inimii fiecărui adevărat Adventist de Ziua-Șaptea, care crede în realitate, că venirea Mântuitorului nostru este la ușă. Inșă scânteiele cari se găseșc aproape de stingere, trebuie să primească din nou putere și să ardă din nou cu tărie, pentru ca pământul întreg să fie luminat în curând de mărirea lui Dumnezeu.

PRESUPUNAND CA TOATE INIMILE AR FI PREDATE.

Ascultați ce scrie serva Domnului:

„Presupunând că Domnul Hristos ar locui în inima fiecăruia și iubirea de sine sub diferitele ei forme ar fi izgonită din Comunitate, care ar fi atunci urmarea? Armonia, unitatea, și iubirea frățească s'ar vedea în aceeaș măsură în care se găsiă în Comunitatea înființată la început de Domnul Hristos. Activitatea creștină s'ar vedea în toate părțile.

Comunitatea ca organizație, nu va neglija să-și facă datoria față de cei pierduți; să presupunem însă, că în timp ce solia răsună prin Comunitățile noastre, chemându-ne la o grabnică lucrare, noi ca membri în parte am neglija să răspundem la chemarea ei urgentă! Să presupunem, că iubirea de sine ar rămâne mai departe în inimile noastre și noi am neglija să facem ceea ce putem spre a determina pe bărbații și femeile din toate părțile să caute adăpost împotriva mâniei ce va veni! Să presupunem, că noi n'am aduce ca jertfă fructele lepădării de sine, desfătându-ne mai departe în plăceri, în timp ce alții lucrează și jertfesc pentru biruința Evangheliei! Pe când buzele altora vorbesc despre Cel ce ne-a iubit, dându-Se pe Sine însuș pentru noi, să presupunem că ale noastre rămân mute! Pe când limbile altora rostesc lauda Sa, să presupunem că ale noastre rămân tăcute! În timp ce pământul întreg va fi în curând plin de mărirea Sa, să presupunem că noi am fi neglijat să contribuim cu partea noastră!

„Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul (lucrarea) Lui“. Rom. 9, 28. Astăzi însă El te așteaptă pe tine și pe mine, pentru ca să lucrăm cu El, făcând totul ce ne stă în putere, spre a face cunoscut altora solia încredințată nouă prin mila Sa. Neglijarea acestei datorii din partea noastră va fi spre pierzarea noastră veșnică. El însă nu va întârzi; lucrarea va fi repede terminată.

DUMNEZEU INTRA IN DIRECTA LEGATURA CU INIMILE PAGANILOR.

Cu puțin timp în urmă am aflat un fapt

minunat, care ne poate da o idee despre mijloacele nemărginite ale lui Dumnezeu, dovădindu-ne că El nu depinde în întregime de noi pentru a-Și vesti Evanghelia păgânilor. cutoatecă, neîndoios acesta li este planul. Vestea despre această experiență am primit-o prin unul dintre misionarii noștri indigeni, care se află între Indieni băștinași din apropierea lui Mount Roraima. Șeful unuia dintre aceste triburi pe cari le vizitase frațele, i-a spus că aproape cu 28 de ani în urmă Domnul a vorbit direct prin viziuni sau visuri către tatăl său, care eră pe atunci șeful tribului, descoperindu-i planul de mântuire, cât și solia îngerului al treilea. I s'a spus că i se va aduce Cuvântul lui Dumnezeu din Anglia. Această prezicere cu privire la Biblie s'a împlinit prin sosirea unuia dintre misionarii noștri din Anglia, care i-a adus o Biblie, tipărită în Anglia.

Înainte de a primi această descoperire, acești Indieni se închinau la soare, aducând ca jertfă pe altarele lor sângele victimelor omenești; însă bătrânul șef convocând tribul său întreg și făcându-i cunoscut cele ce i-au fost descoperite prin viziune, a început o mare reformă. Acești Indieni păgâni au început să păzească poruncile lui Dumnezeu, sfîințind Sabatul, ziua a șaptea, și pregătindu-se pentru revenirea Domnului Isus. După câțva timp când i-a găsit misionarul nostru, unii dintre ei mai ascultau încă de Dumnezeu, cutoatecă șeful și profetul lor murise de mult. După cum ne-a raportat misionarul nostru, cunoștința lor cu privire la planul de mântuire, eră atât de desăvârșită încât, deși ei nu văzuseră niciodată până atunci o Biblie, totuș misionarul n'a mai avut ce să adauge la cunoștința lor cu privire la principiile acestui mare plan. Cu bucurie, Indieni au primit solia prezentată lor din Cuvântul lui Dumnezeu, zicând: „Este tocmai ceea ce ne-a învățat bătrânul nostru șef“.

Cât de minunat este timpul în care trăim! Cât de minunată este solia pe care trebuie să o vestim unei lumi păcătoase și muribunde! Tocmai acum în această oră din urmă a încercării oamenilor, în timp ce Domnul lucrează cu o putere atât de neobișnuită spre a pregăti drumul înaintea noastră în fiecare țară, și când Spiritul Sfânt mișcă inimile multora pentru a primi solia harului mântuitor, faceți ca fiecare adevărat credincios să se consacre din nou lui Dumnezeu pentru serviciul sfânt; faceți ca un cor puternic de voci să vestească ultima chemare de har.

Lucrarea Marelui Tămăduitor.

De Dr. H. W. Miller.

Când Domnul Hristos văzu mulțimile strănse în jurul Său, „I S'a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi cari n'au păstor. Atunci a zis ucenicilor Săi: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii“¹. Mat. 9, 36. 37.

După ce păcatul și boala au domnit asupra familiei omenști șase mii de ani, există dovezi convingătoare despre slăbirea puterii de rezistență împotriva bolii și decăderii fizice, mai mult decât în oricare altă generație din trecut. Intre milioanele de locuitori ai acestui pământ se pot auzi gemetele dureroase, pricinuite de diferite boli. Noi știm, că cele mai multe din aceste suferinți și dureri sunt rezultatul necunoștinței și disprețului legilor sănătății și igienei, sau moștenirea unui corp slab și bolnav. Niciodată oamenii n'au fost mai robiți de vici și de obiceiuri degradatoare, cari să le răpească sănătatea și să-i facă a dori după mângâiere, decât acum. Bolile cari mai înainte se iviau abia la o vârstă mai înaintată, acum vin chiar în cea mai fragedă copilărie, astfel încât bolile despre cari s'a crezut mai înainte că ar fi caracteristice numai pentru cei bătrâni, pricinuesc o mortalitate îngrijitoare între tineri, la o vârstă a vieții, când rezistența vitală pare a fi cea mai mare. Boli precum: cancer, diabet și boli de inimă nu sunt ceva neobișnuit astăzi chiar la tineri în vârsta de 20 până la 30 de ani.

Pe măsura creșterii bolilor are loc o micșorare a rezistenței oamenilor. Ivirea unor epidemii, ca: meningita, gripa, boala somnului, și altele au devenit dese. Dacă a fost vreodată un timp, când o solie de speranță și de iertare tămăduitoare eră necesară, atunci a sosit de sigur acum. Cuvintele următoare din „Mărturii“ Vol. 1, p. 304 descriu situațiunea din zilele noastre: „Mi-a fost arătată slăbirea familiei omenști. Fiecare generație slăbise tot mai mult și boli de tot felul cuprindeau omenirea. Mii de muritori sărmani cu corpuri slute și bolnave, cu nervi sdruncinați și cu mintea întunecată duc o viață plină de mizerie. Influența lui Satan asupra familiei omenști crește tot mai mult. Dacă n'ar veni Domnul în curând spre a nimici puterea lui, pământul ar ajunge să rămână fără populație“. Având înaintea noastră un asemenea tablou al omenirii, n'ar trebui ca Comunitatea, care reprezintă azi pe Domnul Hristos, să se simtă mișcată, pentru ca fiind plină de com-

pătimire, să avertizeze, să îngrijească și să îndrumeze spre o viață mai bună pe aceste suflete slabe, bolnave, neputincioase, neștiutoare și decăzute, cari strigă după ajutor?

DARUL TAMADUIRII.

Intre darurile spirituale ale Comunității se va găsi și darul tămăduirii. „Iar adevărarea Spiritului se dă fiecăruia după folos. Căci unuia se dă prin Spirit cuvântul înțelepciunii; iar altuia cuvântul cunoștinței, prin acelaș Spirit; altuia credință, prin acelaș Spirit; iar altuia *darurile vindecărilor*, prin acelaș Spirit; altuia lucrarea minunilor; altuia profeția; altuia discernerea spiritelor; altuia feluri de limbi; altuia explicarea limbilor. Dar toate acestea le face unul și acelaș Spirit, împărțind deosebi fiecăruia, precum voește“. 1 Cor. 12, 7—11.

Ca și în Biserica primilor creștini, la fel și în Biserica din zilele noastre, lucrarea vindecării trebuie să formeze o parte însemnată în vestirea Evangheliei. Mă gândesc cu plăcere la această lucrare de tămăduire, care are aceeaș temelie ca și celelalte ramuri ale lucrării de evanghelizare, — darul lui Dumnezeu încredințat nouă. Nici un om n'are putere vindecătoare, precum niciunul n'are putere să ierte păcatele. Regele David se referă la această îndoită lucrare, zicând: „Cel ce iartă toate fărădelegile tale, Cel ce vindecă toate bolile tale!“ Ps. 103, 3. Fiecare Comunitate trebuie să aibă în vedere și îngrijirea bolnavilor, căci Dumnezeu va binecuvânta rugăciunile și străduințele ei. Tocmai aceasta este lucrarea care o găsim descrisă în Isa. 58.

Domnul Hristos însărcinând pe ucenicii Săi să meargă în toată lumea și să predice Evanghelia, a zis: „Și celor ce vor crede, vor urmă aceste semne: În Numele Meu vor scoate demoni; în limbi noi vor vorbi; șerpi vor ridică; și de vor bea ceva de moarte, nu-i va vătămă; și-și vor pune mâinile peste bolnavi, și le va fi bine“. Marcu 16, 17. 18.

Săracii lumii acesteia cred deseori, că numai acei pot fi vindecați, cari au bogății materiale. Inșă, *vindecarea este un dar din partea lui Dumnezeu*, și acest dar se găsește în Comunitatea Domnului Hristos. Toate binecuvântările cerești în cari intră și vindecarea, vin dela Maestrul nostru binecuvântat. Ori cine este condus de Dumnezeu trebuie să fie conștient, că bolnavii sunt vindecați prin puterea viului Dumnezeu. Lui se cuvine toată

lauda și mulțumirea cu ocazia însănătoșirii unui bolnav. Slujitorii Săi pot să servească numai nevoilor bolnavului, și să se roage ca Domnul să trimeată puterea Sa tămăduitoare în sângele celor bolnavi și suferinzi. Cine studiază legile sănătății și vindecării, cari astăzi sunt mult mai bine înțelese și întrebuițate de către Comunitate, acela va primi binecuvântări nespuse de mari și prosperitatea acelor oameni va crește în toate privințele.

Există totdeauna pericolul, ca darurile lui Dumnezeu, în loc să devină o binecuvântare pentru lumea întreagă, să servească numai pentru binele personal al unora. Simion eră un om dibaciu și recunoștea, că darul Spiritului Sfânt aduce cu sine însemnate foloase, cât și puterea de a vindeca pe cei bolnavi. El a văzut o mare avere înaintea sa, dacă ar fi putut obține puterea prin care Filip și Apostolii își făceau lucrarea lor. Petru însă l-a muștrat, zicând: „Banii tăi să piară împreună cu tine, pentrucă ai crezut că *darul lui Dumnezeu* s'ar putea căpăta cu bani!“

În jurul nostru se găsesc mulți bolnavi și săraci, cari oferă Comunității o ocazie favorabilă pentru slujire. Fiecare suflet are acelaș preț în ochii Maestrului. Dacă S'ar afla astăzi pe pământ, noi L-am găsi mergând în toate părțile ca un Sol al milei, gata pentru a ajuta; bucuros ar întrebuița timpul și puterea Sa, pentru a căuta pe cei mai lipsiți și fără ajutor. N'ar fi necesar, ca noi, reprezentanții Săi, să facem astăzi o lucrare asemănătoare? O mare influență și multe binecuvântări a primit lucrarea noastră misionară după ce am înființat dispensarii, spitale și sanatorii în diferite țări, pentru ca cei bolnavi să cunoască adevăratele metode de vindecare. Însă acolo unde astăzi avem una din aceste instituții am trebui să avem zece, și afară de-aceea avem nevoie de mai mulți lucrători în această ramură.

DOMNUL HRISTOS, MARELE MEDIC.

„Domnul Hristos ne-a dat un exemplu. El învață din Sfintele Scripturi adevărurile Evangheliei, însă El și vindeca deasemenea pe cei suferinzi, cari veniau la El, cerând ajutor. El a fost cel mai mare medic pe care l-a cunoscut lumea cândvă, căci El unise cu lucrarea Sa de vindecare și împărtășirea adevărului mântuitor“. „*Counsels on Health*“, p. 544.

Domnul Hristos a lucrat în mod simplu. Și tocmai această simplitate, cu care Și-a săvârșit lucrarea, umple Comunitatea cu speranța împlinirii datoriei ei în zilele noastre. Noi trăim într'o epocă ultra-științifică, și este așa de ușor a crede că arta vindecării depinde numai de abilitatea și iscusința bărbaților cu

înalte cunoștințe. Aceasta este totuș numai lucrarea Sa. Stă pe deplin în puterea membrilor Comunității Sale, de a face lucrarea încredințată lor, căci El este izvorul cunoștinței și al înțelepciunii. Serva Domnului scrie:

„Domnul dorește, ca fiecare lucrător să facă lucrarea cea mai bună. Cei ce n'au primit o pregătire deosebită în instituțiunile noastre medicale ar putea să creadă, că ei nu pot face decât foarte puțin; însă, iubiții mei conlucrători, aduceți-vă aminte, că în parabola talanților Domnul Hristos n'a zis, că toți slujitorii ar fi primit aceeaș sumă. Unul din servi a primit cinci talanți, altul doi și un al treilea numai un talant. Dacă aveți doar un singur talant, întrebuițați-l în mod înțelept, și faceți ca el să crească, dându-l la schimbători. Unii nu pot să facă așa de mult cum fac alții, însă fiecare trebuie să facă totul ce poate, spre a da la o parte valul bolilor și al suferințelor, care acoperă lumea. Cheamă pe Domnul în ajutor împotriva puterilor întunerecului. Dumnezeu dorește, ca fiecare dintre copiii Săi să posede pricepere și cunoștințe, pentru ca slava Sa să fie descoperită în lumea noastră cu o evidentă putere și claritate. *Domnul Hristos a împuternicit Comunitatea Sa, să săvârșească aceeaș lucrare, pe care a făcut-o El în timpul lucrării Sale pământești*. El este astăzi acelaș Medic compătitor, care a fost când a umblat pe acest pământ. Noi trebuie să aducem pe cei suferinzi să înțeleagă, că în El există balsamul vindecător pentru orice boală, puterea reînsuflețirii pentru orice slăbiciune“. *Id.*, p. 529.

SANĂTATEA ȘI VINDECAREA DEPINDE DE ASCULTAREA NOASTRA FAȚA DE LEGILE NATURII.

Atât în vieța spirituală, cât și în cea corporală, Domnul Hristos observă, ca legea Sa să fie respectată. Numai prin ascultare față de legile naturii, cât și prin priceputa și înțeleapta lor aplicare își vor putea păstra cei sănătoși sănătatea, iar cei bolnavi vor învăța cum este posibil ca să-și recapete sănătatea. Domnul Hristos a promis poporului Izrael, că dacă vor ascultă de legile și poruncile Sale, El îi va feri de bolile Egiptenilor, adăugând: „Căci Eu sunt Domnul, care te vindecă“. Ex. 15, 26. Astfel putem aștepta transformarea corpurilor noastre de acum, doar dând atențiunea cuvenită pregătirii necesare pentru această schimbare.

„Mulți au așteptat, că Dumnezeu îi va feri de boli din cauză că ei L-au rugat, ca El să facă aceasta. Însă Dumnezeu nu putea să asculte rugăciunile lor, fiindcă credința nu le eră desăvârșită prin fapte. Dumnezeu nu vrea

să facă o minune pentru a face sănătoși pe acei cari nu se îngrijesc de ei înșiși, ci violează neconținut legile sănătății, nefăcând nici un efort pentru a preveni boala. Dacă vom face tot ce ne stă în putere, atunci putem aștepta ca să urmeze rezultate binecuvântate, și putem ruga pe Dumnezeu în credință, ca El să binecuvinteze străduințele noastre pentru păstrarea sănătății. Atunci El ne va răspunde la rugăciune, dacă aceasta va servi spre onoarea Numelui Său. Inșă să înțelegem cu toții, că noi avem de făcut o lucrare. Dumnezeu nu va păstra în mod minunat sănătoși pe acei cari prin nerespectarea neglijență a legilor sanitare s'au lăsat a se îmbolnăvi". *Id. p. 59.*

Advenștii de Ziua-Șaptea au primit îndrumările cele mai cuprinzătoare cu privire la sănătate. Solie după solie le-a fost încredințată prin serva Domnului. Prin aceste îndrumări poporul nostru a primit prosperitate și mari binecuvântări, și prin ele lumea la rândul ei a fost foarte mult ajutată, după cum o dovedește progresul instituțiilor noastre sanitare, și prețuirea și stima arătată de popoarele tuturor țărilor. Gândiți-vă, câți nu s'ar fi pierdut dacă n'am fi primit această minunată solie sanitară. Mulțumim lui Dumnezeu pentru acest dar și pentru binecuvântările pe cari le-am primit fiecare aparte. Mii de vieți au fost prelungite cu ani de zile, fiind continuate spre folos prin solia reformei sanitare. Sute de tineri au primit învățături, îndreptându-se spre această lucrare, fără de care ei ar fi fost pierduți. Mari mijloace s'au strâns pentru lucrarea noastră prin instituțiile noastre sanitare, și mulți au aflat adevărul mântuitor, ca urmare a intrării în legături cu Advenștii de Ziua-Șaptea prin lucrarea medicală.

Inșă rămâne încă o mare lucrare de făcut prin noi, mai înainte de încheierea soliei. Este nevoie ca mulți să fie personal pregătiți pentru venirea Domnului Hristos. Mulți au devenit nebăgători de seamă cu privire la felul lor de traiu. Ei au dat prea puțină atenție unor principii sanitare, de mare însemnătate. Avem înaintea noastră, ca popor, mari ocazii favorabile pentru a așeză Comunitatea pe o treaptă înaltă. Inceputul cel mic pe care l-am făcut cu lucrarea medicală în țări străine, a atras atențiunea cărmuirii asupra acestei mișcări, și ea a arătat un mare interes, ajutând lucrarea noastră medicală. In China, India, pe Filipine, cât și in America avem dovezi câți prieteni poate să câștige lucrarea noastră. Clădirile ridicate pentru îngrijirea bolnavilor au fost în întregime construite cu daruri din partea acelor cari au dovedit un viu interes față de ele. Dacă Dumnezeu mișcă astfel inimile

bărbaților și femeilor spre a ajuta această lucrare, atunci cu atât mai mult poporul căruia s'a încredințat această solie solemnă de reformă ar trebui să sprijinească în mod credincios principiile cari au născut această lucrare.

Lucrul cel mare și însemnat pentru fiecare dintre noi astăzi, este de a ne asigura această destoinicie spirituală și fizică, pe care Domnul dorește să o avem, și care este privilegiul nostru de o avea în puterea făgăduințelor prețioase, date Comunității celor rămași. Cu privire la Izrailiți cetim că, fiind scoși din Egipt, între ei nu se află niciunul slab. Ps. 105, 37.

UN POPOR PREGATIT PENTRU A INTAMPINA PE DOMNUL.

Apostolul Pavel în Epistola sa către Tesalonicieni scrie: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuș pe deplin, și toată ființa voastră: duh, suflet și trup, să fie păzită fără prihană, până la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel ce v'a chemat este credincios și va face lucrul acesta". 1 Tes. 5, 23. 24. Și Apostolul Ioan, descriind pe cei mântuiți din ultima generație, la venirea Domnului Hristos, zice despre ei: „Și în gura lor nu s'a găsit minciună, căci sunt fără vină (prihană) înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu". Apoc. 14, 5. Aceste texte ale Sfintelor Scripturi aduc înaintea noastră un popor, care a atins o treaptă foarte înaltă. In ei, a fost făcută o lucrare, prin care ei au devenit sănătoși atât în corp, cât și la suflet, fiind sfințiți în întregime. Nu numai că solia va fi predicată în toată lumea, până când va fi ajuns la orice ureche omenească, însă o lucrare desăvârșitoare în ce privește mântuirea va avea loc în vieța tuturor celor chemați a fi supuși schimbării. Am înaintat noi în fiecare zi, în fiecare săptămână, și în fiecare an în creșterea harului pentru a atinge ținta pusă înaintea celor mântuiți?

Noi ne-am apropiat foarte mult de sfârșit și este bine să ne amintim din nou de cuvintele de avertizare, scrise de serva Domnului:

„Ne pregătim pentru a întâmpina pe Acela care, însoțit de un cortaj de îngeri sfinți, va apare pe norii cerului, pentru a da în dar celui credincios și celui drept nemurirea. El însă nu vine pentru ca să ne curățească de păcate, să îndepărteze dela noi defectele caracterelor noastre, sau să vindece slăbiciunile și înclinările firii noastre. *Dacă îndeplinește El pentru noi toate, atunci lucrarea această va fi terminată înaintea acestui timp.* Venind Domnul, cei ce sunt sfinți vor rămâne mai departe sfinți. Cei ce au păstrat corpul și spiritul lor în sfințenie, în curățenie și în cinste,

vor primi atunci corpuri nemuritoare. Înă
cei ce sunt nedrepti, nesfințiți și mânjiți, vor
rămâne așa pentru totdeauna. Nu se va mai
face atunci nimic pentru ei spre a le înlătura
defectele și a-i înzestră cu un caracter sfânt.
Curățitorul nu-și va continua atunci lucrarea
de curățire, și nici nu va îndepărta păcatele
și răutatea lor. Toate acestea trebuie făcute
acum, în aceste ore de încercare. Chiar *acum*
trebuie desăvârșită această lucrare în noi”.
— „Mărturie”, Vol. 2, p. 355.

Tocmai acum când Dumnezeu a dat popo-
rului Său multă lumină cum trebuie să tră-
ească, spre a-și păstra sănătatea și a înde-
părta boala, și când pătrunderea mai bună a
legilor naturii a fost mărită prin cercetări
științifice, cari contribuie toate la ajutorarea
unei vieți mai sănătoase, dușmanul deșteaptă
pofa și dorințele acestei lumi după plăceri

și distracții excitante, cari au ca urmare de-
căderea și distrugerea omenirii. Tocmai în a-
cest timp ne îndreptăm spre aceste cuvinte
încurajatoare și pline de mângâiere:

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mân-
tuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne
învață s'o rupem cu păgânitatea și cu poftele
lumești, și să trăim în veacul de acum cu
cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fe-
ricita noastră nădejde și arătarea slavei mar-
relui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hris-
tos. El S'a dat pe Sine însuș pentru noi, ca
să ne răscumpere din orice fărădelege, și
să-și curățească un norod care să fie al Lui,
plin de râvnă pentru fapte bune. Spune lu-
crurile acestea, sfătuște și mustră cu deplină
putere. Nimeni să nu te disprețuească”. Tit
2, 11—15.

Apelul orei prezente către tineretul nostru,

De H. T. Elliot.

Apelul orei prezente către tineretul nostru
este mai întâiu de toate un apel spre consa-
crare personală. Avem nevoie de experiențe
profunde în viața noastră religioasă pentru
a putea face față cerințelor timpului nostru.
Câteodată ne aflăm în fața unei situațiuni
noui, care cere sforțări din partea noastră.
Ispitele atacă inima cu o energie neînduple-
cată. O intensitate crescândă se arată în fie-
care fază a vieții. O credință sigură și bine
întemeiată este necesară pentru fiecare, pen-
tru ca să lupte cu succes împotriva greu-
tăților vieții și să câștige biruința prin Hris-
tos.

În multe privințe toate acestea se potrivesc
pentru zilele tinereții. Tineretul este repre-
zentat aproape în fiecare ramură a ocupațiun-
ilor din această lume. Tineri și tinere, stând
încă în floarea vârstei lor, ocupă poziții în-
semnate în industrie, meserie, și comerț. Ră-
spunderi grele se pun asupra umerilor tinere
în lumea de afaceri și de știință.

Locul tineretului în ce privește viața reli-
gioasă nu este așa de clar recunoscut. Gene-
rațiunea care se ridică acum pare că arată
mai multă indiferență față de religie și mulți
încearcă să meargă pe drumul lor propriu
fără a lua în seamă lucrurile credinței. Tim-
pul nostru recere o cugetare atentă și echi-
librată. Este un timp care cere dovedirea
religiei prin trăirea personală, — o dovedire
care va servi ca o confirmare a puterii de
viață a Domnului Hristos față de o lume

care a pierdut în mare măsură prima ei cre-
dință și încredere în creștinism.

În profețiile Sfințelor Scripturi cu privire
la stările din zilele din urmă sunt prezise două
mișcări ale tineretului. Una o găsim în epis-
tolele Apostolului Pavel: „Cunoaște însă a-
ceasta, că în zilele din urmă vor veni timpuri
primejdioase. Pentru că vor fi oameni iubitori
de ei înșiși, iubitori de argint, laudăroși, în-
gâmfați, defăimători, nesupuși părinților, ne-
mulțumitori, necuvioși, fără iubire firească,
neprimitori de învoire, zavistuiitori, neînfrâ-
nați, neîmblânziți, neiubitori de bine, trădă-
tori, porniți fără chibzuială, întunecați, mai
mult iubitori de plăceri decât iubitori de Dum-
nezeu, având înfățișarea temerii de Dumne-
zeu, dar cari au tăgăduit puterea ei; și de
aceștia depărtează-te”. 2 Tim. 3, 1—5. Un stu-
diu atent al acestor versete ne descoperă fap-
tul că multe din expresiunile întrebuițate
aici se referă în mod deosebit la stările de lu-
cru din tineretul lumesc de azi. Notați cu-
vintele ca: „îngâmfați”, „nesupuși părinților”,
„nemulțumitori”, „necuvioși”, „fără iubire fi-
rească”, „neiubitori de bine”, „porniți fără
chibzuială”, „mai mult iubitori de plăceri de-
cât iubitori de Dumnezeu”.

Aici avem înaintea noastră tabloul unei
lupte înverșunate între generațiunea ce acum
se desvoltă și între generațiunea părinților.
Pentru obișnuitul cetitor al ziarelor și revis-
telor din timpul nostru, această luptă a ajuns
să-i fie ceva cunoscut, iar cei ce studiază stă-

rile zilelor de acum s'au convins, că de câțiva ani încoace legătura de rudenie între generațiunea bătrână și cea tânără a avut de suferit, sub încordări serioase. Generațiunea ce se desvoltă acum arată sfidare față de cerințele morale și religioase. Generațiunea bătrână privește tineretul de astăzi ca destrăbălat și nerăspunzător. Bătrânii n'au vrut să încredințeze tinerilor credința și religia, temându-se ca ei să nu o trateze în mod josnic sau să o calce sub picioare. Pe de altă parte, tinerii au răspuns că ei nu sunt așa de inculți ca părinții și strămoșii lor. Ei se socotiau a fi mai liberi și deschiși în tratarea chestiunilor vieții și moralei.

INTORCAND INIMILE PARINȚILOR CATRE COPII.

O altă mișcare a copiilor și a tineretului, prezisă în Sfânta Scriptură, a fost descrisă prin profetul Maleahi. Această mișcare din urmă arată tocmai un caracter contrar celei amintite mai sus. „Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor“. Mal. 4, 5. 6.

Unul dintre semnele evidente ale zilelor din urmă este tendința în poporul lui Dumnezeu de a uni pe părinți și copii. Deși în lumea înconjurătoare există neînțelegeri și lupte între cei tineri și cei bătrâni, aici însă avem înaintea noastră cuvântul unui profet sfânt, care ne arată adevăratul drum ce-l va urmări Comunitatea lui Dumnezeu. Un semn caracteristic al poporului, care vestește ultima solie de har unei lumi ce se pierde, va constă în faptul că părinții și copiii săi se vor uni în credință și iubire. Orice ceteri tineretul se va uni cu cei mai în vârstă într-o întreprindere (oricare ar fi ea), fiecare va fi binecuvântat prin această conlucrare și prietenie. Tineretul are partea sa în împlinirea acestei profeții, și ea servește ca un apel către tineri și părinți.

Nu numai tineretul este răspunzător pentru faptul că n'a prețuit îndeajuns credința și consacrarea. Și părinții au făcut greșeli în creșterea copiilor. După zilele de reînsufletire prin Wesley și Whitefield, preocuparea familiei a fost de a învăța religia prin convorbiri și rugăciuni, făcute în familie. În timpurile noastre însă părinții au neglijat în mare măsură învățământul religiei în familie. Un cămin fără obiceiul consacrării și fără manifestarea Spiritului lui Dumnezeu lasă inima copilului deșertă și flămândă. Nu este de mirat, dacă un asemenea copil va căuta să-și satisfacă dorințele prin plăcerile seducătoare și atrăgătoare, care-i împresoară vieța.

INSARCINAREA TINERETULUI CU RĂSPUNDERI SFINTE.

Tineretul are anumite defecte. De exemplu, tineretul este nerăbdător și pripit. El dorește să vadă roadele dorințelor sale, fără a aștepta să treacă timpul creșterii și al desvoltării firești. El vrea ceeace dorește, și anume chiar atunci! Deasemenea tineretul nu vrea să primească păreri cari au fost transmise prin generațiuni întregi, înainte de a le încerca și experimenta singur, spre a se convinge, dacă merită să fie folosite. Toate rânduelile vieții și obiceiurile civilizației au fost puse la probă și multe din ele au fost schimbate de generația în creștere. Cei ce înclină să manifeste neîncredere față de tineret, arată spre aceste însușiri ca fiind motivul de ce tineretul ar fi nepregătit pentru răspunderi.

Totuș dacă vieța lor va fi pe deplin consacrată, atunci tocmai aceste defecte vor fi schimbate în însușiri bune de conducători. De exemplu: cu privire la nerăbdare, sau la dorința de a ajunge cât mai repede la sfârșit, putem zice că este o bună însușire a unui conducător. Căci sub conducerea lui Dumnezeu, această însușire desvoltă bărbați asemenea lui Luther și Wesley, cari nu vor aștepta procesul încet al desvoltării. Inimile lor au fost înflăcărate și ei au dorit să aducă o ordine nouă și mai bună.

Unde ne-am afla în istoria religiei, dacă n'ar fi trăit bărbați cum a fost Ioan Huss, care nu s'a temut să pornească pe un drum încă neumblat? Iată deci un bărbat care și-a ridicat aproape singur vocea împotriva tradițiilor cu o vechime de mai bine de o mie de ani. El a provocat pe conducătorii spirituali din zilele sale. Stând cineva înaintea monumentului său din piața orașului Praga, este imposibil să nu fie influențat de caracterul său ferm și de sinceritatea acestui bărbat. Statuia sa, tăiată din granit de o culoare închisă și îmbrăcată în haine de păstor, cu fața ridicată în sus, exprimă o credincioșie statornică față de Dumnezeu. Pe pedestalul monumentului se găsește anumite inscripțiuni și una din acestea are următorul conținut: „Poporul care crede în Dumnezeu nu poate fi călcat în picioare“. El și-a dat vieța pentru credința sa, însă spiritul său trăește mai departe și umple inimile adevăraților urmași ai lui Dumnezeu.

O astfel de credință în Dumnezeu trebuie să arate și tineretul de azi. O astfel de credință se desvoltă din prețuirea și primirea vieții și puterii lui Isus Hristos. Și sacrificiul vieții tineretului este adus în spiritul și după exemplul dat de Domnul Hristos. „Deci, fiindcă Hristos a suferit în trup, înarmați-vă și voi cu

aceeaș gândire, pentru că cine a suferit în trup, a încetat dela păcat, ca timpul rămas să nu mai trăească în trup după poftele oamenilor, ci după voința lui Dumnezeu. Căci destul este că în timpul trecut ați făcut cu desăvârșire voia neamurilor, umblând în destrămări, în poftă, în nesațiul de beții, în ospețe desfătătoare, în petreceri cu băuturi și în idolatrii neiertate. De cari se miră, că voi nu alergați împreună la aceeaș revărsare a desfrânării, defăimând cei cari vor da socoteală Celui care este gata să judece pe vii și morții. Dar sfârșitul tuturor s'a apropiat. Deci cumpătați-vă și treziți-vă spre rugăciuni". 1 Petru 4, 1—5. 7.

Consacrarea recerută în această generație nu este de un caracter ușor și neînsemnat. Ea este o consacrare care echivalează însemnătatea crucii. Drumul plăcut al îngăduinței personale nu ne duce la o credință fermă și frica față de lepădarea de sine ne face să fugim de luptă. Apostolul Pavel se făliă cu crucea lui Hristos. Prin supunere față de spiritul jertferei de sine al Mântuitorului său, Pavel a găsit pace și bucurie, și crucea a devenit putea sa în câștigarea biruinței asupra lumii. Deasemenea Isus a explicat și, că o consacrare parțială nu este suficientă, căci El a zis, că numai atunci, dacă cineva se leapădă de tot ce are, și-și poartă crucea, poate să devină ucenicul Său.

ISPITE DEOSEBITE PENTRU TINERETUL ZILELOR NOASTRE.

Există multe ispite, însă trei din acestea sunt îndreptate îndeosebi împotriva tineretului adventist. Una din acestea este îndoala — nu o îndoală față de adevărurile fundamentale ale soliei. Îndoala care atacă tineretul adventist este de un alt caracter și se ivește din cauza greutăților în câștigarea existenței. Păzirea Sabatului este o încercare aspră pentru mulți, și ea aduce cu sine o luptă între dorință și principiu. Dorința de a urmă o carieră în lume, care va aduce cu sine un renume sau un câștig însemnat, cauzează deseori o despărțire de Dumnezeu. Tineretul este ispitit să creadă că ar putea lăsa la o parte credința pentru un timp, și să o ia mai târziu; sau să gândească că ar fi prea mult dacă se așteaptă ca el să-și sacrifice dorințele pentru a răspunde la chemarea lui Dumnezeu, adresată inimii sale.

O altă ispită se ridică din legăturile de prietenie. „Cuvântul lui Dumnezeu atribuie o mare însemnătate influenței tovarășiei, chiar dacă este vorba de bărbați și femei. Cu cât mai mare este puterea ei asupra minții și caracterului copiilor și tineretului, cari se găsesc în dezvoltare! Tovărășia pe care o cultivă,

principiile pe cari le adoptă, obiceiurile pe cari le dezvoltă, vor decide asupra destoiniciei lor pe acest pământ, cât și asupra soartei lor viitoare". „*Sfaturi pentru învâțători*", p. 220. Un proverb vechiu zice: „Mai mulți se pierd din cauza prietenilor, decât din cauza dușmanilor lor". Aceasta sună la început ciudat, însă dacă ne vom gândi cu mai multă atenție vom putea constata că cele mai multe dorințe și intențiuni cari au luat naștere în noi, au început să crească tocmai din cerul prietenilor noștri. Indrumările prietenilor noștri sunt deseori urmate fără ca să le studiem cu îngrijire ce vor aduce cu ele. Și deseori se încheie o legătură de prietenie, care prin influența ei caută să ne despartă de Domnul Hristos. Aceasta se adeverește în deocomun cu privire la prietenii noastre, și în mod deosebit se poate aplica la acele tovarășii cari ne conduc la intimități. Noi trebuie să păzim cu multă îngrijire viitorul nostru, printr'un studiu serios și conștiincios al influenței prietenilor noștri asupra vieții noastre.

O a treia ispită pentru tineretul adventist există în satisfacerea plăcerilor. Păcatul a devenit ușor și de dorit. El este atrăgător în orice privință și pentru cei neprevăzători mrejele țesute de Satan cu mare îngrijire, apar nevinovate. Ideile vechi despre cumpătare, economie, și ținte înalte, au fost în cea mai mare măsură înlocuite prin iubirea de ușurare, confort și plăceri, lucruri cari nu aduc cu ele o adevărată experiență creștină.

În toate ispitele trebuie să avem în față apelul care este adresat credinței și experienței noastre personale cu Dumnezeu. A cedă pas după pas în ispitele cari vin zilnic în viață, înseamnă a cedă mai târziu în orice criză mare a experiențelor noastre. Sufletul statornic se pregătește pentru viitor întâmpinând cu hotărîre orice batjocoră, și susținând principiile în orice împrejurare. În fundul inimii noastre știm că o adevărată evlavie nu poate fi amestecată cu păcat. O atitudine hotărîtă față de rău, caracterizează pe adevăratul creștin. O mărturie despre o viață creștină găsim în următoarele cuvinte: „Mai bine moartea decât dezonorarea sau călcarea legii lui Dumnezeu; aceasta ar trebui să fie deviza fiecărui creștin". — „*Mărturiu*", Vol. 5, p. 147.

TINERETUL CHEMAT DE DUMNEZEU LA SERVICIU.

Apelul orei prezente, adresat tineretului, nu se referă numai la o dreptate personală, însă el este în acelaș timp și o chemare puternică la serviciu și consacrare pentru înaintarea Evangheliei. Influența unei tinere vieți consacrate, exercitată asupra altor tineri, este de o

mare putere. Deaceia lucrarea între cei de aceeaș vârstă cuprinde în sine mari posibilități pentru a câștiga alți tineri pentru Domnul.

Miile de tineri din toată lumea, cer o puternică lucrare creștină. Cât nu s'ar putea face, dacă fiecare tânăr adventist ar pleca într'o cruciadă, spre a câștiga pentru Domnul Hristos pe alți tineri! Insoțit de o vieță dumnezească, o asemenea cruciadă va fi irezistibilă. Cuvântul lui Dumnezeu, rostit de tineri sfințiți, va avea o putere atrăgătoare și dăătoare de vieță. O mișcare a tineretului pentru tineret este plină de cugete înălțătoare. Cât de îmbucurătoare va fi înfăptuirea aceasta, când tineretul Comunității se va ridica pentru a duce tinerilor din lume solia mântuitoare.

Strigătul câmpurilor misionare după ajutor va ajunge cu siguranță la urechile tineretului. Noi am primit din timp în timp rapoarte încurajatoare despre progrese în diferitele câmpuri. Inimile noastre au tresărit când ne-am gândit la cele făcute. Sunt însă încă multe nevoi nesatisfăcute și stările de lucruri în unele părți ale câmpului mondial formează de sigur un apel serios către tineretul nostru. Numărul lucrătorilor din Spania și Portugalia a rămas acelaș ca și cu zece ani înainte. În ținuturi întinse din Africa, încă nu s'a început lucrarea. Există mari provincii în China cari abia au fost atinse. În Diviziunea Asiei de Sud este numai câte un adventist între 113.361 locuitori. Acestea și alte nevoi pe cari le-am mai putea aminti nu pot să rămână mult timp nesatisfăcute.

Serva Domnului a arătat în mod lămurit faptul, că tineretul trebuie să-și îndeplinească un serviciu deosebit pentru a contribui la înaintarea soliei. „Cu o asemenea armată de lucrători cum este tineretul nostru, bine pregătit și echipat, cât de repede va fi vestită în toată lumea solia unui Mântuitor răstignit, în-

viat, și venind în curând! Și cât de curând ar putea veni sfârșitul. — „*Sfaturi pentru învățători*“, pag. 555.

Pentru tineret nu este numai de a sprijini lucrarea Domnului cu bani, însă Mântuitorul s'a adresat în mod deosebit lor, când a zis: „Mergeți în toată lumea“. Tineretul este tânăr, neîmpiedicat, și liber să meargă.

Noi suntem chemați la sacrificiu și la eroism statornic. Cu ocazia ultimei Conferințe Generale ni s'a adus aminte de spiritul pionierilor lucrării noastre. Eră un spirit care nu se lăsa intimidat de lipsa de mijloace sau de greutate. În primele zile un număr mic de credincioși sub conducerea unor lucrători cum eră fr. și sora White și fr. Bates au anunțat că ei speră să ducă această solie în lumea întreagă. Ei n'aveau bani, însă ei aveau un spirit, bogat prin credința în făgăduințele lui Dumnezeu. Asemenea Apostolilor din trecut ei au părăsit ocupațiunile lor obișnuite. Cu inimile lor schimbate prin iubirea lui Dumnezeu și urmând Domnului Hristos, ei au făcut experiențe misionare, cari n'au fost întrecute în timpurile moderne. Ei s'au supus crucii și s'au fălit de fiecare suferință care aducea cu sine un progres pentru lucrarea Maestrului lor. Ei erau inspirați de iubirea constrângătoare a lui Hristos. Ei nu priviau spre fapte mari în această vieță, ci într'o profundă devoțiune și într'o serioasă contemplare a vieții și exemplului Mântuitorului, ei au înaintat, urmându-L. „Ei căutau spre El, și erau plini de bucurie“. Ps. 34, 6.

Aceasta este moștenirea tineretului adventist, în credință și în exemplu. Tineretul a avut totdeauna o mare parte în înaintarea acestei solii. Și se așteaptă cu încredere că el va primi în mod nobil apelul orei prezente adresat lui, ca să contribuie la încheierea lucrării de evanghelizare în toată lumea.

Avem un altar.

De J. L. Shaw.

Altarul Vechiului Testament, ridicat pe acest pământ din pietre sau metal, eră locul deosebit unde Dumnezeu Se întâlnea cu oamenii. Jertfa eră pusă pe acest altar și apoi arsă. Aici, în jurul altarului, aveau loc fapte de mare importanță, când oamenii ascultau prin credință de poruncile lui Dumnezeu. Dumnezeu Iși arată aici câteodată bunăvoința, trimițând foc din cer, care mistuia jertfa.

Cuvintele Apostolului Pavel: „Noi avem un altar“, spuse credincioșilor din Noul Testament, ne arată că slujba altarului este încă în vigoare. Ele ne dovedesc că avem chiar acum un altar. Dacă avem deci un altar, care este acest altar? Și care este rânduiala și scopul slujbei sale?

Mai întâiu, spre a răspunde acestor întrebări, trebuie să înțelegem că Epistola către Ebrei adresată în deosebi creștinilor Iudei,

cari au fost criticați și prigoși de frații lor după trup, este o epistolă a comparațiilor, având de scop să arate avantajile slujbei religioase în timpul creștinismului Noului Testament. În scurt, ne vom referi deocamdată la unele din aceste comparațiuni:

PURTAREA DE GRIJA PENTRU MANTUIREA OAMENILOR ÎNAINTE ȘI DUPA JERTFA DEPE GOLGOTĂ.

În primele două versete ale Epistolei către Ebrei vedem avantajele legăturii de acum ale lui Dumnezeu cu noi, în comparație cu timpul Vechiului Testament. „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul”. Vorbirea prin Fiul Său Isus este comparată cu vorbirea prin profeți. În capitolul 3 casa lui Moise este comparată cu casa Domnului Hristos. „Hristos este credincios ca Fiul, peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui suntem noi”. Vers. 6. În capitolul 4 găsim o comparație între persoanele celor doi Mari Preoți. „N'avem un Mare Preot, care să n'aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”. Vers. 15. Nici o ispită nu se poate apropia de noi, pe care Domnul Hristos, Marele nostru Preot, n'ar putea să o înțeleagă și aprecieze. El cunoaște neliniștea sufletească a fiecăruia. El a fost „ispitit întru toate, după asemănarea noastră”.

În capitolul 8 se amintește nedesăvârșirea Vechiului și privilegiile Noului Legământ, în timpul căruia Domnul imprimă Legea Sa în mintea noastră și ne-o scrie în inimă. Comparând cele două corturi în capitolul 9, 24, Apostolul zice că Domnul Hristos n'a intrat în Sfânta Sfințelor, construită de mâini omenești, ca o închipuire a celei adevărate, ci a intrat chiar în cer, pentru ca să ne reprezinte pe noi în fața lui Dumnezeu. Superioritatea sacrificiului adus de Domnul Hristos, în comparație cu jertfirea taurilor și a țapilor, este scoasă în evidență în capitolul 10 (vezi Vers. 4 și cap. 9, 12—14). „El desființează astfel pe cele dintâi, ca să pună în loc pe a doua. Prin această „voie” am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna”. Vers. 9. 10.

Și acum după aceste comparațiuni, venim la textul nostru. „Noi avem un altar, din care n'au drept să mănânce cei ce fac slujbă în cort”. Cap. 13, 10. Dacă prin comparațiunile antemergătoare am putut constata că Noul Testament întrece ritualul Vechiului Testament, atunci credem, că altarul de acum este mai însemnat decât altarul de atunci. Pen-

tru a putea prelua acest privilegiu, trebuie să știm mai întâiu care ne este altarul, precum și locul și scopul slujbei sale.

SLUJBA ALTARULUI.

În studierea acestei chestiuni să ne întoarcem la primul altar, ridicat afară, dincolo de porțile Paradisului, și să înțelegem însemnătatea și scopul său. Perechea sfântă în desfășurarea frumuseții și bucuriilor căminului lor din Eden a vorbit față în față cu Creatorul. Ei se bucurau de strălucirea iubirii și bunății lui Dumnezeu. Apoi păcatul a adus o schimbare. Neîntorcându-se cu cele ce primiseră de la Dumnezeu și neascultând de învățătura și sfatul Său, ei au luat din fructul oprit, și ca urmare au fost scoși din căminul lor strălucit, din Eden. Prin călcarea lor s'au împărțit din sămânța morții și au fost îndepărtați din prezența nemijlocită a lui Dumnezeu. Cu tristețe ei s'au căit de păcatul lor.

Apoi înaintea porții, privind pe îngerul cu sabia învăpăiată, care păzia drumul spre pomul vieții, ni se spune că Adam a ridicat primul său altar, aducând cea dintâi jertfă. Prin acest fapt el n'a mărturisit numai că este un păcătos, ci el a recunoscut în același timp prin credință planul de mântuire și de restatornicire a căminului din Eden, pus de către Dumnezeu.

Ce preînchipuie deci primul altar și jertfa sa? Nu ne putem îndoii cu privire la însemnătatea sacrificiului, căci el simbolizează moartea Domnului Hristos, ca ispășire pentru păcatele oamenilor. Adam explicând aceasta urmașilor săi, în inimile lor s'a deșteptat credința și speranța în restatornicirea tuturor lucrurilor prin Domnul Isus Hristos, Mântuitorul nostru. Orice altar ridicat mai târziu, și pe care se aduceau jertfe, eră un simbol al Domnului Hristos. Cine este așadar altarul nostru? O, este însuși Domnul Isus! Nimeni altul nu poate să fie. Celelalte altare erau doar preînchipuiri și umbre. Credința sfinților din trecut s'a realizat. Adevărata jertfă a fost adusă, când Domnul Hristos atârna pe cruce. Și astfel altarul nostru nu este neînsuflețit, făcut din pământ, piatră sau metal, ci el este un altar viu și veșnic, și anume Fiul lui Dumnezeu care S'a înălțat la cer. De aceea Apostolul Pavel, vorbind despre acest altar, zice: „Din care n'au drept să mănânce cei ce fac slujbă în cort”, din cauza necredinței acelor cari se închinau aici înaintea Aceluia despre care altarele și cele mai bune jertfe erau numai o preînchipuire.

Altarul n'a fost niciodată complet dacă lipsia jertfa depe el. Prin nici o altă lucrare n'a putut fi desăvârșit. Aceste două lucruri

trebuiau să fie împreună, însă în Domnul Hristos ele devin una. El nu este numai altarul, ci El este și jertfa. Domnul Hristos este totul în toate. El însuș este cel mai bun dar al cerului, dat oamenilor.

JERTFELE SUNT O DOVADA A IUBIRII NOASTRE.

Altarul a fost totdeauna un loc al dăruirii, o instituție care avea de scop să îndemne pe oameni la dărnicie. Părăsind Noe corabia, primul fapt despre care cetim, a fost că el a ridicat un altar: „Și luă din toate vitele curate și din toate pasările curate, și aduse olocaust (arderii de tot) pe altar“. El ar fi putut să zică, că va aștepta până când pământul va fi iarăș plin de animale. Însă nu, primul fapt al credinței sale a fost jertfirea lucrurilor sale cele mai bune, ca semn al recunoștinței lui cât și pentru a exprima credința sa în darul cel mare al lui Dumnezeu pentru omenire.

Această jertfire de bună voie a plăcut lui Dumnezeu, după cum Li plac totdeauna dovezile iubirii și ale devoțiunii. Lângă altarul ridicat de Noe, Dumnezeu a făcut oamenilor, o promisiune, care s'a împlinit exact în cursul secolelor ce s'au scurs de atunci încolo. „Domnul a mirosit un miros plăcut; și Domnul a zis în inima Lui: „Nu voi mai blestema pământul, din pricina omului, pentrucă înlocuirile gândurilor din inima omului sunt rele din tinerețea lui; și nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut. Cât va fi pământul, nu va încetă semănatul și secerișul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea!“ Gen. 8, 21, 22.

Dumnezeu încearcă pe oameni, cerând dela ei să Li dea lucrul cel mai bun pe care-l au. Dumnezeu, chemând pe Abraam, a cerut dela el să părăsească prietenii săi, căminul său, viile și plantațiile sale, și să plece într'o țară pe care nu o cunoștea de aproape. Dumnezeu l-a onorat din cauza jertfei aduse de el, și i-a zis, că binecuvântându-l, va face ca sămânța sa să fie așa de numeroasă ca stelele depe cer.

După ce aștepta 25 de ani după fiul promis, prin care Abraam avea să devină tatăl multor națiuni, și după ce acest fiu ajunsese aproape de vârsta bărbăției, Dumnezeu zise lui Abraam: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria, și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune“. Gen. 22, 2.

Dumnezeu a cerut din partea lui Abraam să depună o jertfă tot așa de mare pe altar, precum a făcut-o El prin dăruirea Unicului și mult iubitului Său Fiu, Isus Hristos. Și când credința sa ajunsese în clipa supremă, și mâna

sa se ridică pentru a lua vieța propriului său fiu, credința sa atinse treapta cea mai înaltă — el dăduse tot ce putuse. Nu putuse să dea mai mult. Dumnezeu avu însă grijă de o înlocuire.

Numai prin oferirea darurilor celor mai bune ale noastre, putem dovedi o adevărată iubire. „Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea, că El Și-a dat vieța pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm vieța pentru frați“. 1 Ioan 3, 16. Primirea darurilor din partea lui Dumnezeu nu este numai decât o dovadă a iubirii noastre pentru Dumnezeu. Atât jertfa Domnului Hristos, cât și predarea omului sunt necesare pentru o completă reîntoarcere spre Domnul. Putem primi toate privilegiile vieții, și totuș să nu arătăm nici un semn de iubire pentru Dumnezeu. Numai prin faptul că Li dăm înapoi din cele ce ni-a încredințat El, putem dovedi sinceritatea iubirii noastre față de El.

Însă Dumnezeu nu este mulțumit cu lucrul de puțină valoare pe care-l dăm. El dorește lucrul cel mai bun pe care-l avem. El nu este mulțumit dacă Li dăm totdeauna numai păcatele noastre, lucrul cel rău din viața noastră. El dorește mai mult. El dorește corpurile noastre. „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească“. Rom. 12, 1. El dorește să aducem la Domnul Hristos, viul nostru altar, o jertfă vie, corpurile noastre vii, vieța noastră, membrele noastre, facultățile noastre, talentele și puterea noastră. El nu dorește o altă jertfă decât consacarea cărnii și sângelui viu. Și aceasta înseamnă banii noștri, averea noastră, investițiile noastre, produsul vieților noastre. „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta“. Deut. 6, 5.

Slujba altarului ne dă deci posibilitatea să dovedim iubirea noastră față de Dumnezeu. Tocmai prin slujba altarului Domnul Hristos a manifestat iubirea Sa. „Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat vieța pentru noi“. Prin slujba altarului, Adam, Noe, și Abraam au exprimat credința și iubirea lor față de Dumnezeu, și ea este mijlocul prin care putem arăta și noi pe a noastră.

CE SUNT DARURILE DE SACRIFICIU?

Doi prețiși creștini, un avocat și un comerciant, au pornit cu o societate care făcea o călătorie în jurul lumii. Înaintea plecării lor, ministrul i-a rugat stăruitor să observe lucrurile interesante pe cari le vor vedea, și

să-i aducă apoi un raport despre ele. Călătorind prin Africa, ei au văzut pe un câmp lângă drum un tânăr trăgând de un plug, în timp ce un bătrân ținea coarnele plugului și îl conducea. Avocatul răsând de cele ce vedeă, a făcut o fotografie a acelei scene.

„Acesta este un tablou foarte interesant! Cred că acești oameni sunt foarte săraci“, zise avocatul către conducătorul societății.

„Da“, răspuse acesta liniștit. „În timp ce a fost clădit localul Comunității ei ar fi vrut să dăruiească bucuroși ceva, însă n'aveau bani; astfel au vândut singurul lor bou, dând banii pentru clădire. Iar vara aceasta ei fac singuri lucrarea bouului“.

Atât avocatul, cât și comerciantul au tăcut câteva momente, apoi unul dintre ei zise: „Acesta desigur a fost un adevărat sacrificiu“.

„Ei nu l-au numit așa“, zise conducătorul. „Ei s'au socotit fericiți că au avut un bou, pe care-l puteau vinde“.

Avocatul și comerciantul nu mai aveau ce să zică. Însă ajungând acasă, avocatul aduse fotografia ministrului și îi povesti cele văzute.

„Eu doresc să dublez contribuția mea pentru Comunitate“, zise avocatul. „Eu n'am știut niciodată ce înseamnă sacrificiul pentru Comunitate — un păgân convertit mi-a dat o învățătură în această privință“.

Câți dintre noi știu a jertfi pentru progresul lucrării lui Dumnezeu? „Ziua cea mare a Domnului este aproape, este APROAPE și vine în grabă mare!“ Să nu facem noi cu ocazia acestei Săptămâni de Rugăciune un adevărat dar de sacrificiu?

Iubirea care se exprimă prin *a da* este adevăratul conținut al Evangheliei. A da lui Dumnezeu și a da oamenilor este ceea ce cere fiecare poruncă din decalog. A da pentru a-și exprima iubirea, este o învățătură fundamentală a Adventismului de Ziua-Șaptea și tocmai în aceasta stă posibilitatea de a duce Evanghelia în toată lumea.

DAND VIEȚA PENTRU FRAȚI.

Suntem avertizați să nu ajungem într-o credință care ar căuta să se exprime altfel decât a făcut Domnul Hristos. El Și-a dat vieța. Aceea nu este o adevărată iubire, care caută să se mulțumească pe sine numai prin cuvinte, în loc de fapte; numai cu vorbire, în loc de activitate și adevăr. „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul“. 1 Ioan 3, 18. Serviciul vorbei și limbei sunt prea neîndestulătoare.

Noi trebuie să dăm vieța noastră pentru frați. Cine sunt frații pentru cari trebuie să ne dăm vieța? Nu sunt tocmai aceia depe

acest pământ, pentru cari și Domnul Hristos Și-a dat vieța? Prin Domnul Hristos orice om devine fratele nostru. „El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr'unul singur, să locuească pe toată fața pământului“. Orice om în orice țară, fie bogat sau sărac, fie din societatea înaltă sau cea de jos, fără deosebire de culoare, rasă, sau naționalitate, este fratele nostru, și pentru aceștia trebuie să ne dăm vieța.

Unul dintre misionarii noștri a fost trimis într'un câmp greu de lucrat. Mai întâiu oamenii n'au vrut să aibă nimic de a face cu el, ei n'au vrut să-l invite în casele lor, refuzând să-i vândă alimente, și nici nutreți pentru câțarul său. Ei îl priviau ca pe un dușman primejdios și inimile li se împietriau împotriva sa. Ei nu înțelegeau iubirea care eră în inima sa, pentru ei. Însă într'o zi misionarul a găsit un bolnav, pentru care, după spusele medicilor, nu mai există salvare. Boala sa părea că nu s'ar putea vindeca. Misionarul se rugă lui Dumnezeu în mod serios, ca să-i arate ce trebuie să facă pentru acest om. Rugăciunea sa a fost ascultată. Ingrijindu-l și căutându-l, bolnavul a fost vindecat. Atunci inimile oamenilor au fost mișcate, și ei pricepură iubirea sa pentru ei. Ei își deschiseră acum ușile înaintea lui, și el predicând Cuvântul și îngrijind de bolnavi, mulți l-au ascultat și sute au primit adevărul.

Dacă toți iubiții noștri frați și surori ar putea să ajungă să-și înțeleagă mai complet datoria față de Domnul Hristos cât și față de aproapele lor, recunoscând că prin dăruirea vieții și mijloacelor lor ei își dovedesc iubirea, atunci s'ar putea observa în toate țările un progres însemnat al soliei. Ei n'ar mai reduce atunci orizontul numai la atingerea unor anumite ținte ale Comunității, ci atunci ar vedeă o țintă care cuprinde pe toate celelalte, și anume aducerea corpurilor noastre și a tot ce avem, ca o jertfă vie.

Se poate ca unii să privească numeroasele chemări pentru mijloace într'un mod mărginit, fără a le vedeă în adevărata lor lumină. Multele cerințe pentru lucrare în diferitele ei ramuri, ne pot determina să credem, că am fi mai darnici decât suntem în realitate, dacă nu avem un plan hotărât sau un sistem în a da. Dr. J. H. Jowett zice despre experiența sa în Comunitățile creștine:

„Am observat că unii oameni pretind a fi darnici, însă aceasta se poate atribui numai faptului că ei n'au un sistem în a da și nici un raport despre darurile lor. Cunoscând mai bine Comunitățile voastre, veți găsi că unii confundă numărul apelurilor pe cari le-au auzit, cu numărul ocaziunilor la cari au dat“.

Credem că este voia lui Dumnezeu ca această Săptămână de Rugăciune să aducă o experiență nouă pentru toți din poporul lui Dumnezeu. O experiență care ne va lărgi vederile, ajutându-ne să obținem binecuvântarea de a da pentru lucrarea lui Dumnezeu, în acest timp, când toată lumea stă deschisă pentru Evanghelie și când solia înaintează cum n'a mai înaintat niciodată înainte. Dacă inimile noastre pline de compătimire se vor deschide în fiecare țară față de frații noștri cari au nevoie de Cuvântul vieții, atunci ei vor vedea că noi suntem împinși de iubirea nemărginită a Domnului Hristos. „Dar cine are bogățiile lumii acesteia, și vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu?“ 1 Ioan 3, 17.

Tocmai în acest timp al crizei financiare

din lumea întreagă, când afacerile comerciale au ajuns într'o încurcătură așa de mare, Dumnezeu cere din partea noastră o mai mare credință și o jertfă mai bogată, pentru ca să putem susține pe misionarii noștri la posturile lor, dându-ne asigurarea că ferestrele cerului se vor deschide asupra acelor cari vor cere împlinirea făgăduințelor Sale. Dumnezeu are mii de căi spre a ne ajuta în afacerile noastre, dacă vom dovedi iubirea și credințioșia noastră față de El, dând lucrul cel mai bun pe care-l avem, pentru ca lucrarea Sa să progreseze. „Iar a Celui ce prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam, în neam, în vecii vecilor! Amin“. Efes. 3, 20. 21.

Strângerea unui popor pentru Domnul.

De M. E. Kern.

„Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitoarii fiarei, ai icoanei ei, și ai numărului numelui ei. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Micului“. Apoc. 15, 2. 3.

Indelunga și întunecoasa noapte a păcatului se apropie de sfârșit, și noi vedem „licărirea dimineții aurii“, începutul unei zile noi, când păcatul nu va mai exista. În curând ceata măreață a biruitoarelor în această luptă finală, va sta lângă marea de cristal, cântând imnul de triumf.

MARTORI ÎN TOATE TIMPURILE.

Chiar de când păcatul a intrat în lume, au existat credincioși cari au vestit Evanghelia lui Dumnezeu, vestea despre iertare și schimbare. Lupta între puterile binelui și răului a fost în tot cursul secolelor extrem de intensă și în curând noi vom fi martorii ultimelor scene și ai triumfului final al Aceluia care singur are dreptul să stăpânească în viața oamenilor.

În criza cea mare a acestei lupte, hoțarul între adevăr și greșală a fost statornic în mod distins, și poporul lui Dumnezeu a fost chemat să ocupe o anumită poziție. „Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei“, a fost totdeauna chemarea lui Dumnezeu către cei ce voiau să asculte. Și în fiecare criză a acestei îndelungate lupte, a existat o ceată triumfătoare de martori pentru adevăr și dreptate.

Tot astfel va fi și în zilele sfârșitului. După cum Noe s'a despărțit de lumea dinaintea potopului, vestind solia lui Dumnezeu pentru acel timp; după cum Abraam și-a părăsit căminul, pentru a sta ca martor în fața unei lumi idolatre; după cum Ilie și Elisei au strâns în zilele apostaziei pe cei ce refuzau să se închine lui Baal; după cum Ioan Botezătorul a pregătit o grupă de oameni pentru prima venire a Mântuitorului; după cum Dumnezeu a cercetat Neamurile în timpul Apostolilor, pentru ca să-și adune un popor; după cum unii au părăsit întunerecul din evul mediu în zilele lui Luther și ale celorlalți reformatori, spre a vesti învățătura despre mântuirea prin har, tot astfel și în zilele noastre se adună un popor pentru Domnul din toate neamurile pământului, ca rezultat al vestirii soliei advente.

Cutoatecă atunci când Se născuse Domnul Isus, în Iudea domniă un întunec spiritual, și atât profeții, cât și mai marii poporului nu cunoșteau timpul cercetării lor, au trăit totuși câțiva credincioși, cari așteptau venirea lui Mesia. Stă scris despre profeteasa Ana, că ea a vorbit despre copilul Isus „tuturor celor ce așteptau mântuirea Ierusalimului“. Luca 2, 38. Tot astfel „Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă“. Ebr. 9, 28. Și acești credincioși vor striga: „Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mântuirea Lui!“ Isa. 25, 9.

SOLIA ADVENTA CATRE LUMEA INTREAGA.

Această solie, care are un început neînsemnat, fiind luată în răs de o lume batjocoritoare, înaintează biruitoare până la marginele pământului. Fr. Spicer, cu ocazia deschiderii ultimei Conferințe Generale, a zis: „Dacă am trece dela națiune la națiune, am putea vedea aceeași solie aducând aceleași fructe în fiecare popor. În inimile noastre răsună aceleași cuvinte ale soliei ingerului al treilea, oricât de diferite ar fi limbile folosite... Acesta este un singur popor, poporul profeției, „cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“, ivindu-se în mii de părți, unde se predică solia despre ora judecății. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, căci din multe neamuri, triburi, și limbi se adaugă reprezentanți la acest popor, bucurându-se toți de aceeași fericită nădejde“.

Această a 42-a Ședință a Conferinței noastre mondiale a fost o dovadă concretă, că Domnul Iși strânge astăzi un popor din toate neamurile, care păzește poruncile lui Dumnezeu și care privește în spre „arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos“. Titu 2, 13.

Pentru ca delegații Conferinței Generale să poată vedea cu ochii lor răspândirea mondială a mișcării advente s'au adunat pe platformă într'o zi delegați băștinași și misionari din diferite țări, repetând textul din Ioan 3, 16 în 63 de limbi. Inimile noastre au tresărit de bucurie, auzind solia prețioasă despre iubirea lui Dumnezeu rostită în așa de numeroase limbi! Și aceste 63 de limbi au reprezentat abia a șasea parte din numărul limbilor în cari se vestește astăzi solia adventă. Secretarul departamentului statistic ne-a raportat că la încheierea anului 1929 această lucrare a fost făcută în 384 de limbi, adăugându-se numai în timpul ultimilor patru ani 132 de limbi noi. Aceasta înseamnă că dela ultima ședință a Conferinței Generale, misionarii noștri au început să predice după fiecare unsprezece zile într'o limbă nouă. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și ea este minunată în ochii noștri.

ROADE DIN ORICE ȚARA.

Oriunde se predică această solie se întorc suflete la Dumnezeu. Dincolo de Cercul Arctic, în țara de Miazănoapte, au fost adunate suflete pentru secerișul, care va veni în curând. Avem o Comunitate la Hammerfest, orașul situat în punctul cel mai nordic al lumii. În Strâmtoarea lui Magellan, una din cele mai sudice regiuni, cari mai pot fi locui-

te, în apropierea locului unde și-a dat viața Allen Gardiner pentru lucrarea Domnului Hristos, trăește o grupă de păzitori ai Sabatului, așteptând a doua venire a lui Isus. Și din China, din „țara Sinim“, se adaugă membri la Comunitatea lui Dumnezeu, după cum a fost profetizat. În Diviziunea Răsăritului Indepărtat aproape douăzeci și cinci de mii de credincioși au fost strânși în jurul stindardului acestei solii, și în China mulți dintre credincioșii noștri au suferit mai bine moartea decât să fătăduască pe Domnul lor. India, încătușată de spiritul castelor și al superstiției, răspunde la chemarea soliei din zilele din urmă, și ni se raportează că mai mult decât 1.000 de suflete au fost botezate aici în timpul ultimilor patru ani.

Africa cea întunecată este deasemenea luminată prin solia Evangheliei. Anul 1929 a adus cu sine un mare seceriș de suflete în Africa. În partea de Sud a acestui mare Continent, adică în ținutul Diviziunii africane, au fost botezate aproape 3.200 de suflete în acest an, iar roadele strânse în ultimii patru ani sunt deopotrivă cu rezultatul celor 35 de ani din urmă. Intr'adevăr „Etiopia alcargă cu mâinile întinse spre Dumnezeu“, și Spiritul Sfânt este revărsat asupra ei, ca în zilele Rusalilor.

Și astfel am putea continua în descrierea tabloului minunat al progresului, care se obține zilnic în istoria mișcării advente. Am putea vorbi despre America Centrală cu aproape șapte mii de suflete botezate în cei patru ani din urmă, despre progresul în America de Sud cu privire la convertiri și la educare de lucrători, despre biruințe câștigate în România, Polonia și alte țări din Europa, despre binecuvântările primite de lucrătorii noștri, cari se găesc în ținuturile Tibetului, și unde o mie de pacienți ne-au vizitat dispensarul, cât și despre roadele cari s'au strâns în cursul superior al râului Zambezi din Africa, la o depărtare de 30 de zile de orice civilizație. Noi vorbim despre aceste lucruri numai spre a vă aminti, că deși această solie întâmpină atâtea greutăți, ea înaintează tofus în toată lumea, astfel pregătindu-se un popor pentru ziua cea mare a lui Dumnezeu.

La 31 Decembrie 1929 numărul membrilor Comunităților noastre din lumea întreagă a atins aproape cifra de trei sute de mii, și membrii câștigați în ultimii 13 ani întrec numărul celor din cei 72 de ani în urmă. Raportele cari au sosit la sediul Conferinței Generale până acum — adică pentru primul trimestru și unele pentru al doilea trimestru 1930 — sunt într'adevăr foarte încurajatoare.

Europa Centrală raportează o creștere de

1.247 de suflete pentru prima jumătate a anului; în Asia de Sud au fost botezați 102 în timpul primelor trei luni și în America Centrală în același timp 277. Europa de Sud a făcut un bun început în comparație cu ținta ei de o mie de membri noi în timpul acestui an, și în Răsăritul Indepărtat au fost botezate peste 350 de suflete în timpul primului trimestru.

RAPOARTE DESPRE BIRUINȚE.

Afară de climă și împrejurări, cari dăunează sănătății, cât și lipsa lucrurilor necesare în multe locuri, misionarii noștri mai au de luptat cu multe alte greutăți, precum: revolte politice, atacuri de bandiți, fanaticism religios, absolută nepăsare, și opoziție cruntă. Însă în ciuda tuturor acestor obstacole primim mângâiere, și misionarii noștri sunt încurajați prin dovada evidentă a lucrării puternice săvârșite de Spiritul Sfânt.

W. E. Read, secretarul Diviziunii Europene de Nord, ne scrie că frații noștri dela Misiunea Agona, de pe Coasta de Aur din Africa de Vest, au fost foarte mult încurajați prin următoarea experiență. „Un tânăr împreună cu soția sa venind din ținutul Coastei de Fildes, o colonie franceză, au vizitat Stațiunea noastră misionară. Ei au istorisit fapte interesante. De luni de zile ei erau neliniștiți din cauza chestiunii Sabatului, și au început să vorbească cu prietenii lor despre acest lucru. Într-o zi a trecut un călător prin satul lor, care le-a spus că el cunoaște niște oameni cari păzește Sabatul. El însă n'a știut să le spună exact unde s'ar putea găsi, ci le-a spus doar că aceștia trăesc undeva pe Coasta de Aur. Acest tânăr împreună cu soția sa, împinși fiind de dorul lor după adevăr, au plecat în speranța că vor găsi pe acești păzitori ai Sabatului. Ei au mers din loc în loc, până când în cele din urmă au fost îndreptați la Stațiunea noastră Misionară din Angona. Ajungând aici, au rămas pentru câteva luni la Stațiune, întreținându-se prin munca lor proprie. Studiind în mod regulat cu lucrătorii noștri au îmbrățișat în curând lumina adevărului și au fost botezați; apoi s'au întors în țara lor, unde țin sus stindardul adevărului în mijlocul celor ai lor“. Acest fapt poate să devină începutul unei mari lucrări pe Coasta de Fildes, căci aceasta este o dovadă despre purtarea de grijă a Domnului pentru înaintarea lucrării Sale.

Un alt fapt interesant, care a avut loc pe insula Haiti, ilustrează influența soliei noastre în a salvă pe oameni. Misionarul scrie: „În partea de Sud a câmpului nostru un tânăr deveni un alcoolic pasionat. Orîdecâteori se

îmbătă voiă să bată pe prietenii săi, și în scurt timp ajunse o adevărată spaimă pentru vecini. În cele din urmă vecinii săi au hotărît să-l omoare, însă el, auzind de aceasta, a scăpat prin fugă. Sosind într'un oraș din apropiere a spus unei doamne catolice că el vrea să părăsească Haiti și să plece în Cuba. Doamna întrebându-l din care cauză pleacă, el i-a spus că-i este imposibil să renunțe la alcool și că a devenit un mizerabil. Această doamnă însă a spus tânărului că n'ar fi nevoie să meargă în Cuba, pentru ca să fie vindecat de acest viciu. „Du-te la Adventiști“, i-a spus, „și spune-le greutatea care te apasă. Ei îți pot ajuta“. El a urmat sfatul dat și a rămas la lucrătorul nostru câteva zile. Apoi s'a decis să se întoarcă acasă și să încerce a trăi o viață nouă. În curând însă dorința după alcool s'a reîntors, și văzând că prin propria sa putere nu poate rezistă, el a venit din nou la lucrătorul nostru după ajutor. În cele din urmă a obținut biruința asupra ispitei, și acum trăește ca o dovadă vie despre puterea transformatoare a lui Dumnezeu“.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Bărbați și femei, purtând sarcini grele de păcate, vin „la Adventiști“, găsind la ei ajutor, fiindcă Dumnezeu este Conducătorul acestei mișcări. Fie ca noi să rămânem totdeauna demni de un asemenea renume.

Cu șase ani în urmă mi-au fost arătați la La Paz, Bolivia, trei dintre membrii noștri pe cari îi aveam în tribul Yungas și cari trăiau mai jos decât orașul La Paz. Pe timpul acela noi n'aveam nici o lucrare începută în ținutul tribului Yungas, însă în fața mea se găsește astăzi un raport despre al doilea botez care s'a făcut între acești oameni. Aproape tot orașul a ieșit pentru ca să vadă botezul celor optzeci de candidați. Prin lucrarea unui medic consacrat, acest ținut întreg a fost deschis soliei.

Același spirit este la lucru pe îndepărtata insulă Madagascar, unde în trecut, o regină, asemenea Izabelei, a căutat să distrugă Cuvântul lui Dumnezeu prin prigoniri. În toate părțile insulei se arată un viu interes, și oamenii vin în grupe pentru a cere din partea noastră misionari.

Nu există probabil în nici o parte a lumii un popor, care să fie mai degradat și mai mult încătușat de păgânism decât locuitorii din Sudul Nouilor Hebride. Pe insula Malecula, unde și-a dat viața N. Wiles, lupta a devenit foarte înverșunată. În cele din urmă o parte din locuitorii unui sat păgân s'au despărțit de ceilalți, ridicând un sat nou cu o școală, și primind învățători creștini, cari au fost trimiși la ei. „Cu riscul de a răbdă de

foame și expunându-se sărăciei, ei au făcut totul, pentru a se achita de toate îndatoririle lor. Ei au fost dispuși a plăti toate dările prieritenilor lor păgâni. Însă cu toate acestea învățătorii și noii convertiți au avut de întâmpinat o opoziție organizată și stăruitoare. În mai multe rânduri bande înarmate de păgâni înfuriați au vrut să dea foc caselor acestor noi credincioși, vrând să îndepărteze închinarea lui Dumnezeu depe insula Malecula. Prin fermecătorii, prin amenințări, prin forță și prin nimicirea grădinelor și averii, au fost făcute în repetate rânduri încercări spre a determina pe această grupă să părăsească satul cel nou și să se întoarcă la păgânism. Învățătorii știind că ei erau sortiți morții, au găsit adăpost în purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Și purtarea aceasta din partea învățătorilor, poate mai mult decât toate celelalte, a întărit în credință pe noii convertiți. Această biruință a fost începutul unei lucrări mult mai întinse pe insula Malecula.

Pe o insulă din apropiere, un șef care disprețuia misiunea, s'a unit cu alți șefi pentru a lua măsuri drastice spre a împiedica poporul de a-și părăsi obiceiurile. Conducătorul indigen al uneia dintre misiunile noastre și soția unui învățător au fost uciși. Însă la înmormântarea acestor martiri dușmanul nostru a fost adânc impresionat de faptul că credincioși s'au arătat atât de iertători și curajoși cu această ocazie, încât a făcut cunoscut subșefilor săi că el s'a convins de caracterul divin al lucrării noastre și că se unește cu misiunea păzitorilor Sabatului.

Aceste fapte se repetă pretutindeni, doar cu mici deosebiri. Dumnezeu este cu mișcarea adventă, și lucrarea va fi încheiată în curând. Pe insulele Filipine doi dintre predicatorii noștri indigeni au mers într'un sat, pentru ca să țină o adunare în corturi. Conducătorii religioși de acolo au știut să-i împiedice de două ori să-și asigure o bucată de loc pentru a întinde cortul. A treia încercare a misionarilor însă a avut succes și noi avem astăzi în acea localitate o Comunitate de treizeci de membri.

Acum încep să vină știri și despre progresul din Palestina, atâta timp încătușată de fanatismul mahomedan, de certurile superstițioase ale sectelor creștine și de neorândueli civile. Douăsprezece suflete cari au primit solia adventă, au fost de curând botezate în lacul Galilea, fiind probabil primul botez după mulți ani în acest mic lac, în jurul căruia Domnul a săvârșit atât de numeroase minuni.

Intr'una din țările Europei de Sud, în timpul unei Conferințe, mai mulți inși au intrat

în sala de adunare și au luat cu ei pe predicatori și lucrători la Prefectura Poliției unde au fost reținuți toată ziua, în timp ce membrii noștri laici au condus adunarea. Seara, predicatorii și lucrătorii au fost scoși afară din oraș. În acest oraș după câteva luni o sută de persoane au fost gata pentru botez.

Membrii laici din toată lumea lucrează împreună cu predicatorii la strângerea unui popor în vederea venirii Domnului. Cu ocazia unei adunări în Ucraina s'a raportat despre 48 de suflete botezate în urma lucrării cu Revista Festivă. Un frate care nu putea nici să cetească, nici să scrie, a distribuit în mod credincios 24 de Festive în satul său. Rămânându-i numai o singură revistă el a mers 23 km până într'un alt sat, pentru ca s'o distribuie și pe aceasta. El a dat-o aici pentru șase ouă și această singură revistă a adus cinci oameni la adevăr.

Știri despre progresul din Africa au ajuns pe președintele Diviziunii africane la Londra, pe când se întorcea dela Conferința Generală. Între altele a fost înștiințat că numărul membrilor din Rhodazia de Nord s'a dublat în primele șase luni ale anului, și că un șef de trib care are sub stăpânirea sa treizeci de mii de oameni, se pregătește pentru botez.

Vizitând stațiunea noastră din Ruanda, Africa Centrală, în Iulie 1929, ne așteptam ca să ia parte patru sau cinci sute de persoane, însă fiindcă eră o adunare deosebită au fost șase sau șapte sute de oameni prezenți. Acum auzim că numai cu un an mai târziu, deși misionarul cel nou nu cunoaște limba indigenă, iar noi am pierdut din cauza bolii pe un alt misionar, au luat parte peste 1.200 de persoane. Această înseamnă începutul ploiei târzii. Fie ca poporul lui Dumnezeu să rămână credincios în acest timp, când bogăția binecuvântărilor Sale este gata să se reverse asupra noastră.

Botezul cel mai însemnat la care am luat vreodată parte a fost la misiunea noastră Rușangu din Rhodazia de Nord, anul trecut. Când fusese înființată această misiune cu câțiva ani în urmă, oamenii depe acolo umblau goi și aveau obiceiuri foarte urite. Ei aveau obiceiul de a scoate rândul de jos de dinți din față. Cu ocazia unei adunări generale pntu ținutul din apropierea misiunii, au fost prezenți două mii de oameni. Ei erau îmbrăcați și copiii lor aveau toți dinții. După o examinare severă trei sute treizecișunu de candidați au fost botezați cu consimțământul Comunității întregi. Eră o scenă minunată. Pe o parte a râului se aflau candidații, diaconii și diaconesele, iar pe de altă parte erau spectatorii, în timp ce cinci predicatori — trei

albi și doi indigeni — au botezat candidații. Și acum aflu că acest ținut a fost divizat în două misiuni și că în cursul acestui an au fost botezați 310 suflete.

IMPREUNA VIETUIRE CU DOMNUL.

Însă timpul nu ne permite să amintim toate câte le face Dumnezeu în țările păgâne, mohamedane și creștine, spre a strânge poporul Său în aceste ultime ore ale istoriei pământului. Fraților și surorilor, lucrarea va fi în curând încheiată. Vom birui atunci împreună, atât tu, cât și eu, și vom sta la marea de cristal cu toți cei mântuiți? Cât de măreață va fi acea adunare! Și cât de mare va fi privilegiul de a lua parte la ea!

„Și anii veșniciei le vor aduce descoperiri tot mai bogate și mai mărețe despre Dumnezeu și despre Domnul Hristos. Iar pe măsură ce se va îmulți cunoștința, va crește și iubirea, respectul și fericirea. Cu cât oamenii vor cunoaște mai bine pe Dumnezeu, cu atât mai mult vor admiră caracterul Său. Și Domnul Isus desfășurând înaintea lor bogățiile mântuirii și biruințele minunate câștigate de El în lupta cea mare cu Satan, inimile celor răscumparați vor bate într-o devoțiune tot mai arzătoare și cu bucurie crescândă ei vor cânta pe alăute de aur; și zecă mii de ori zecă mii și mii de voci se vor uni, pentru ca să mărească puternicul cor de laudă“. — „*Marea Luptă*“, p. 678.

Spiritul Sfânt în viața și experiența credinciosului.

De I. H. Evans.

„Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră“ Rom. 8, 26.

Astfel a scris Apostolul Pavel Comunității din Roma, atrăgând atențiunea asupra ajutorului, prevăzut de Dumnezeu față de slăbiciunea și El participă în mod decisiv și real la înaintarea și desăvârșirea lucrării de mântuire în inimile tuturor acelor care primesc răscumpărarea dobândită prin viața și moartea Domnului nostru Isus Hristos.

Spiritul Sfânt nu poate înlocui viața și moartea Sa, și nici nu poate să facă ispășirea păcatelor. El vine la oameni ca descoperitorul păcatului și ca un puternic ajutor împotriva atacurilor vrăjmașe. El reamintește creștinului făgăduințele Cuvântului divin, lucrând pentru câștigarea biruinței în ceasul ispitei. El vine deasemenea ca Mângâietorul, reprezentând totdeauna iubirea lui Dumnezeu și mijlocirea Domnului Hristos. Și, după cum exprimă textul de mai sus, lucrarea Sa cea mare este a veni în ajutorul slăbiciunilor noastre.

Cerul a dat totul ce a avut, spre a elibera pe om din robia păcatului. La început, Dumnezeu creă pe om fără prihană, așezându-l în mijlocul frumuseții și păcii cerești. Nimic nu lipsiă pentru a-l face fericit și vesel. Omul nemai luând în seamă avertizările împotriva păcatului și călcând porunca divină în ce privește fructul oprit, planul de mântuire i-a fost descoperit prin harul cel mare al lui Dumnezeu, primind asigurarea că iertarea păcatelor și mântuirea este prevăzută pentru toți cari vor voi să le primească în dar, părăsind

du-și păcatele și crezând în Fiul lui Dumnezeu.

În timpul veacurilor următoare Dumnezeu a făcut cunoscut voința Sa vestind și scriind oamenilor răsvrățiți și stricați prin profeții Săi aleși, solii de avertizare, de chemare, și de îndemnare la pocăința de păcate, asigurându-i de iubirea și ajutorul Său. Inșiși îngerii cerului au intrat în slujba acelor care aveau să moștenească mântuirea.

Și când vom primi în cele din urmă moștenirea noastră, Dumnezeu va face pe cei mântuiți moștenitorii Săi, unindu-i cu Domnul Hristos și încoronându-i ca împărați și preoți pentru a domni împreună cu El toată veșnicia! Ar fi putut să pună Dumnezeu în fața oamenilor lucruri mai mărețe? În starea noastră decăzută nici nu suntem în stare să prețuim deajuns o asemenea iubire.

Deseori avem o idee greșită cu privire la Spiritul Sfânt. Mulți îl privesc numai ca pe un Mângâietor, care vine la ei în ceasul biruinței și Se bucură împreună cu ei din cauza înfrângerii dușmanului. Ei se gândesc la Domnul Hristos, când fusese ispitit în pustiu și Se luptă singur cu puterile diavolului; ei văd pe Maestrul lor fără ajutor, sau sprijin, întâmpinând pe vrăjmaș, luptându-Se cu Satan până la biruință; ei îl văd triumfător și pe Mângâietorul venind atunci, când dușmanul plecase. Ei cred prin urmare că creștinul trebuie să se lupte singur și fără ajutor până când câștigă biruința asupra oricărei dorinți rele și abia atunci el poate aștepta, ca Spiritul Sfânt să vină la el ca Mângâietor.

Tuturor acestora textul nostru de introdu-

cere prezintă Spiritul Sfânt ca un real Ajutor: „Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră”. Noi știm că slăbiciunile, sunt acele trăsături ale caracterului nostru, cari nu sunt în armonie cu Dumnezeu. În capitolul 6 din Galateni găsim o listă întreagă de păcate, și Apostolul ar fi putut să înșire încă multe altele; noi le cunoaștem însă tot așa de bine ca și el. Fiecare creștin știe în care privință îi lipsește măsura staturii plinătății lui Hristos. Aceste lipsuri, aceste continue nevoi sunt într’adevăr punctele în cari necesităm ajutor. Ele reprezintă slăbiciunile noastre. Și aici avem făgăduința: „Duhul vine slăbiciunii noastre într’ajutor”.

„Orice virtute posedăm
Orice victorie câștigăm,
Orice gândire sfântă am avea
E doar a Sa”.

UN AJUTOR CARE NU LIPSEȘTE NICIODATĂ ÎN NEVOI.

Un alt cuvânt care trebuie să-l prețuim foarte mult este faptul, că Spiritul Sfânt este un ajutor care nu lipsește *niciodată* în timpul nevoii. Dacă am trebui să rugăm mai întâiu Cerul după ajutor, când suntem ispițiți, și Dumnezeu ar trimite abia după cerera noastră vreun ajutor, atunci ne-am găsi într’o stare fără sprijin. Păcatul se ivește pe neașteptate. Este adevărat, că dela ispită până la săvârșirea păcatului poate să treacă câteodată ani întregi; însă ultimul pas se face repede. Descărcarea armiei, înjunghierea, lovirea, exprimarea unui cuvânt, chiar un semn al capului, și tragedia păcatului este un fapt împlinit. Dacă cineva necesită ajutor, atunci este cazul când e mândru sau când l-a cuprins dorința, care duce la păcat. Rugăciunea nu este terminată sau pronunțată; dorința după ajutor a dispărut; patima inflăcărată a mâniei sau a vișului arde foarte aprins. Pentru ca ajutorul să poată smulge din primejdie sufletul, care stă la marginea prăpastiei păcatului, gata să cadă în ea, el trebuie să vină *acum*, numaidecât.

În asemenea clipe cerul pare a fi foarte departe. Sufletul ispitit nu se poate ruga, căci mintea îi este turburată, fiind stăpânită de patimă și poftă. „Lăsați-mă singur”, strigă el. Însă iată, în acest corp ispitit locuște persoana a treia a dumnezeirii! Apostolul exclamă: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuște în voi?” Repede ca și gândirea vine un adevărat ajutor sufletului ce se găsește în nevoi. Spiritul Sfânt care locuște în el poruncește: „Nu!” Acest glas este glasul lui Dumnezeu, care se aude ca un ecou de pe Sinai, transmis prin Spiritul Sfânt sufletului în ceasul încercării sale.

Intr’adevăr solemn este cugetul, că în voi, în mine, locuște persoana a treia a dumnezeirii. Când ați făcut legământul cu Domnul, ați fost botezați în Numele Spiritului Sfânt, cât și în Numele Tatălui și al Fiului. Cel ce v’a botezat a zis: „Te botez, în Numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Spirit”. Mat. 28, 19. De aceea aveți privilegiul, ca El să-Și aleagă locuința în voi, rămânând în corpul vostru, ca Ajutorul vostru. Dacă a avut loc aceasta, Spiritul Sfânt prevede cele ce ni se vor întâmpla și deseori El ne împiedică în urmarea planurilor noastre nehibzuite. Cineva apare deodată, și voi nu mai îndrăzniți să faceți ceea ce aveți de gând. Lucruri neașteptate au loc, și voi sunteți reținuți dela intenția voastră, împiedicați de a aduce la împlinire ceea ce proiectase inima voastră de carne. O putere nevăzută își manifestă autoritatea ei, și sunteți conduși pe drumul dreptății în ciuda dorințelor voastre rele. Care este această putere nevăzută care conduce, înfrânază și împiedică? Este Spiritul Sfânt.

Această prezență divină în noi este un sprijin neconținut în încercări și ispite. Ea este Dumnezeu cu noi și în noi. Ea locuște în noi în mod bogat. Ea cunoaște nevoile noastre cele mai mari și împlinește în noi atât voința, cât și fapta bineplăcută Tatălui nostru ceresc. Sărmanii păgâni n’au un asemenea sprijin. Ei se închină zeilor, făcuți de mână omenească. Ei se roagă naturii în diferitele ei manifestări, cum sunt furtunile și cutremurele de pământ; se roagă la fiare și reptile; se pleacă în rugă înaintea idolilor lor morți, cerând binecuvântări pe cari aceștia nu le pot da. Însă creștinul se roagă unui Dumnezeu al cărui Reprezentant este în imediata Sa apropiere, locuind în el, și care este cu mult mai dispus să ajute decât este creștinul gata să primească acest ajutor.

TREBUIE SA VA NAȘTEȚI DIN NOU.

Deseori vorbim despre „vieța de creștin”. Ce se înțelege prin aceste cuvinte? Această vieță sau experiență este recunoașterea locuirii Spiritului Sfânt în noi și posibilitatea de a rămâne în legătură cu El. Este posibil ca tânărul convertit să fie botezat cu apă, însă să nu fie conștient că Spiritul Sfânt locuște în corpul său și că El vorbește sufletului său. El devine tot atât de puțin un creștin adevărat după cum un om prin propria sa putere nu poate ascultă de Dumnezeu, căci El nu primește niciodată ajutorul pe care Domnul i l-a pus la dispoziție pentru nevoile spirituale. El este tot atât de neliniștit și fără pace în sânul Comunității, precum a fost și înainte de botez. El are de însemnat puține

biruinți și deseori își vede experiența de creștin, ca neexistând. Această lipsă constă în faptul că n'a fost botezat niciodată cu Spiritul Sfânt. Mulți sunt botezați în Tatăl și în Fiul, însă nu în Spiritul Sfânt. Pentru asemenea oameni Spiritul Sfânt este ceva vag și nereal și ei se luptă mereu, fiindcă nu înțeleg prezența Spiritului Sfânt și nici nu știu cum să comunice cu El. Experiența lor de creștini nu-i mulțumește, și deseori, negăsind ajutor în ispită, alunecă înapoi în lume.

Un tânăr dotat cu o pricepere neobișnuită creștea într'un cămin creștin. Când ajunsese doar de 12 ani, el dori să fie botezat, însă mama sa se împotrivi, zicând că ar fi mai bine să mai aștepte până când va putea înțelege mai bine însemnătatea botezului. Timpul trecu și tânărul plecă la o școală superioară. Aici, stând sub cea mai bună influență, a fost îndemnat să primească botezul. El zise profesorilor săi, că i se pare că n'ar fi convins, însă el primi asigurarea, că după botez va găsi ceea ce dorește; și dacă va împlini tot ce i se cere, datorită experiența care îi lipsește acum va veni mai târziu. Dorind din toată inima să îplinească dreptatea, el a fost botezat și mai târziu a intrat în lucrare.

După câteva luni veni timpul când cei pentru cari lucrase trebuiau să fie botezați. Atunci îi veni în gând că acești candidați ar trebui să se pocăiască înainte de botez. El nu fusese niciodată mulțumit cu propria sa experiență. Și încercând în mod serios să arate ascultătorilor săi, că trebuie să fie botezați, el și-a dat seama, că nu poate să vorbească despre o renaștere spirituală, până când el însuși nu se va naște din nou. El meditase asupra acestei chestiuni și ajunsese la concluzia că nu poate să lucreze mai departe pentru suflete, până când el însuși nu va fi primit dreptul de care se poate bucura orice creștin. Nimic nu poate să fie mai dăunător decât dacă cineva este botezat numai cu apă și nu primește botezul Spiritului Sfânt. Noi nu putem fi ceea ce trebuie să fim, dacă nu am face această experiență. Este privilegiul divin al fiecărui om să fie născut din nou pentru Impărăția lui Dumnezeu — să devină o făptură nouă prin lucrarea Spiritului Sfânt. Ai făcut și tu această experiență a unei creațiuni noi?

SPIRITUL SFANT FERESTE DE PACAT.

Din fire există o mică superioritate între oameni. Păgânii stau uneori pe aceeași treaptă intelectuală ca și creștinii. Vechii Elini au servit ca model pentru timpurile următoare, în domeniul literaturii, al artei, și al oratoriei. Cele mai mari poeme epice ale secolelor

au fost scrise de bărbați cari n'au cunoscut niciodată pe Hristos. Filozofia veche conduse lumea aproape două mii de ani. Socrate a fost un model al virtuții, după cum înțelegea el virtutea, cutoatecă nu avea nici o cunoștință de creștinism. Insa dacă doriți să deveniți adevărați creștini, nimic nu vă poate ajuta a deveni o făptură nouă a lui Dumnezeu decât numai nașterea din nou și Spiritul Sfânt.

Ați putea întreba: Ce va face Spiritul Sfânt pentru mine, dacă va locui în inima mea? El vă va reține dela păcat. Iosif a fost un tânăr plin de vicia și de vigoare. Născut sub un cort, ducând o vicia nomadă între colinele Palestinei, apărând turmele tatălui său împotriva atacurilor de tâlhari și de fiare sălbatece, el creștea, devenind un bărbat cu toate impulsurile de atac și apărare. In Egipt, cutoatecă a fost sclav, prin credințioșia și priceperea sa firească a câștigat favoarea Egiptenilor. El a fost un străin într'o țară străină. In timpul acela nu există nici curier, nici ziare, cari să fi raportat poporului lui ceva despre purtarea sa. El eră stăpân în casa peste care stăpâniă. Insa frumoasa femeie egipteană ispitindu-l la păcat, el a răspuns: „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?“ Spiritul Sfânt a fost acela care l-a reținut dela păcat, dându-i biruința.

Un secretar al Școlii de Sabat avea în casa sa o sumă foarte mare de bani primiți ca daruri. Venise ziua de 4 Iulie, cea mai mare sărbătoare națională din Statele Unite, și băieții vecinului mergeau la oraș pentru a lua parte la serbări. Ioan nu avea bani, și rudele sale erau sărmane și n'aveau nimic economic. Sosise ziua de patru, și cu ea cugetul: „Aș putea să iau un dolar din darurile Școlii de Sabat și să-l pun apoi la loc și nimeni n'ar afla despre lucrul acesta vreodată“. Apoi însă veni un alt cuget, care îi zise: „Dumnezeu va ști acest lucru. Nu vei fi niciodată bărbatul în care s'ar putea încrede cineva“. Venind tinerii pentru a chema pe Ioan să meargă cu ei, el refuză și merse la câmp, unde lucra toată ziua, fiind fericit din cauza biruinței repurtate. Mai târziu el avu de purtat multe răspunderi, însă și păstră totdeauna onestitatea. Cine a ajutat acestui tânăr? Spiritul Sfânt.

Mărturisirea adevărului nu este asigurarea unei experiențe creștine. Numai vicia este dovada adevărată a creștinismului. Cineva poate să fie zelos în argumentare și să lupte pentru credință până când toți adversarii sunt dezarmați, și totuș poftele cele rele poate să aibă deplina stăpânire în inima sa. Numai

prin locuirea Spiritului Sfânt pot fi produse roadele Spiritului. Pavel era un fariseu zelos; el a mers așa de departe, încât a fost gata să persecute pe credinciosul umil, până la moarte, dacă nu avea aceleași păreri ca și el. Fără a se împotrivi, și cu un consimțământ ascuns, el asistă la uciderea lui Ștefan cu pietre, fiindcă acesta credea în Isus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu. Deseori prefinșii creștini sunt de un fariseism exterior, cerând ca toți să privească la ei ca la niște exemple, în timp ce ei nu arată blândețea, bunăvoința și iubirea dezinteresată a Maestrului lor.

IMPARTĂȘIREA IUBIRII ȘI MANGĂIERII.

Primul rod al Spiritului este *iubirea*. Aceasta însă nu înseamnă să iubim numai pe cei ce ne laudă și ne admiră; aceasta înseamnă că trebuie să iubim pe toți oamenii și să nu urim pe nimeni. Nouă ni se poruncește să iubim chiar pe dușmanii noștri, răsplătindu-le răul cu bine și trecând cu vederea peste nedreptățile, pe cari ei ni le-au făcut dinadins, adunând în felul acesta cărbuni aprinși pe capul acelora cari ne-au greșit. Nimeni altceva decât Spiritul Sfânt nu poate să facă posibilă această experiență.

Spiritul vine la creștin ca Mângâietor. În timpul de turburare, grijă și lipsă de ajutor omenesc, Spiritul Sfânt aduce cu Sine atâta mângâiere, încât inundă sufletul cu pace. El vine când nenorocirea a nimicit toate lucrurile pământești; El stă lângă patul bolnavului și muribundului și atunci când numai există nici o speranță în ajutorul pământesc, iar noi strigăm: „Doamne ajută-ne în acest ceas întunecat!“ El ne înzestrază cu supunere și cu o dulce pace sufletească. El vine când moartea stă în fața noastră și când știm, că după câteva ore ceace este mai scump pentru noi pe acest pământ va fi luat dela noi și ascuns de privirile noastre, spre a ne îndreptă privirile asupra apropiatei dimineți a învierii. Când valurile năprasnice ale întristării din pricina păcatului vin și lovesc în creștin, și cineva iubit a alunecat pe panta nelegiuirii, într'o asemenea grozavă durere sufletească ca cea din Ghetsemani, Spiritul Sfânt vine și vorbește sufletului. El vine ca un prieten iubitor, și într'un chip tainic ne aduce ceace omul muritor nu poate să dea.

Însă cea mai mare mângâiere pe care o poate primi vreodată un creștin, vine atunci când el, sub influența ispitei sau a poftelor

trupești a săvârșit vreun păcat care aduce cu sine pierderea cinstei, rușine și înjosire. În asemenea ore omul nu îndrăznește să privească la aproapele său după mângâiere; el se simte singur, exilat din sânul Comunității și din cercul simpatiei ei; el n'are încotro să se îndrepte, și nici un prieten pământesc în care s'ar putea încrede. Cerul pare a fi de aramă și pământul nu conține nici o speranță, nici o mângâiere și nici o făgăduință de iertare. În asemenea clipe sufletul abătut exclamă în disperarea sa: „Sunt pierdut! Sunt pierdut!“ Apoi însă Spiritul Sfânt lucrează asupra inimii, lumina pătrunde în ea, speranța răsare din nou, credința este reînsuflețită și sufletul agitat și desnădăjduit se hotărăște a începe din nou lupta. Cine a rămas alături de aceste suflete neputincioase în tot timpul luptei, fricei, greșelii și disperării lor? Spiritul Sfânt. El n'a părăsit niciodată pe cei ispitiți. Fiind întruparea vie a iubirii și simpatiei, El a stat lângă copiii lui Dumnezeu în timpul încercărilor și ispitelor lor, căutând să-i aducă înapoi la căință și credință.

CALEA LUI DUMNEZEU ESTE O CALE BUNA.

Dumnezeu a dat într'adevăr copiilor Săi totul ce putea să dea. Noi am primit iertarea și îndurarea Sa. Ceeace câștigăm în har, în biruință și în desăvârșire, sunt toate daruri din mâna Sa generoasă. Noi ne putem apropia de tronul Său și însuș Spiritul Sfânt. Se roagă pentru noi cu suspine, cari nu pot fi exprimate. Planul întreg al lui Dumnezeu pentru răscumpărarea și salvarea noastră, a copiilor Săi încăpățânați, este măreț și minunat, trecând peste priceperea noastră mărginită.

Astăzi se încheie Săptămâna noastră de rugăciune a anului 1930. Totul ce a fost lucrat în inima fiecăruia dintre noi a fost lucrarea Spiritului Sfânt. Orice am da acum pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu pe acest pământ, dacă este adus ca o jertfă făcută din iubire pentru Maestrul, este lucrarea Spiritului lui Dumnezeu în inimile noastre. Darul care-l aducem la încheierea acestei Săptămâni ar trebui să fie un dar bogat.

Cu această ocazie să luăm cu toții un nou avânt spre Impărăția lui Dumnezeu, înnoindu-ne consacrarea față de Dumnezeu și față de lucrarea Sa de aci.

Vieață și Sănătate

este titlul noiei reviste ce a început să apară în Editura „Cuvântul Evangheliei“.

Această revistă atât de mult timp așteptată, are de scop a aduce în fiecare număr al ei, sfaturi și îndrumări în ce privește vieața sanitară a noastră.

Cereți-o și abonați-vă la ea, prin Cercul Misionar al Comunității, sau direct la Editura „Cuvântul Evangheliei“, București IV, Str. Labirint 116.

Reînnoiți-vă abonamentul și căutați a răspândi cât mai mult interesanta revistă

Semnele Timpului

care are de scop îndrumarea noastră spre lucrurile bine plăcute lui Dumnezeu.

Orice comandă se adresează la: Editura „Cuvântul Evangheliei“, București-IV. Str. Labirint 116.

Curierul Misionar

este revista care nu ar trebui să lipsească din casa nici unui frate sau soră, căci ea aduce totdeauna veștile despre lucrarea noastră din lumea întreagă, și prin articolele ei ne dă îndrumările necesare vieții noastre creștinești.

Deasemenea,

Anexa *la* *Curierul Misionar*

aduce în fiecare trimestru, programele de lucru și de studiu.

Aceste două reviste cereți-le la Cercul Misionar, sau la Edit. „Cuvântul Evangheliei“, București IV, Str. Labirint 116.

Prelegeri

pentru

Săptămâna de Rugăciuni

Secțiunea copiilor.

SOCIETATEA ANONIMA
„CUVANTUL EVANGHELIEI“

București, IV. Strada Labirint, No. 116.

PROGRAM.

Vineri, 5 Decembrie.

Prelegerea întâia: O FAGADUIŢA MINUNATA.

Sâmbătă, 6 Decembrie, a. m.

Prelegerea a doua: UN MANTUITOOR MINUNAT

Sâmbătă, 6 Decembrie, p. m.

Prelegerea a treia: SPUNAND ALTORA, CA ISUS
MANTUEŞTE.

Duminică, 7 Decembrie.

Prelegerea a patra: VESTIREA CA ISUS VINDECA.

Miercuri, 10 Decembrie.

Prelegerea a cincea: COPII, ACUM ESTE TIMPUL.

Vineri, 12 Decembrie.

Prelegerea a şasea: PAŞIND PE URMA LUI ISUS.

Sâmbătă, 13 Decembrie, a. m.

Prelegerea a şaptea: MISIONARIII NOŞTRI IN TOATA
LUMEA.

Sâmbătă, 13 Decembrie, p. m.

Prelegerea a opta: ADUNARE DE CONSACRARE.

Notă introductivă.

Prelegerile pentru copii din Săptămâna de Rugăciune, au fost pregătite în strânsă legătură cu subiectele tratate de cei cari au scris Prelegerile pentru majori, însă adaptate priceperii copiilor. În lucrarea pe care Hristos a făcut-o pe pământ, El nu a îndepărtat pe copii. „El luă pe copii în braţe, Işi puse mâinile peste ei, şi le dădu binecuvântarea pentru care ele (mamele) veniseră“. Şi pentru lucrarea pe care acum o avem de făcut faţă de copii, e bine să luăm seamă la următoarele cuvinte: „În lucrarea pentru convertirea copiilor noştri, nu ar trebui să urmărim a vedea din partea lor emoţii puternice pentru ca numai atunci să credem că au fost

convinşi de păcat. Nu este nevoie nici să cunoaştem timpul precis când au fost convertiţi. Datoria noastră este de a-i învăţa să vină cu păcatele lor la Isus, spre a-I cere iertare, cu credinţa că El îi iartă şi primeşte tot la fel cum a primit şi pe copiii depe timpul când El personal a fost pe pământ“. — „Vieţa lui Isus“, pp. 512. 51.

Fiecare Comunitate să-şi facă planuri precise în ce priveşte venirea în ajutorul copiilor. Lucrătorii cu experienţă ar trebui aleşi şi rugaţi cu destul timp înainte, astfel spre a fi pregătiţi pentru adunările din Săptămâna de rugăciune.

Comitetul Uniunii române.

O făgăduință minunată.

Notă introductivă pentru instructor: Spiritul Sfânt este calea prin care iubirea și puterea lui Dumnezeu poate ajunge la inimile noastre. Să nu ne mirăm câtuș de puțin dacă ni se spune că El aduce cu Sine pe toate celelalte binecuvântări. Făgăduința Spiritului Sfânt este și pentru copii, căci ni se spune „că Spiritul găsește plăcere în a veni la copii”. — „*Sfaturi către învățători*”, p. 172. Deosemena ni se mai spune că „Spiritul Sfânt mișcă inimile copiilor”. — „*Vieța lui Isus*”, p. 517. Dacă vă veți sili să arătați copiilor cu toată puterea, cuprinsul acestei minunate făgăduinți, atunci îngerii vor fi lângă voi.

Introducere: Ce lucru simplu facem când dorim un pahar de apă limpede și curată!? Ne ducem la cișmea, întoarcem robinetul și apa curge. Nu e așa? Noi nu vedem locul de unde vine apa. Dar apa vine imediat ce deschidem robinetul. Cu grija iubitoare a lui Dumnezeu este tot atât de simplu ca și cu apa. Noi nu putem vedea pe Dumnezeu, nu putem vedea nici țeava, Spiritul Sfânt prin care iubirea lui Dumnezeu curge în inimile noastre, dar rugăciunea deschide robinetul și atunci imediat încep să curgă binecuvântări. Deci iată de ce mare importanță este Spiritul Sfânt. Cu toții vrem să știm cât mai mult despre Spiritul Sfânt și despre lucrarea pe care El dorește a o face pentru fiecare băiețel sau fetiță.

Schița prelegerii:

I. Făgăduința Spiritului Sfânt. Ioan 16, 7. — Isus tocmai își lua rămas bun dela ucenicii Săi. „O, Isuse, nu Te putem lăsa să pleci. Trebuie să rămâi cu noi. Avem atâta nevoie de Tine”. Dar Isus le spuse: „Nu pot rămâne. Lucrarea Mi s'a terminat. Trebuie să mă duc la Tatăl Meu. Dar am un plan minunat”. Și cu vocea Lui dulce și mângâietoare le spuse că deși trebuie să Se ducă departe dela ei, totuș va putea fi și de aci încolo cu ei; El va putea veghiă asupra lor; le va putea ajuta; și le va putea vorbi. Dar pentru acest lucru trebuia o cale de legătură între cer și fiecare inimă. Și această cale este Spiritul Sfânt. De câtă mare mângâiere a fost această veste pentru întristații ucenici. Astfel, făgăduind Spiritul Sfânt, Isus vorbește despre acela ca fiind un mângâietor. Această făgăduință a fost spusă ucenicilor, însă ea este pentru mine și pentru tine, ca și cum ar purta pe ea data de „6 Decembrie 1930”.

II. Spiritul Sfânt va face nenumărate lucruri pentru noi.

1. Spiritul Sfânt ne ajută a ne căi de păcatele noastre. Ioan 16, 8.

Prin Spiritul Sfânt Dumnezeu ne întristează pentru păcatele săvârșite de noi. În una din școlile noastre de Sabat a avut loc ca de obicei Săptămâna de Rugăciune. Rând pe rând, băieții și fetele s'au sculat, și cu lacrimi în ochi au spus: „Am greșit. Imi pare rău”. A fost o adunare minunată. Spiritul Sfânt eră prezent. Fără de Spiritul Sfânt noi nu putem câtuș de puțin să fim triști pentru păcatele noastre. Numai Isus poate să ne întristeze pentru păcat, și tristețea Sa din pricina păcatului nostru trebuie să ajungă la inima noastră prin mijlocirea Spiritului Sfânt.

2. Numai Spiritul Sfânt ne poate feri de păcătuire. Rom. 15, 19.

Se cere o mare putere să poți porni sau opri un tren electric. Puterea vine trenului prin fir, dela uzină. Numai acea putere care vine dela marea uzină a Cerului, ne poate face în stare să ne oprim de a mai păcătui și să începem o viață nouă. Această putere ne poate veni numai prin Spiritul Sfânt.

3. Spiritul Sfânt ne va arăta pe ce cale să urmăm. Ioan 16, 13.

Odată, cineva, având să meargă printr'o pădure deasă, a luat un fir lung de ață, a legat un cap al ei de primul pom și s'a ținut de el oricât de mult se afundă în pădure; apoi a folosit această ață drept călăuză pentru a ieși din pădurea cea deasă, astfel încât nu a pierdut drumul. Spiritul Sfânt este asemenea unui fir de ață, însă atât de fin încât nu poate fi văzut; totuș El este calea prin care Dumnezeu ne conduce vieța și ne spune care este drumul cel bun de urmat.

4. Spiritul Sfânt ne va fi dat dacă noi îl cerem. Luca 11, 13. — Mama sau tata nu vă dă apă când sunteți însetați, sau mâncare când vă e foame? Biblia ne spune că Tatăl cerește este cu mult mai binevoitor a ne da Spiritul Sfânt, decât este mama și tata în a da copiilor lor daruri bune.

5. Spiritul Sfânt se întristează repede. Efes. 4, 30 pr. p. — Păcatul cel mai mic va întrista Spiritul Sfânt, din pricină că păcatul este atât de grozav.

Povestire: Un porumbel drăgălaș ședeă odată pe brațul unui copilaș și mănca meu din palma lui. Cu răutate, băiețelul închise deodată palma. Micul porumbel sbură foarte

surprins și oarecum supărat. După câțva timp băiețelul își deschise din nou palma și micul porumbel se întoarse sfios, se așează iar pe brațul lui și începu din nou să mănânce din palmă. Atunci din joacă băiețelul își închise din nou palma. Iarăș sbură micul porumbel, dar de data aceasta mai surprins și mai supărat. A treia oară băiețelul își deschise palma și invită pe porumbel să vină din nou. Micul porumbel se întoarse, dar de data aceasta nu așa iute. Cu multă sfială se așează pe brațul băiețelului și începu din nou să mănânce. De a treia oară băiețelul își închise palma. Atunci porumbelul sbură departe, cu inima adânc întristată. El plecase pentru totdeauna. Băiețelul își deschise palma din nou, dar micul po-

rumbel întristat nu se mai întoarse niciodată.

Cât de serios este fiecare păcat oricât de mic, care întristează Spiritul Sfânt. Ingerii își întorc fața și plâng.

Chemare: Planul lui Dumnezeu este de a folosi pe băieți și fete în a vesti lumii ultima solie, atunci când cei în vârstă nu mai pot face aceasta. El dorește a ne trimete chiar azi Spiritul Sfânt în inimi. Fără Spiritul Sfânt băieții și fetele nu pot săvârși această mare lucrare pentru Dumnezeu. Astăzi să ne rugăm pentru primirea Spiritului Sfânt! Avem făgăduința că Spiritul Sfânt Se va revărsa asupra inimilor băieților și fetelor în zilele din urmă. Astăzi El vrea să vină în inima ta.

Un Mântuitor minunat.

Notă introductivă pentru instructor: Făgăduințele următoare dau o deplină asigurare, căci: „Isus atrage la Sine pe copii“. — „*Vieța lui Isus*“, p. 517. „Lucrătorul creștin poate să fie unealta lui Hristos în atragerea copiilor la Mântuitorul lor“. — *Ib.*

Introducere: Așezați înaintea băieților și fetelor tabloul mișcător, unde „Isus binecuvintează pe copii“. Arătați-le și numeroasele obiecte din acest tablou, cari să dovedească iubirea Sa adâncă pentru copii strănsi în jurul Său. Observați privirea Sa prietenoasă, fața Sa aplecându-se asupra fețelor copiilor, mâna Sa, pe care a pus-o cu atâta gingășie pe capul acestui copilăș. Cu mâna cealaltă ține pe un alt copil atât de aproape de inima Sa. Vezi că mâna cea mică a adus flori pentru Isus. Ea știe, că Isus va primi cu plăcere acest dar. Să cântăm o cântare în legătură cu acest tablou.

Schița prelegerii:

I. *Dumnezeu a dat. Ioan 3, 16.* — Această mare iubire pe care o vedem pe acest tablou, a început în cer. O adunare de consfătuire a fost ținută în cer. Dumnezeu este de față. Domnul Isus este de față. Și îngerii sunt aici. Dumnezeu povestește istoria tristă a păcatului. Oamenii acestei lumi trebuie să moară toți din cauza păcatului. Ei trebuie să moară, dacă Domnul Isus n'ar muri în locul lor. Domnul Isus zice: „Vreau să mor bucuos, pentru ca omul să poată trăi“. Ingerii zic: „Poate să dea Dumnezeu pe singurul Său Fiu, ca El să moară pentru oameni?“ Dumnezeu zice: „Eu voiu da pe singurul Meu Fiu Isus, pentru ca să moară pentru oameni“. Apoi Dumnezeu a făcut un plan, ca toți cari cred în Isus, să

nu moară. Ingerii au început să cânte. A fost o adunare minunată și acesta a fost un plan minunat. A fost planul mântuirii noastre.

II. *Domnul Isus a venit. Gal. 4, 4, p. p.* — Sosind timpul, ca Domnul Isus să părăsească mareața Sa locuință din cer și să vină pe această lume întunecată și rea, El a fost gata să vină. El a părăsit un cămin strălucit, pentru a veni într'o lume, plină de suferință și moarte. Gândiți-vă la cea mai săracă și mizerabilă casă, pe care ați văzut-o vreodată. V'ar plăcea să schimbați casa voastră bună pentru o asemenea casă? Inșă Isus a făcut mai mult decât atât pentru noi, părăsind căminul Său strălucit din cer, spre a locui pe acest pământ. Și gândiți-vă, că El a fost gata să vină. El, acest Mântuitor minunat se bucură că poate veni!

III. *Domnul Isus a murit. Rom. 5, 8.* — El a murit rugându-Se pentru cei ce I-au pus coroana de spini pe cap; rugându-Se pentru cei ce au bătut cuiele cele groase prin mâinile Sale; rugându-Se pentru cei ce au stat lângă cruce, disprețuindu-L și batjocorind Numele Său.

El a ascultat, pentru a auzi vocea lui Petru, lui Iacob sau lui Ioan, ridicându-se deasupra șgomotului și tumultului, și zicând: „Eu Te iubesc, Doamne Isuse“. — Inșă nici un glas nu se auzia, care să se ridice pentru El.

Iudeii au zis: „Pe alții a mântuit, pe Sine nu Se poate mântui“. Domnul Isus ar fi putut să Se mântuească, inșă dacă ar fi făcut-o, atunci n'ar fi putut să te mântuească pe tine și pe mine. El a luat locul nostru pe cruce și a murit pe ea.

Povestire. O casă mare, situată în cea mai

săracă parte a oraşului, s'a aprins. La cel mai înalt etaj se află un părinte cu cei trei fii ai săi. Nu există un drum de scăpare. Tatăl a mers la fereastră. El văzu că întinzându-se, poate să ajungă până la fereastra locuinţei care se află în acelaş etaj al casei din faţa clădirii ce ardeă. Numai decât a chemat pe cei trei băieţi ai săi, zicându-i să treacă repede peste podul, pe care-l făcerea prin propriul său corp. Băiatul cel mai mic trecuse tocmai ultimul peste corpul tatălui său, ajungând cu bine în casa cealaltă când, puterea tatălui slăbind, el căzu jos pe pavaş. El făcuse din corpul său un pod pentru fiii săi, pentru ca să treacă peste prăpastia între vieaţă şi moarte. Domnul Isus Şi-a dat corpul, pentru ca să facă un pod peste prăpastia între cer şi pământ, pentru ca tu şi eu, să putem veni în câminul pregătit de Dumnezeu.

V. Domnul Isus mijloceşte. Ebr. 7, 25. — Acum El Se găseşte în cer şi aici mijloceşte pentru vieaţa ta şi pentru vieaţa mea. Iarăş şi iarăş arată semnele cuielor din mâinile Sale, zicând: „Sângele Meu acoperă păcatele poporului Meu“, şi El aminteşte numele fiecăruia care crede în sângele Său. Fiindcă Isus face aceasta de multe ori, multe nume sunt scrise în cartea vieţii Mielului.

Chemare: Să cântăm cu duioşie corul dela cântarea: „Mai sus de cerul înstelat“, No. 421.

Cel mai minunat lucru dintre toate este că Isus *este al meu*. El ar fi murit chiar pentru a te mântui numai *pe tine singur*. El doreşte să crezi în El astăzi, că El este acel Isus care te iubeşte cu atâta gingăşie şi sinceritate şi care mijloceşte astăzi în cer pentru vieaţa ta.

Spunând altora că Isus mântueşte

Notă introductivă pentru instructor: „Domnul Hristos vrea să facă din ei (din copii) mici misionari“. — „*Sfaturi pentru învăţători*“, p. 169. „Domnul vrea, ca aceşti copii să facă experienţe în privinţa lucrării misionare“. — *Id.* p. 170. Să ne aducem totdeauna aminte de aceste făgăduinţe, când căutăm să inspirăm inimilor băieţilor şi fetelor marea idee misionară.

Introducere: Povestiţi copiilor despre un băieţel sărman şi bolnav dintr'un cort întunecat de Țigani; despre misionarul care a venit şi i-a şoptit la ureche istoria despre Isus; despre bucuria care intră în mica sa inimă, şi despre dorinţa lui înainte de a muri: „Spune-o încă odată!“ Să nu uităm ultimele cuvinte ale acestui mic Țigan. Să ne gândim deseori la ele şi să ne rugăm să învăţăm cum să spunem altora în fiecare zi, că Domnul Isus ne-a mântuit.

Schiţa prelegerii:

I. *Înainte de a putea spune altora că Isus mântueşte, trebuie ca eu să ştiu că El m'a mântuit pe mine.* — Ebr. 7, 25. p. p. — Cum pot să ştiu că Isus mă mântueşte? Este destul să cred că primind pe Domnul Isus ca Mântuitorul meu voi fi apărat de ultima nimicire a acestui pământ şi mă voi bucura de o vieaţă veşnică pe pământul cel nou? Eu trebuie să cred aceasta cu toată inima. Trebuie să ştiu deasemenea, că înainte de a mă putea bucura de mântuire pe pământul cel nou, trebuie să fiu mântuit în fiecare zi de păcatele mele. A fi mântuit este o lucrare zil-

nică. Cum pot să ştiu, că sunt mântuit în fiecare zi de păcatele mele? Aceasta este foarte simplu. Am biruit păcatul de a minţi? Dacă sunt ispitit să zic o minciună neînsemnată, zic eu atunci: „Nu, eu nu pot să spun o minciună. Eu voi spune acum adevărul!“ Dacă sunt în stare să fac aceasta, atunci ştiu că am fost mântuit de păcatul minciunii. A fi mântuit în fiecare zi de păcatele mele este un lucru minunat. Şi sunt eu mântuit de păcatele mele în fiecare zi, zicând: „Eu nu vreau să fac acest lucru păcătos, ci vreau să fac lucrul cel drept?“ Eu pot să spun aceste cuvinte cu mare seriozitate şi cu toată inima, însă aceasta este prea puţin, ca să fiu zilnic păzit de păcate. Cuvintele mele sunt aşă de neputincioase şi slabe; însă dacă se unesc cu cuvintele puternice ale lui Isus, cum le-a rostit El când a creat lumea la început, eu sunt mântuit de păcatele mele. „Doamne Isuse, spune acest cuvânt în fiecare zi şi mântueşte-mă de păcatele mele!“

II. *Modul cel mai bun de a spune altora este chiar vieaţa noastră.* — Fără îndoială sunt şi aici copii, cari speră să audă din când în când predici, şi apoi să vorbească şi altora despre Isus şi despre puterea Sa de a ne mântui de păcate în fiecare zi. Este un lucru minunat să fii un bun predicator. Eu mă bucur că noi toţi am vrea să fim predicatori. Ştii însă, că nu este nevoie să stăm toţi la amvon, pentru ca să predicăm? Cele mai mari predici cari au fost ţinute vreodată, au fost rosite prin vieaţa de toate zilele a creştinului. Mulţi oameni nu vor să asculte predici cari

se țin în Comunitate, însă ei vor ascultă predica ținută prin vieța unui adevărat creștin. „Trebuie să fie ceva în Evanghelie, care vestește mântuirea de păcate prin Isus“, zice cel necredincios, „căci aici este un băiat care în multe privințe se aseamănă cu alți băieți, însă totuș se deosebește foarte mult de ceilalți. El nu minte, cutoatecă știu că este ispitit să mintă. El nu fură, deși știu că este ispitit să fure. Dacă Isus Hristos face aceasta pentru un copil, atunci trebuie să cred în El“. O, dacă am avea băieți și fete cari să spună prin vieța lor că Domnul Isus mântuește de păcate.

III. Alte moduri de a spune altora că Isus mântuește. — Însă trăesc așa de mulți oameni, cari n'au auzit niciodată că Domnul Isus mântuește. Nu este de mirat dacă micul țigan a zis înainte de a muri: „Spune-o încă odată! Spune-o încă odată!“ Prețioasa istorisire trebuie să fie povestită din nou și iarăș, în general, cât și în detaliu, și în oricare alt mod. Câte moduri de a spune altora, putem să amintim? Să facem o listă despre ele pe tablă.

1. Distribuind reviste și tractate, cari vorbesc despre aceasta. (Am căutat să ne folosim totdeauna de aceste scrieri, cari spun altora, că Isus ne mântuește? Să ne gândim la faptul că un mic tractat poate să fie mijlocul pentru a mântui un suflet).

2. Aducând pe unii la Școala de Sabat în fiecare Sabat. Câte flori sau fructe, prezen-

tate cu un zâmbet și cu câteva cuvinte prietenoase, ne costă numai puțin timp și o mică sfortare, totuș poate să fie mijlocul spre a deschide ușa inimii pentru istorisirea despre Isus Hristos.

(Scriți pe tablă și alte idei, pe cari le exprimă copiii).

IV. Copiii trebuie să spună altora, că Domnul Isus mântuește. — Acum vreau să vă spun un lucru foarte sfânt. El este așa de sfânt, fiindcă este un cuvânt rostit de Dumnezeu cu privire la băieții și fetele cari trăesc acum. Acesta este următorul lucru:

„Dacă ființele cerești vor vedeă că nu mai este permis oamenilor să prezinte adevărul, atunci Spiritul lui Dumnezeu va veni asupra copiilor, și ei vor vesti adevărul, un lucru pe care lucrătorii mai în vârstă nu-l vor putea face, fiindcă vor fi împiedicați în drumul lor“. — „*Sfaturi pentru învățători*“, p. 176.

Ce lucrare sfântă îi așteaptă pe copii! În Școala de Sabat primiți mai ales învățători, cum să spuneți altora despre puterea mântuitoare a Domnului Isus. Cât de recunoscător ar trebui să fie fiecare băiat și fată, pentru că poate luă parte la Școala de Sabat.

Chemare: Să ne hotărîm astăzi în această adunare, că ne vom uni cu armata cea mare de băieți și fete, cari merg afară pentru a spune altora în fiecare zi, că într'adevăr Domnul Isus mântuește.

Vestirea că Isus vindecă.

Notă introductivă pentru instructor: Lumea din jurul nostru este bolnavă și într'o apăsătoare nevoie de Isus care poate vindecă. Un alt privilegiu sfânt ne revine. Timpul de azi pune în inima copiilor dorul de mare lucrare medico-misionară.

Introducere: Iată un tablou în care se vede un bolnav în pat, iar la căpătâiul lui stă foarte abătut un medic. Lângă medic se vede Domnul Isus. Medicul nu știe ce să mai facă. Acum, plin de gânduri se întrebă dacă mai există vreo speranță pentru bolnav. Dar Isus care șeade lângă el îl va ajuta să vindece pe bolnav, căci El, Isus, este marele Medic. Bolnavul nu trebuie să moară. Mai este speranță. În jurul nostru sunt mulți bolnavi. Tot atât de grav bolnavi ca și cel din tabloul descris. Trebuie să învățăm cum să le vorbim despre Isus, Care poate vindecă.

Schița Prelegerii:

I. Trebuie să știu că Isus mă vindecă mai înainte ca eu să pot spune altora despre puterea Lui vindecătoare. — Mai înainte de a spune altora despre Isus, care vindecă, eu mai întâiu trebuie să fiu sigur că m'a vindecat pe mine. Dar poate că spui: „Eu nu sunt bolnav. N'am nevoie de vindecare“. Se poate să fie așa. Se poate să nu fim atât de bolnavi ca cel din tabloul descris, dar toți, la fel ca și el, avem nevoie de vindecare. Noi toți suferim de boala păcatului. Trebuie să fim vindecați de păcatele noastre. Deasemenea, mulți dintre noi au unele obiceiuri urâte, cum este de exemplu mănecare între mese, lucru care într'o zi ne va îmbolnăvi foarte rău. Asemenea obiceiuri trebuie să le părăsim. Și noi avem nevoie să chemăm pe Marele Medic care am auzit că șeade lângă acel doctor rămas fără putere. Când îl chemăm, El niciodată nu este prea ocupat încât să n'aibă timp a veni la noi. Iată și rețeta pe care ne-o dă:

Este binevoitor și în stare să te vindece. Trebuie să fie binevoitor și să creadă.

„Cel ce iartă toate fărădelegile tale, Cel ce vindecă toate bolile tale“. Ps. 103, 3.

Semnat: *Marele Medic.*

Fiecare dintre noi să facă după această rețetă ca să fie vindecat azi.

II. Trebuie să știu cum vindecă Isus.

1. Mai întâiu trebuie să știu cum mă vindecă de păcat. Este așa de simplu și de minunat. El vorbește așa cum a vorbit atunci când a creat cerurile și pământul. El spuse, și apărură cerurile. Deasemenea și astăzi El spune, și păcatele îmi sunt iertate. Ps. 33, 8. 9.

2. Deasemenea mai trebuie să știu cum mă ajută El să-mi las obiceiurile rele; eu trebuie să las obiceiuri ca acestea:

- Mâncare între mese
- Mâncare preă deasă
- Mâncare preă multă
- A stă sculat până noaptea târziu

Trebuie să ne amintim în primul rând, că obiceiurile sunt formate prin făptuirea lucrurilor pe cari noi vrem să le facem. Fiindcă noi vrem să facem anumite lucruri le facem din nou și iarăș până ce ele devin obiceiuri. Obiceiurile știm că sunt asemenea unor legături puternice cari ne țin vieața legată. „Vreau“, este o hotărîre de seamă în a lepădă un obicei, după cum este în a-i da naștere. Tot ceea ce pot și trebuie să fac este să „vreau a lepădă obiceiul rău. Isus poate spune Cuvântul care să rupă lanțurile păcatului“. Ps. 107, 14.

3. Ce lucru minunat e a fi sănătos și puternic. Ce lucru grozav este boala. Dar cum mă ajută Isus să-mi păstrez corpul puternic și

sănătos? El are unele doctorii foarte minunate. Iată-le:

1. Soare
2. Aer curat
3. Apă bună de băut
4. Somn
5. Fructe bune
6. Vegetale proaspete
7. Lapte
8. Muncă greă.

Dacă folosim zilnic toate aceste doctorii ale Marelui Medic, atunci vom fi roz la față, puternici, și sănătoși.

III. În vieață trebuie să arăt puterea Lui Vindecătoare. — Sunt mulți, foarte mulți oameni bolnavi, dar ceea ce este mai trist din toate este că ei nu cunosc pe Isus, Care poate vindecă. Aceasta este pricina pentru care mor așa mulți, zilnic, și la fiecă ceas. Noi trebuie să le spunem despre El. Trebuie să le spunem cât de curând. Iată cea mai bună predică de sănătate care poate fi rostită. Iată un băiat sau o fată cu obraji rozi, ochii limpezi și strălucitori, cu o bună răsufare și în plină putere. Și un copil bolnav care nu cunoaște pe Marele Vindecător, spune: „Acest băiat trebuie să aibă un bun doctor, de este așa. Și eu aș dori să găsesc un asemenea doctor“. Atunci băiatul sănătos spune celui bolnav despre Isus, Marele Vindecător, și cum vindecă El. Fiecare tânăr poate fi tot atât de plin de sănătate, încât orice bolnav din jurul său să zică: „Spune-mi despre Isus al tău care te ține așa sănătos“.

Chemare: Nu este nimic mai minunat decât un băiat sau fată sănătoasă și plină de putere. Astăzi să ne asigurăm că ne facem partea și dăm posibilitate lui Isus, Marelui Vindecător, să-Și facă partea în ținerea noastră în sănătate și putere.

Copii, acum este timpul!

Notă introductivă pentru instructor: „Nici o altă generațiune care a trăit înaintea noastră, n'a fost chemată să se pregătească pentru evenimentele atât de solemne“. — „Educație“, p. 225. Ținând seamă de această învățătură a Domnului, putem simți mai adânc însemnătatea subiectului ce-l vom studia astăzi împreună cu copiii.

Introducere: Ascultați bătăile ceasului meu. Rând pe rând trec momentele. Cât de repede se scurg. Fiecare bătaie a ceasului ne aduce tot mai aproape de cel mai mare eveniment. Și care este acest eveniment? Este venirea

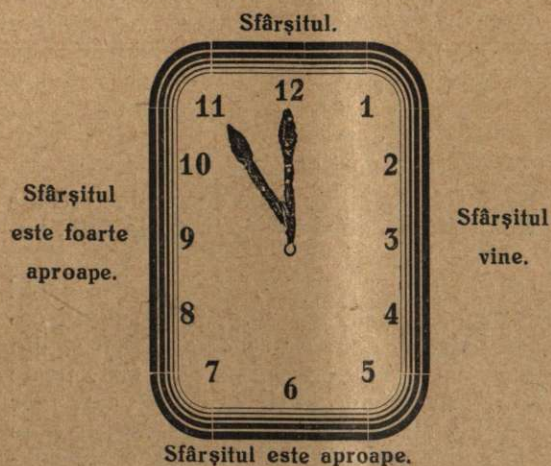
Domnului Isus, sfârșitul lumii. Dacă timpul în care trăim s'ar putea arăta pe cadranul unui mare ceasornic, atunci aceasta s'ar asemăna cu cel de aicea. (Acum desemnați pe tablă schița de pe pagina următoare).

Faceți ca copiii înșiși, să spună că arătorul ceasornicului ar trebui să arate ora 11; și desemnați-l în direcția aceasta.

Este ora unsprezece, înaintea sfârșitului lumii. Deci cât de aproape este venirea Domnului Isus! Nu ne mirăm deci, dacă Dumnezeu zice: „Copii, acum este timpul“.

Schița prelegerii:

I. Cum putem ști că acum este timpul? — Cum știm, că arătătorul pe ceasul cel mare al timpului, arată acum ora unsprezece? Noi nu

trebuie să ghicim, căci ne este spus ce se va întâmpla în ultima oră înaintea venirii Domnului. Profeții au vorbit despre aceste lucruri în repetate rânduri, căci mulți dintre ei au văzut tabloul timpului nostru. Ei au văzut automobilele și alte lucruri minunate, pe cari le avem acum; ei au văzut inundațiile, cutremurele de pământ și luptele cele grozave; ei au văzut toate acestea așa de lămurit, ca și cum ar fi privit printr'un mare telescop. Apoi au văzut un tablou al sfârșitului lumii, și al venirii Domnului Isus. Domnul privind acelaș tablou, l-a descris în Evanghelia după Matei la cap. 24. Mat. 24, 31—35 vorbește despre evenimentul cel mare care va avea loc după ce se vor vedea toate aceste semne și minuni. De sigur, băieților și fetelor, Domnul Isus a văzut timpul în care trăim, adică anul 1930, și ne-a zis că venirea Sa este foarte aproape.

II. Acum este timpul să ne pregătim. 2 Cor. 6, 2. — Dacă acum trăim în ora a 11-a înainte de sfârșitul lumii, trebuie să ne pregătim neapărat, spre a putea întâmpina pe Domnul Isus. Biblia zice: „Iată acum zi de mântuire“. Astăzi pot să aud bătaia prietenoasă la ușa inimii mele. Cine bate la inima mea? Domnul Isus este Cel ce bate cu duioșie. Bătând la ușile inimilor noastre, El zice prin Spiritul Sfânt, cu blândețe: „Iubește-Mă, micul Meu băiat!“ „Iubește-Mă, mica Mea fetiță!“ Sau: „Fiule, fiică, dă-Mi inima ta“. Cum pot să știu că Domnul Isus bate la ușa și șoptește inimii mele prin Spiritul Său cel Sfânt? Doresc într'adevăr să devin bun? Vreau cu adevărat să spun tot-

deauna adevărul? Doresc să devin un băiat mai bun, sau o fată mai bună? Atunci pot să știu că El mai bate la ușa și șoptește inimii mele. Fără ajutorul Spiritului Sfânt nici nu pot să *doresc* măcar a deveni bun. Pot să văd astăzi pe fețele voastre că voi doriți să fiți gata spre a întâmpina pe Domnul Isus când va veni, și astfel știu, că El bate astăzi la ușa și șoptește inimilor voastre. Va bate El și mâine? Este un lucru foarte serios, pentru ca să mai așteptăm un alt timp, dacă-L auzim șoptindu-ne astăzi. În felul acesta întristăm Spiritul Sfânt. Hotărâți-vă astăzi, băieților și fetelor, și pregătiți-vă zicând: „Da, Doamne Isuse, vreau să-Ți dau inima mea!“ „Da, Doamne Isuse, Te iubesc!“

III. Acum este timpul de a fi gata. — A se pregăti este un lucru. A fi gata este altul. Eu fac primul pas și mă pregătesc, zicând: „Da, Doamne Isuse, vreau să-Ți dau inima mea“. Eu fac pasul următor, rămânând pregătit:

1. Înălțând în fiecare clipă rugăciunea: „Doamne Isuse, ajută-mi“. Întâlniți-vă cu Domnul Isus prin rugăciune în fiecare zi.

2. Hrănindu-mă din pâinea vieții. Petreceți în fiecare zi un anumit timp, cetind în liniște mica voastră Biblie.

IV. Băieți și fete, acum este timpul vostru. — Încheind astăzi micul nostru studiu, trebuie să vă spunem de ce este așa de însemnat pentru băieți și fete a se pregăti și a fi gata în fiecare zi.

Vrem să vă spunem ce se va întâmpla în curând. Casele noastre de rugăciune vor fi închise. Predicatorii nu vor mai avea voie să predice. Ei vor tăcea, glasurile voastre însă vor fi auzite. Va fi timpul vostru, ca să predicați. Spiritul Sfânt Se va revărsa asupra băieților și fetelor, cari au fost pregătiți în scopul acesta, și glasurile lor vor fi auzite, predicând adevărul și chemând lumea la pocăință. Aceasta se va întâmpla cu siguranță. Deaceia nu uitați lucrul acesta, băieților și fetelor. Gândiți-vă la aceasta în fiecare zi. Gândiți-vă la aceasta, când faceți temele voastre pentru școală. Aceasta va face să lucrați altfel. Aceasta va face să vă purtați altfel acasă. Aceasta va face din voi alți băieți, alte fete, dacă vă veți aduce aminte, că în curând veți face această mare lucrare pentru Dumnezeu.

Chemare: Mulți se vor hotărî astăzi să se pregătească și să fie gata pentru venirea Domnului Isus. O vei face și tu?

Pășind pe urma lui Isus.

Notă introductivă pentru instructori: „Eu am umblat pe o cale a lepădării de sine. Urmașii mei, Eu nu vă cer nimic altceva decât aceea în care Eu, Domnul vostru, v'am dat exemplul prin propria-Mi viață“. „*Mărturie*“, Vol. 3; p. 388. Dacă copiii noștri trebuie să fie pregătiți pentru a face față cerințelor bănești cari vin fiecărui credincios în ajutarea pentru înaintarea acestei mari mișcări, acum e timpul de a pune în inimile lor ținerea adevaratului spirit al lepădării de sine.

Introducere: Fără îndoială că de multe ori ne-am gândit că ar trebui și noi să mergem și să vizităm ținuturile unde a trăit Isus când a fost pe pământ. Am dori să călcăm pe pământul pe care a călcat și El, să urmăm pe căile pe unde a mers El, de atât de multe ori prin Iudea, Samaria și Galilea. De sigur că acesta ar fi un lucru foarte frumos de făcut, dar Isus ne dă un plan cu mult mai bun. Isus spune: „Urmează-Mi în calea lepădării de sine și în slujba pentru alții, și atunci vei urma pe urmele Mele“.

Schița Prelegerii:

I. Isus cel mai mare Dăruitor. — Noi urmăm cărarea lepădării de sine când ne uităm pe noi și ne gândim la alții. Isus a mers zilnic pe această cărare a abnegației. El nu cunoaște o altă cărare. Lepădarea de sine a fost primul lucru care L-a adus pe El din cer pe pământ. Ea L-a dus de multe ori pe cărări pietroase. Deseori pe drumuri fără apă și pline de arșiță. Deseori pe căi friguroase și văi atât de grele. Dar El merse continuu pe această cărare prin care El Se uită pe Sine și Se gândi la alții. Și ce L-a condus prin toate acestea? Eră gândul cât trebuia să dea altora. Isus a fost cel mai mare Dăruitor pe care l-a cunoscut lumea vreodată, fiindcă El are cel mai mult de dat, și El a avut și are cel mai mult de dat fiindcă El a umblat pe cărarea lepădării de Sine.

II. Însemnătatea dăruirii. — „*Adunați-vă comori în cer*“. Mat. 6, 20.

Astfel dacă mergem pe cărarea lepădării de sine ca și Isus, deviza noastră nu va fi „Eu“ ci „El“; „dar ce cale grea, grea de tot“, poate că zici; „să dai, să dai, să dai și să nu primești nimic. Ah! Tocmai acesta este lucrul în care greșesc mulți. Este imposibil a da lui Isus și să nu primești nimic. Inchipuește-ți că tu îmi dai zece lei și eu îți dau o mie de lei. Mai gândești tu că mi-ai dat ceva mult? În realitate mi-ai dat ceva? Nu, fiindcă eu ți-am dat în-

poi pentru cei câți-va lei primiți dela tine mai mult. Tot așa este și când dăm lui Isus. Dând pentru lucrarea Lui, sau pentru cei cari sunt în lipsă, noi dăm ceva puțin, oricât am căuta să dăm, și El ne dă în schimb atât de multe binecuvântări încât se pare că noi nu l-am dat nimic. Deci cum s'ar putea ca noi, cari am primit atât de mult, să refuzăm vreodată a da lui Isus, prin dăruire pentru lucrarea Lui? Dar noi nu știm totdeauna cât de mult primim în schimb când dăm noi lui Isus. El ne dă ceea ce avem de absolută nevoie, și apoi știi ce face cu restul? El îl depune pe numele nostru la marea bancă a cerului. Când vom merge în ceruri, deci vom putea lua dela această bancă. Cu cât vom da aci pe pământ pentru Isus, cu atât va fi mai mare comoara noastră în banca din ceruri. Iată deci care este însemnătatea dăruirii, a depunerii pentru comorile noastre din ceruri, unde nu este nici molie, nici rugină, sau ceva care le-ar strică, și unde nu pot pătrunde hoți să le fure. Mat. 6, 20.

III. Ce să dau lui Isus? Prov. 3, 9, 10. — Ce aș putea să-I dau când totul ce am e deja al Lui? Răspunsul îl găsim în Prov. 3, 9: „Onorează pe Iehova din avutul tău, și din prinoasele a tot avutul tău“. Cu alte cuvinte aceasta înseamnă: „Dă din lucrurile tale mai bune, mai de preț, lui Isus“. Aceasta trebuie să înțelegem când spunem să aducem Domnului zecimea, aceasta trebuind să fie un prinos al venitului nostru.

1. Dă-I Lui tot ce ai mai bun din viață. — Ceea ce este mai bun din viața cuiva este copilăria și tinerețea. Când din timpul copilăriei predăm lui Isus inimile noastre, atunci noi am dat ceea ce am avut mai bun din viața noastră. Isus privește acesta ca cel mai de preț dar.

2. Dă-I Lui averea ta. — Să-L onorezi pe Domnul și cu averea ta. Dă-I Lui banii de aur, de aluminiu sau de nichel. Dacă câștigi zece lei, cât trebuie să-I dai lui Dumnezeu? Da, un leu este al lui Dumnezeu. El nu este al tău. Este zecimea. Din cei nouă lei cari îți mai rămân, câți sunt ai tăi? Da, toți sunt ai tăi. Dar Isus îți cere un dar. Pe lângă zecime, El doarește ca din toți banii pe care-i ai să pui la o parte un dar; pentru ca prin el să poată fi ajutați copiii nevoiași.

IV. Cum pot să dau lui Isus? — „Să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să mă urmeze“. Mat. 16, 24. Singura cale de urmat spre a fi

siguri că umblăm pe aceeași cărare pe care a umblat Isus, și singura cale de a da Lui ceea ce El așteaptă dela noi în fiecare zi, este de a zice eului: „Nu“. Aceasta vrea să spună cuvintele din Mat. 16, 24, când zice: „Să se lepede de sine“. Trebuie să învățăm a zice eului „Nu“, în fiecare zi:

1. Când sunt ispitit să dau banii pe ciocolată și bomboane. Să fim întotdeauna atenți a nu da banii altcuiva decât pentru lucrarea lui Isus. Să fim întotdeauna atenți ca banii noștri să meargă pentru darurile misionare.

2. Când suntem ispițiți a da banii pentru jucării sau alte lucruri nefolositoare.

3. Când suntem ispițiți a da banii pentru diferite nimicuri.

4. Când sunt ispitit să-mi pierd timpul la joacă. La câte multe lucruri aș putea ajuta pe mama dacă nu mi-aș pierde tot timpul numai la joacă.

Chemare: La Conferința Generală am avut o frumoasă prilejitate cu ocazia adunării din ultimul Sabat. Am văzut multe, foarte multe coșulețe pline cu daruri. Au fost dați sute de mii de lei, fiindcă foarte mulți copii ai lui Dumnezeu au învățat să meargă pe calea lepădării de sine. Să deschidem contul nostru cu banca din ceruri și să fim foarte atenți asupra fiecărui leu sau bănuț pe care-l primim, ținând seamă de banii cari aparțin lui Dumnezeu, ca zecimi și daruri. (Dați copiilor un mic plan cum să fie o asemenea socoteală).

Misionarii noștri în toată lumea.

Notă introductivă pentru instructor: Gândindu-ne la marea noastră lucrare misionară, ies în evidență două lucruri. Unul este că această lucrare cuprinde lumea întregă. Al-tul este că misionarii noștri au mers și merg în toată lumea. Însemnătatea acestei lucrări ar trebui făcută a fi adânc simțită de copiii noștri, dacă dorim ca și ei să poată lua parte la această lucrare a lui Dumnezeu.

Introducere: Cine sunt tinerii despre cari auzim că pleacă din diferite țări? Sunt misionarii. Unii pleacă în Africa, alții în India, alții în Madagascar. Dar de ce își părăsesc acești tineri casă, mamă, tată, spre a se duce în acele țări depărtate și întunecate? Cum de se face aceasta? Fiindcă ei au auzit chemarea după ajutor, venită din partea oamenilor negri sau roșii, și din partea multor altora cari nu au auzit istorisindu-se despre Isus. De aceea ei trebuie să se ducă. Ei nu pot spune acestei strigări după ajutor, „Nu“.

Schița prelegerii:

I. Solia. Această Evanghelie a Impărăției trebuie predicată, Mat. 24, 14.—Ce este această Evanghelie a Impărăției? Ea este vestea cea bună că Isus vine iarăși. El a spus: „Iată, viu curând“. Ar putea să existe o veste mai frumoasă de dus oamenilor? Câtă durere și întristare e în această lume! Câtă boală și suferință! Ce mare bucurie poți simți să fii în stare a da de știre oamenilor, vestea că Isus care vindecă, și Isus care mântuie, vine curând.

II. Toată lumea. Mergeți în toată lumea. Marcu 16, 15.—A auzit cineva din jurul tău vestea cea bună? A auzit cineva din orașul tău această veste? Această solie a Impărăției

trebuie să ajungă nu numai până la vecinul sau până în orașul tău, dar până la fiecare om și oraș din China, India, Africa, și până în tot celalt rest al lumii. La ultima noastră Conferință Generală, un lucrător Chinez băștinaș zise: „Dacă fiecare din voi cei 10.000 de inși câți sunteți acum aci ați veni în țara mea în China, fiecăruia i-ar reveni de patru ori atâția chinezi câți sunteți voi azi, căroră să le vorbească despre Isus“. Aceasta ar însemna pentru fiecare câte 40.000 de Chinezi. Și China nu este toată lumea. Mai este Africa cu multe milioane, deasemenea India cu alte mulțimi de milioane de oameni. Ce grozav de mare lucrare este de a duce Evanghelia în toată lumea! Cât de mulți misionari trebuie!

III. Misionarii. Cine merge cu solia?—Meru mereu auzim că diferiți misionari plini de credință pleacă în diferite părți ale lumii. Intr'un an vreo trei sute de misionari au zis „Bun rămas“, prietenilor, și au plecat departe spre a duce Vestea cea Bună. Ascultați acum această istorisire despre un brav misionar:

„Odată, când soțul meu vizită o școală misionară, și vorbiă tinerilor și tinerelor despre nevoia de misionari, un tânăr se ridică și zise: „După ce-mi voi termina școala, vreau să mă duc într'un loc greu din câmpurile misionare“. A doua zi, luându-ne rămas bun, el zise din nou: „Să nu uitați că eu vreau să mă duc în cel mai greu loc din câmpurile misionare“. Soțul meu zise: „Bine, îți însemn numele în notesul meu, și voi spune Comitetului Misionarilor străine, despre tine. După câțiva ani soțul meu vizită Africa, și pe cine credeți că a găsit în cel mai greu loc, chiar în inima acestui mare și întunecat continent? Eră acel

brav tânăr care ceruse cel mai greu loc din câmpurile misionare“.

Pe acest fel de misionari cheamă Dumnezeu să ducă vestea Evangheliei. Mai este nevoie încă de mulți. El dorește să cheme și dintre voi.

IV. Lucrarea misionarului. — Porunca adresată misionarului este de a duce solia în toată lumea. Misionarii cari pleacă în fiecare an, fac lucrul acesta? Duc ei solia în toată lumea? Africa, ai auzit despre Evanghelie? Iacob Malenki, predicatorul negru care a venit la Conferința Generală, spuse: „Voi ați adus solia în poporul meu încă depe când eu eram copil. Și acum am venit un drum atât de lung spre a vă mulțumi că ați trimis misionari credincioși în Africa“. Insulelor îndepărtate ale mărilor, ați auzit și voi Evanghelie? Șeful de trib din Fiji vorbi la Conferința Generală în numele poporului său, și zise: „Voi ați trimis vaporul misionar Pitcairn în insula noastră. Vă mulțumesc foarte mult pentru că ați trimis acest vapor să ne aducă solia. Fac apelul să continuați această lucrare, ca în toate părțile să poată ajunge vestea Evangheliei“. India, ai auzit despre Evanghelie? Un Indian băștinaș, care acum este lucrător, a spus: „Voi mi-ați adus această so-

lie pe când eram în întunec. Acum eu mă bucur în lumină împreună cu poporul meu. Dar vă rog mai trimeteți și alți misionari cu solia aceasta, din pricină că sunt încă multe milioane cari nu au auzit această vestire a Evangheliei“. Dacă ați întrebat toate ținuturile din lume, ați primi acelaș răspuns: „Misionari plini de credință au venit și ne-au adus lumina, dar vai! încă mai sunt mari mulțimi cari zac în întunec. Trimeteți-ne cât de curând mai mulți misionari“.

Chemare: Tineri și tinere, auziți voi strigătul de ajutor care vine din partea acelor mari mulțimi din lumea întreagă, cari nu au auzit despre Evanghelie? Când sunteți ispitiți să dați banii pe bomboane, opriți-vă și gândiți-vă la milioanele din India cari se găsesc încă în întunec. Când sunteți ispitiți să dați banii pe jucării, opriți-vă și gândiți-vă la China cu multele ei milioane de oameni neavertizați. Când sunteți ispitiți să dați banii pe ciocolată, opriți-vă și gândiți-vă la Africa cu milioanele ei de oameni cari cer ajutor. Când sunteți ispitiți să vă cheltuiți banii pe orice lucru de care nu ați avea absolută nevoie, opriți-vă și gândiți-vă la lumea care stă cu mâinile întinse, cerând ajutor.

Adunare de consacrare.

Notă introductivă pentru instructori: Este de recomandat să vă încheiați seria de prelegeri ținute cu copiii printr'o mică adunare de consacrare a lor. Străduiți-vă a-i conduce la o hotărâre deplină de a trece de partea lui Dumnezeu. În fiecare prelegere ținută ne-am străduit să le insuflăm principiile fundamentale ale credinței și vieții noastre creștinești. În cursul acestei Săptămâni de Rugăciune, noi am făcut tot ce stătea în puterea noastră omnească. Acum să ne ridicăm privirile către Dumnezeu, rugându-L să-și reverse binecuvântările Lui deosebite asupra străduințelor noastre pentru copii. Să ne străduim a deschide cât putem de larg ușa, pentru ca Spiritul Sfânt să poată veni în abundență și să lucreze adânc în inimile copiilor. Rândurile cari urmează sunt numai un exemplu cam cum ar trebui să se procedeze în această mică adunare de consacrare.

Cuvânt introductiv către copii: Iată-ne ajunși la ultima noastră adunare din Săptămâna de Rugăciune. Credem că în fiecare zi Isus a ciocănit prin Spiritul Sfânt, la ușa inimii voastre. La sfârșitul fiecărei adunări avute

până acum, v'am cerut să luați o poziție hotărâtă pentru Dumnezeu. Este bine ca să avem o poziție hotărâtă față de Dumnezeu. Dar astăzi să facem un mic rezumat a tot ce a fost în cursul acestei săptămâni. Sunteți voi gata a lua aminte la șaptele dulci ale Spiritului Sfânt, asigurând pe Isus că deacum inimile noastre sunt ale Lui, iubindu-L; că buzele noastre sunt ale Sale, vorbind despre El; că mâinile noastre sunt ale Lui, lucrând pentru El; că al Lui este tot ce avem: timpul, puterea, banii noștri?

Fiecare băiat, fată, mamă, sau tată, care dorește a fi gata să întâmpine pe Isus când va reveni, trebuie să ia o asemenea poziție, și să o prețuească mai mult decât mai înainte. O mare oaste de tineri și tinere vor lua astăzi o asemenea poziție pentru Dumnezeu. Știu că și voi doriți să vă uniți cu ei.

Ingerii din cer stau și privesc să vadă care din această mică adunare va voi să stea tare pentru Isus. Isus este gata să asculte tot ce am vrea să spunem. Cât de mult ar dori El să ne audă zicând: „Eu iubesc pe Isus, fiindcă El este Mântuitorul meu“.

Adunare de consacrare cu cântare și rugăciune: Este un lucru solemn să vorbim pentru Isus. Să ne plecăm capetele și să-I cerem ca astăzi să ne ajute a vorbi pentru El, și a vorbi cu toată sinceritatea inimii noastre. Rom. 10, 10. Băieții și fetele cari cred din toată inima că Isus este Mântuitorul lor, pot să se ridice, și să cânte împreună cu mine prima strofă din cântarea: „Mai sus de cerul înstelat“. No. 420.

Este un lucru minunat a cânta un asemenea imn, și în acelaș timp să și simți ceeace cânti. Ingerii stau gata cu carnetele spre a scri numele acelora cari cântă din inimă acest imn.

Dar îngerii mai scriu în carnetele lor și ceeace vorbim noi. Deci toți acei cari vor să spună lui Isus că Il iubesc astăzi mai mult decât oricând mai înainte, să se ridice în picioare. (Apoi, după ce își exprimă iubirea către Isus, toți copiii să șeadă jos.)

Trebuie să nu uitați că este greu pentru unii copii să-și exprime sentimentele lor adevărate într'o ocazie ca aceasta. Pe de altă parte, sunt unii cari vorbesc fără ezitare, dar aceștia de multe ori se întâmplă că nu-și dau seama de însemnătatea cuvintelor pe cari le spun. Ca mijloc de încurajare pentru cei timizi, și ca un ajutor pentru cei cari o iau prea repede, spre a fi sinceri în declarația lor, în timpul micii adunări de mărturisire spuneți fiecărui copil câtecevă, cum ar fi de exemplu:

„Cornele, cred că înțelegi însemnătatea cuvintelor pe cari le spui“.

„Aceasta a fost o mărturie scurtă, însă bună. A venit chiar din inima Marietei“.

„Cât de plăcute sunt asemenea cuvinte pentru Domnul Isus. El ascultă fiecare cuvânt pe care-l rostim“.

„Intr'adevăr, eu nu voiu uita să mă rog pentru tine, Florico. Voiu fi fericit, de a putea scrie numele tău în lista acelora pentru cari mă rog“.

„Eu cred că ai avut o adevărată biruință, Ionele. Imi place să aud asemenea mărturisiri“.

Exprimându-și copiii credința și iubirea lor pentru Domnul Isus, Mântuitorul lor personal, s'ar putea intercală între mărturisirile lor, corul cântării No. 420: „Mai sus de cerul înstelat“.

O ultimă chemare către cei ce n'au vorbit.

Sunt încă câțiva cari n'au zis nimic pentru Domnul Isus și a sosit timpul să încheiem serviciul nostru. Oricine se găsește aici trebuie să aibă parte de binecuvântările cele mari, cari decurg din luarea unei pozițiuni pentru Domnul Isus într'o adunare ca aceasta. Să mai cântăm odată „Mai sus de cerul înstelat“, și cari încă n'au vorbit, însă cari doresc să bucură și ei de binecuvântările acestei adunări, să exprime Domnului Isus iubirea lor pentru El, sculându-se în picioare.

Ne bucurăm să vă vedem în picioare. Suntem convinși, că aceasta înseamnă o adevărată biruință pentru voi.

Rugăciunea de încheiere: Să încheiem serviciul nostru de consacrare cu câteva rugăciuni serioase, pentru că Domnul Isus să ne ajute să arătăm că am simțit fiecare cuvânt, rostit cu ocazia acestui serviciu de consacrare. Am vorbit despre iubirea noastră pentru Domnul Isus cu buzele noastre, acum să dovedim această iubire prin vieța noastră de toate zilele.

Ingenuchiați împreună cu copiii, și uniți-vă cu ei în câteva rugăciuni scurte, tăcute. Lăsați-i să se roage individual, cât vă permite timpul. Incheiați prelegerile cu o rugăciune asemănătoare cu aceasta:

„Iubite Tată ceresc, ascultă rugăciunile acestor copii serioși. Ajută-i, ca ei să dovedească unul altuia, să dovedească acasă față de tată și de mama lor, să dovedească lumii înconjurătoare, și să dovedească cerului întreg, că ei simt fiecare cuvânt rostit aici. Și pentru ca să se vadă, iubite Tată, că această Săptămână de Rugăciune a deșteptat în noi toți o vieță mai bună, mai adevărată și mai devotată Ție“.

